XI. évfolyam, 43. szám
1955. október 27.

KAPOSVÁR

Ára 70 fillér

Ludas Matyi

Budapest, az édes város

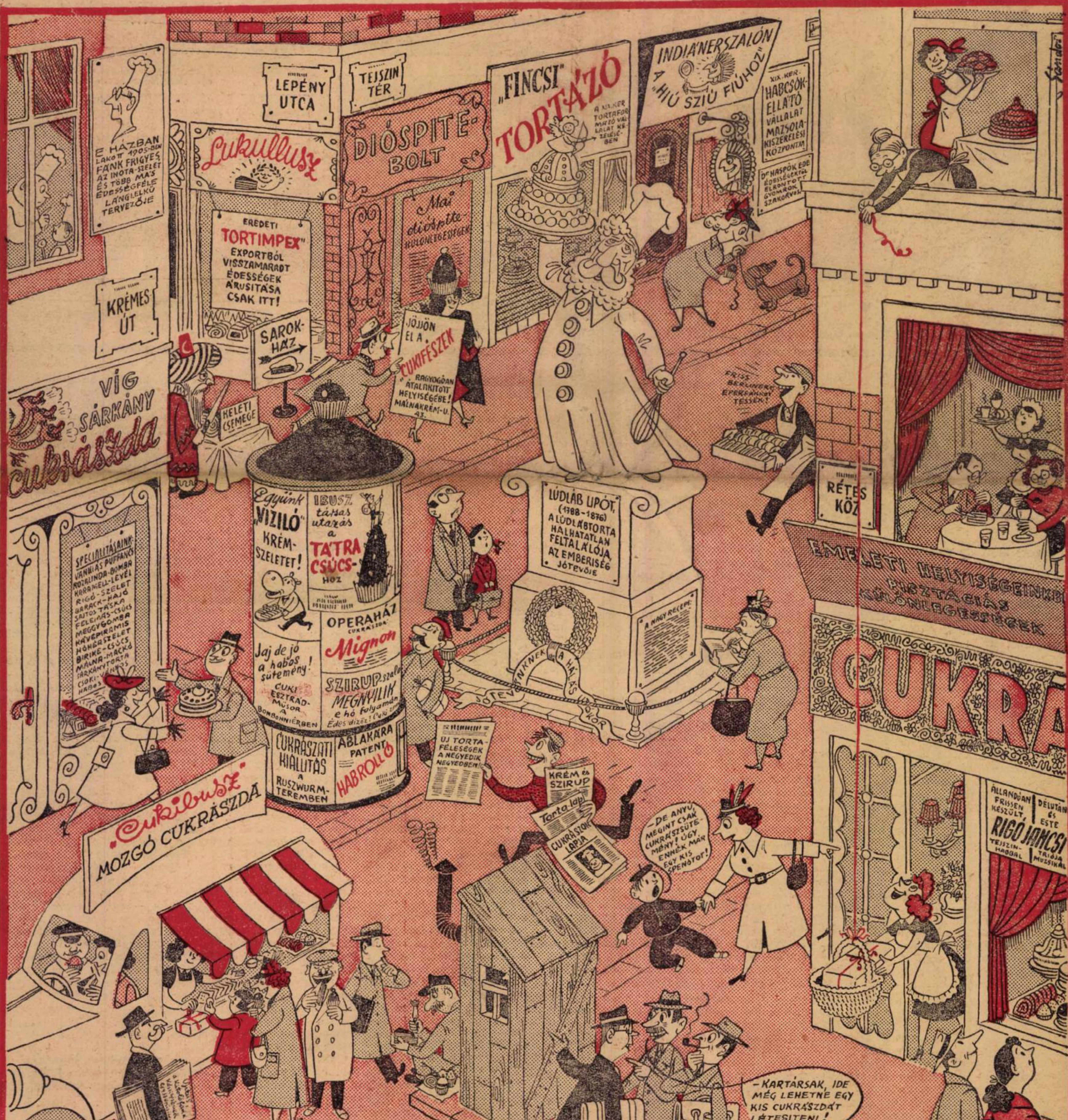
E HÁZBAN LAKOTT 1905-BEN FÁNK FRIGYES AZ INOTA-SZELET ÉS TÖBB MÁS ÉDESSÉGFÉLE LÁNGLELKŰ TERVEZŐJE
LEPÉNY UTCA
TEJSZÍN TÉR
Lukullusz
DIÓSPITE-BOLT
„FINCSI" TORTÁZÓ
A XIX. KER. TORTAFORMÁZÓ VÁLLALAT KEZELÉSÉBEN
INDIÁNERSZALON „A HIÚ SZÍÚ FIÚHOZ"
XIX. KER. HABCSÓK-ELLÁTÓ VÁLLALAT MAZSOLA-KISZERELÉSI KÖZPONTJA
Dr HASPÓK EDE ÉDESSÉGEKTŐL ELRONTOTT GYOMROK SZAKORVOSA
Sándor
EREDETI „TORTIMPEX" EXPORTBÓL VISSZAMARADT ÉDESSÉGEK ÁRUSÍTÁSA CSAK ITT!
Mai diópite-különlegességek
KRÉMES ÚT
SAROK-HÁZ
JÖJJÖN EL A „CUKIFÉSZEK" RAGYOGÓAN ÁTALAKÍTOTT HELYISÉGÉBE! MÁLNAKRÉM-U. 43.
VÍG SÁRKÁNY cukrászda
KELETI CSEMEGE
FRISS BERLINERT, EPERFÁNKOT TESSÉK!
RÉTES KÖZ
LÚDLÁB LIPÓT, (1788–1876) A LÚDLÁBTORTA HALHATATLAN FELTALÁLÓJA, AZ EMBERISÉG JÓTEVŐJE
A NAGY RECEPT
JÓTEVŐINKNEK A HÁLÁS UTÓKOR
Együnk „VIZILÓ" KRÉM-SZELETET!
IBUSZ társas utazás a TÁTRA CSÚCS-HOZ
OPERAHÁZ CUKRÁSZDA Mignon
Jaj de jó a habos sütemény! CUKI ESZTRÁD-MŰSOR A BONBONNIÉRBEN
SZIRUP-szalon MEGNYÍLIK e hó folyamán Édes dizőz! Cuki zene
CUKRÁSZATI KIÁLLÍTÁS A RUSZWURM-TEREMBEN
ABLAKÁRA PATENT HABROLLÓ
EMELETI HELYISÉGEINKBEN PISZTÁCIÁS KÜLÖNLEGESSÉGEK
CUKRÁ
SPECIALITÁSAINK: VANÍLIÁS PUFFANCS, ROZALINDA-BOMBA, KARAMELL-LEVÉL, RIGÓ-SZELET, BARACK-HAJÓ, SAJTOS TÁSKA, FELEIMÁS-CSÚCS, MEGGYGOMBA, KÁVÉPIRAMIS, HÓNEGSZELET, BIRIKE-CSÚCS, MÁLNA-MACKÓ, SÁRKÁNYTORTA, CSOKI-VÁNKOS, HABOS
ÚJ TORTA-FÉLESÉGEK A NEGYEDIK NEGYEDBEN!
KRÉM ÉS SZIRUP
Torta-lap
CUKRÁSZOK LAPJA
„Cukibusz" MOZGÓ CUKRÁSZDA
– DE ANYU, MEGINT CSAK CUKRÁSZSÜTEMÉNY! ÚGY ENNÉK MÁR EGY KIS SPENÓTOT!
ÁLLANDÓAN FRISSEN KÉSZÜLT RIGÓ JANCSI TEJSZÍNHABBAL
DÉLUTÁN ÉS ESTE RIGÓ JANCSI TRIÓJA MUZSIKÁL
– KARTÁRSAK, IDE MÉG LEHETNE EGY KIS CUKRÁSZDÁT LÉTESÍTENI!

(Sándor Károly rajza.)

Álmodik a nagytőkés

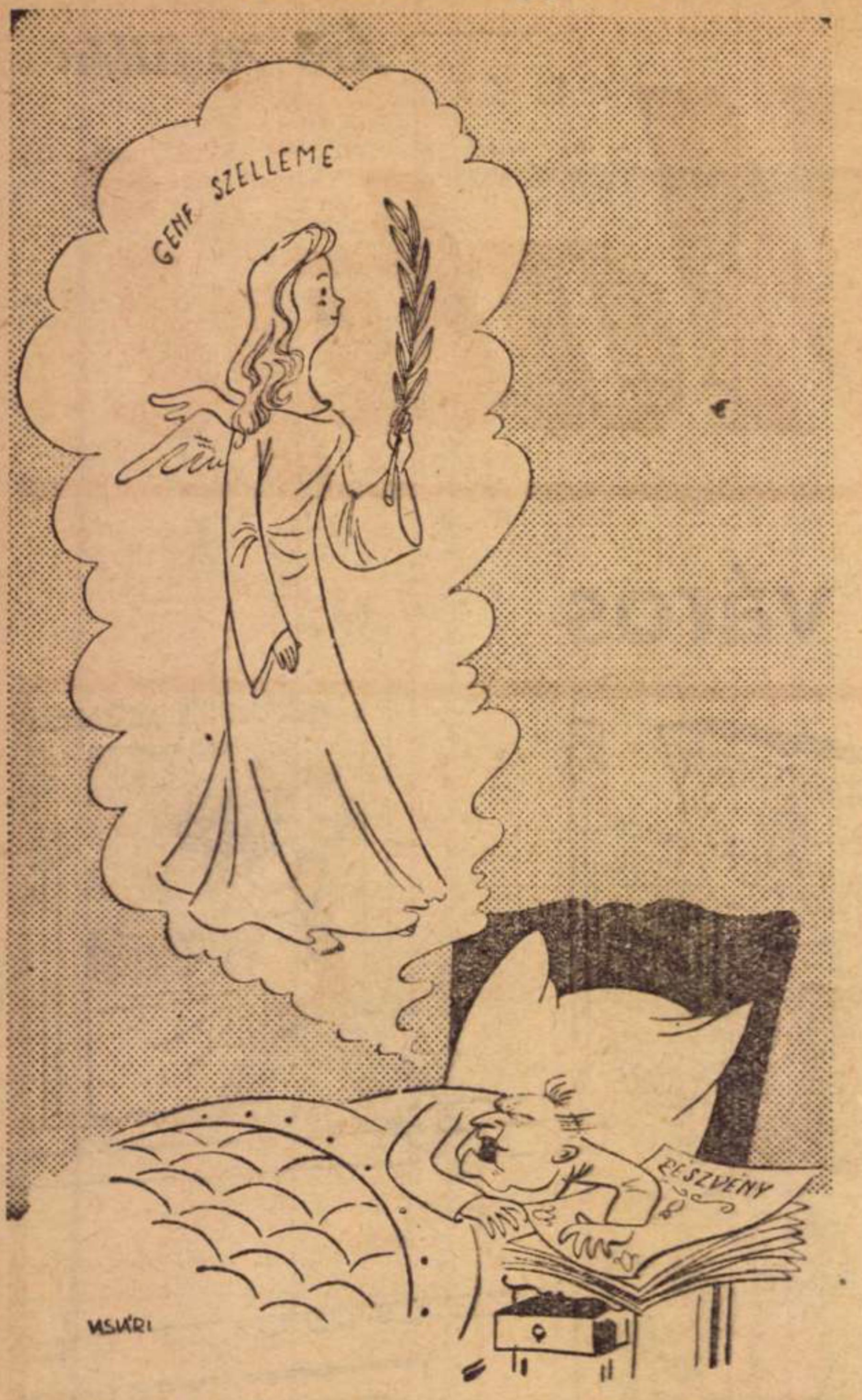

— Jaj, pedig még imádkoztam is, hogy álmomban se jöjjön elő...

A debreceni RUHAGYÁR-ban

Egy gyár, ahol a nők hordják a nadrágot...

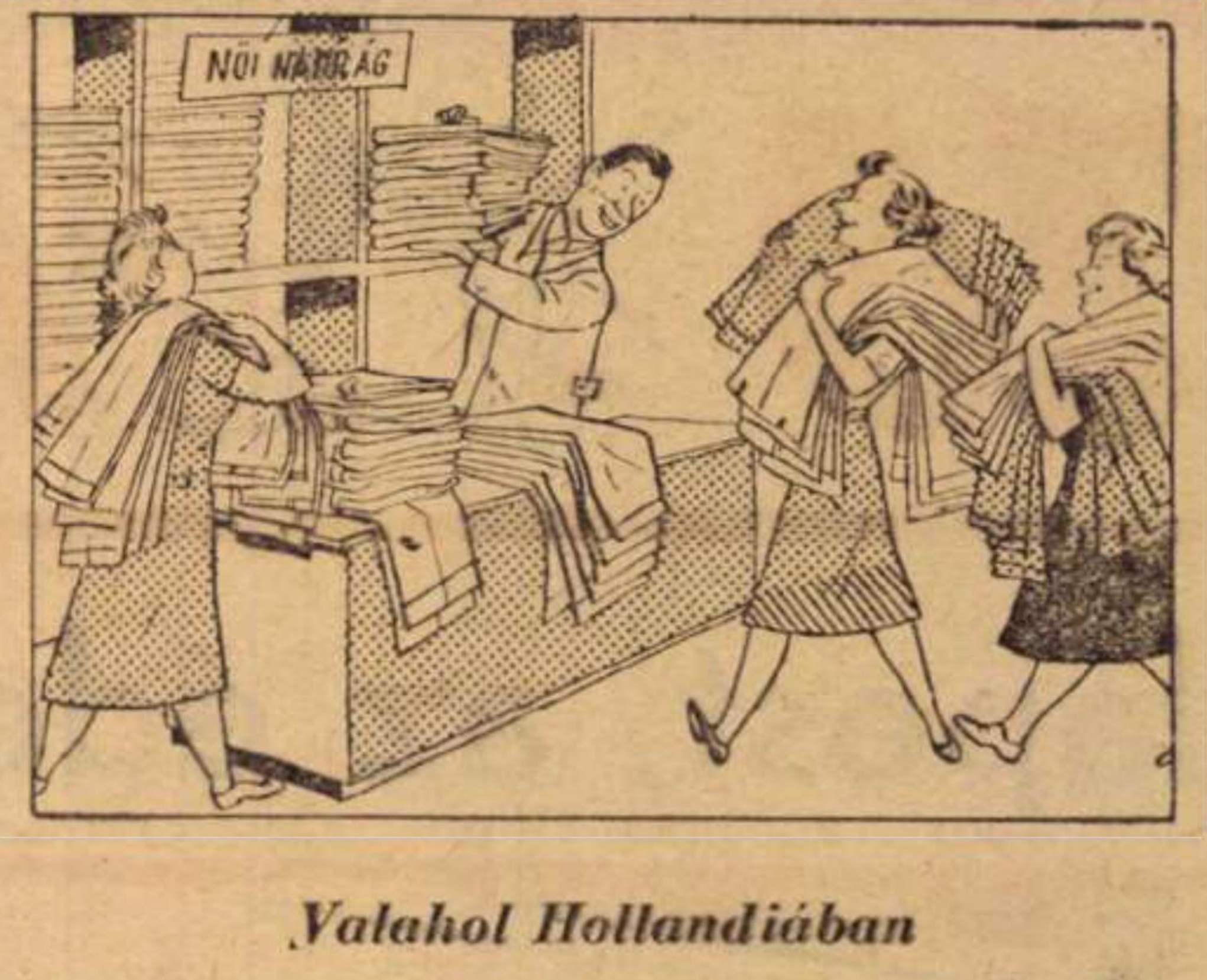

Ahol a kérés meghallgatásra talált

Több mint hárommillió forintot fordítanak a gyár újjáalakítására.

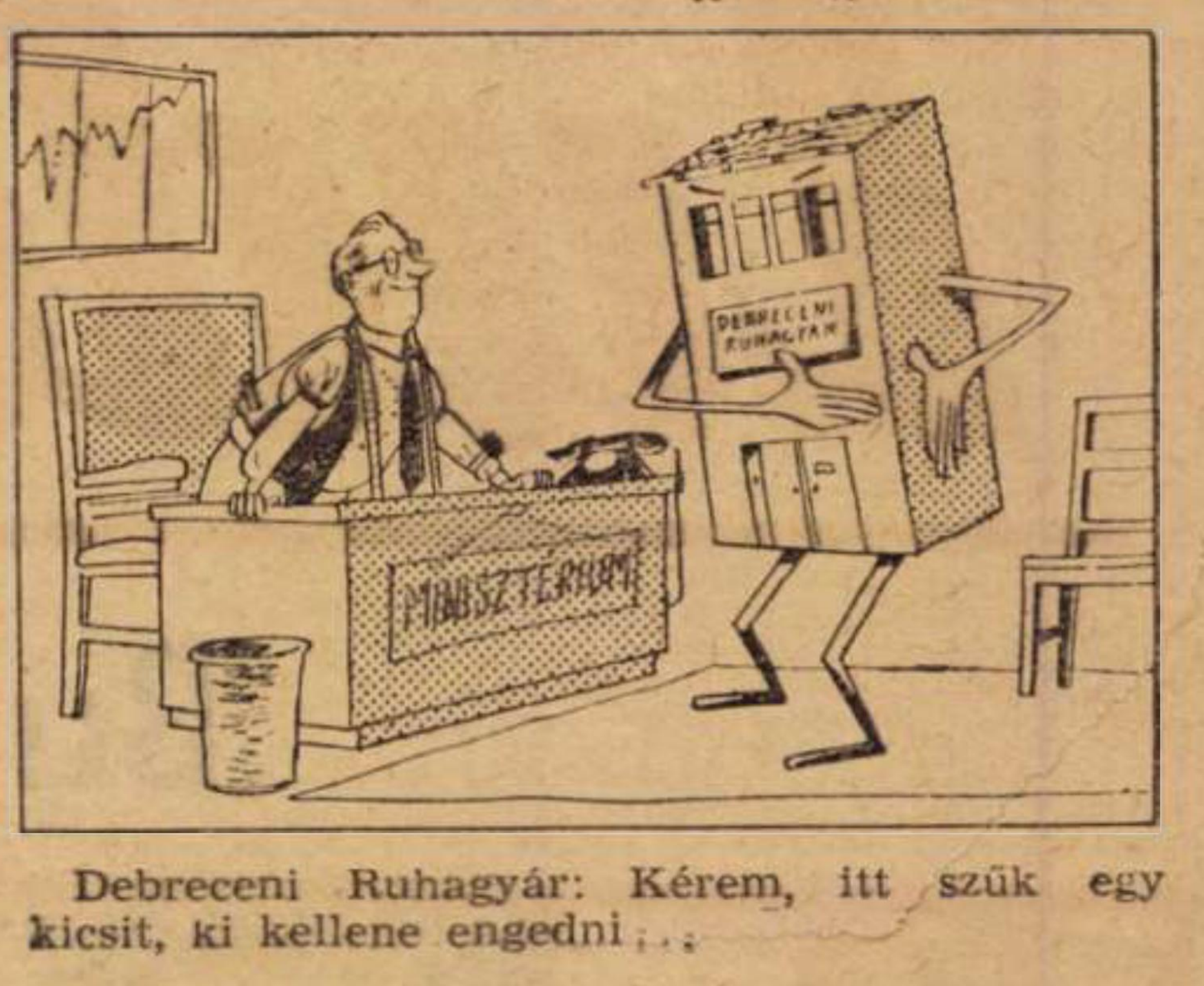

Debreceni Ruhagyár: Kérem, itt szűk egy kicsit, ki kellene engedni...

Valahol Hollandiában

A Ruhagyár sokat szállít exportra, többek közt Hollandiába is.

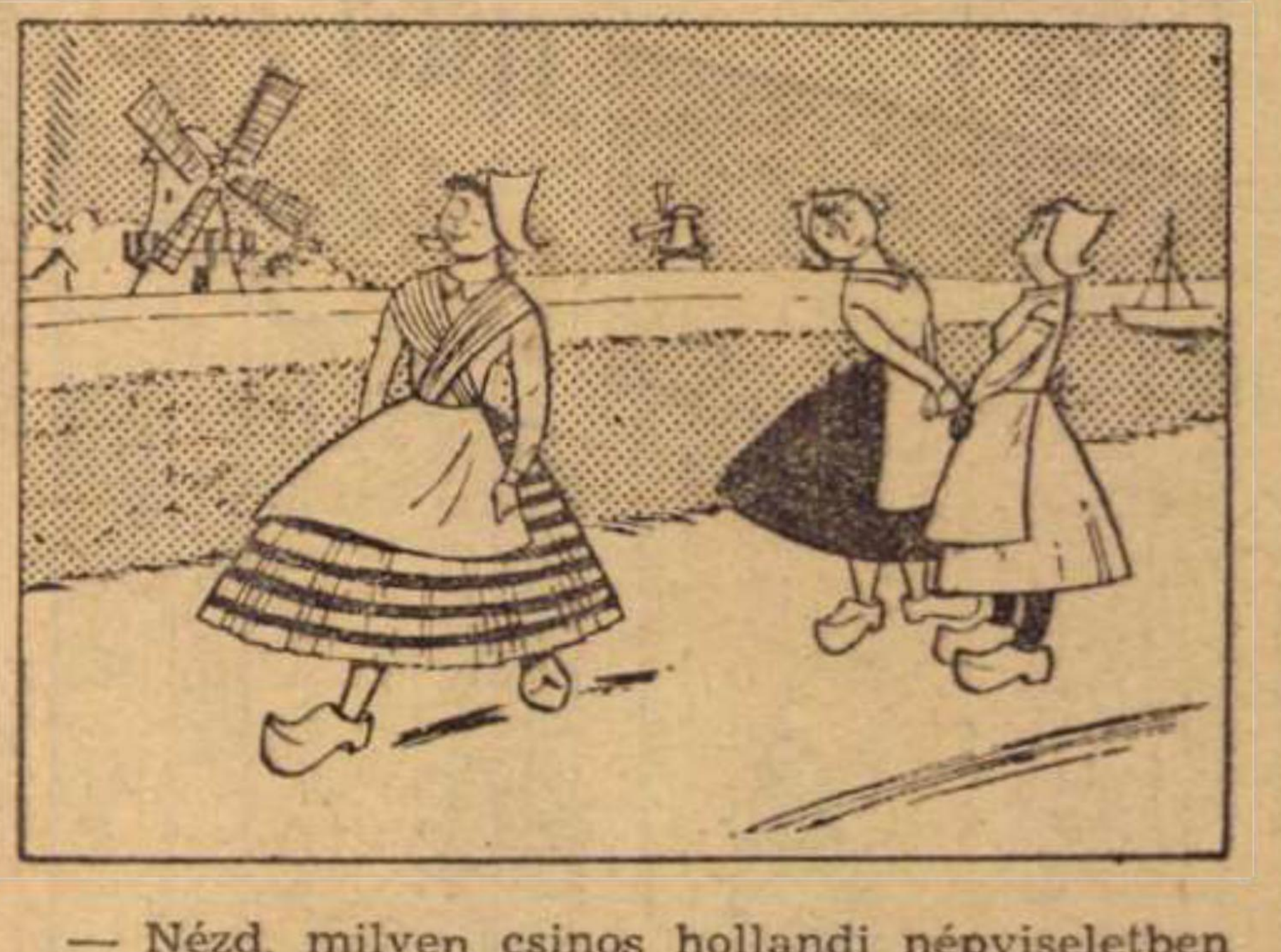

— Nézd, milyen csinos hollandi népviseletben jár az Antje!
— Nem csoda, Debrecenben dolgoztat...

Egy ötszörös élüzem igazgatói szobája

Az üzem bővítésével egyidőben a régi helyiségeket is renoválják.

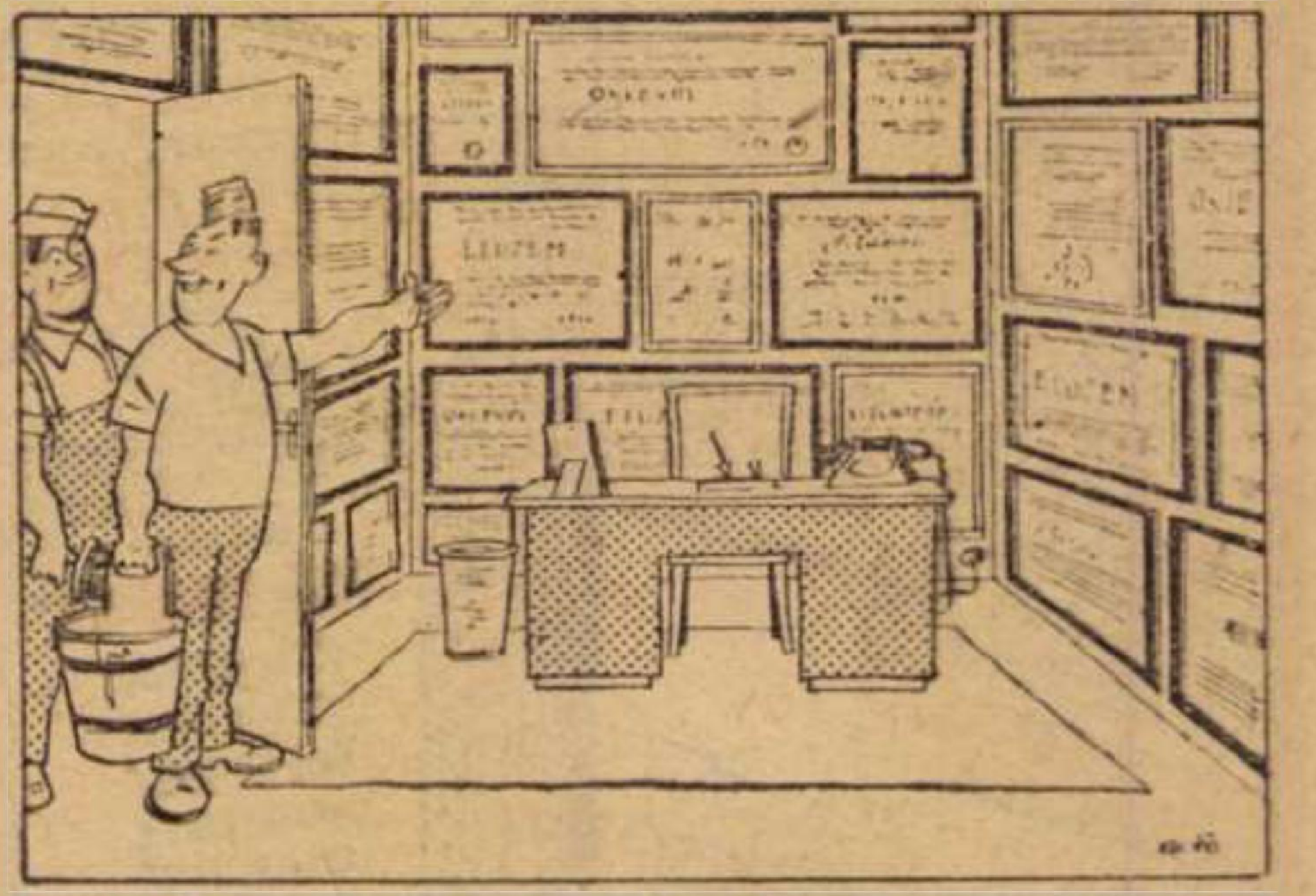

— Öregem, ezt a szobát felesleges kifesteni, úgysem látszik a falból semmi.

Dobozy Imre:

Beszéljünk a tisztességről*

Szegi Marcsát vallatják, bár nincs mit vallatni rajta: hát tehet ő arról, hogy olyan csinos, formás, kívánatos, szemeket és szíveket lobbantó szép asszony lett belőle? No, de Rókát éppen ez hozza ki a sodrából és jóllehet szívesen áldozna egy zsák búzát a Szegi Marcsa egyetlen csókjáért, most szent pofával példálózik a szomszédjának, Benkőnek:

— Bizony, szomszéd, a tisztesség az első. Én abból soha nem engedtem és tudomásom szerint az alvégiek mind ilyenek, itt még a szalmaszál is megkerült, ha netán elveszett...

Hogy nem dűl össze a világ! Kis Kovács sosem vigyázta Szegi Marcsát, nem strázsált az ablaka alatt, hanem a róla hírelt pletykákat még sem hiszi és nem is tudja szó nélkül megállani ezt a farizeus példálózást.

— A szalmaszál is megkerült, mi? — vágja oda mérgesen. — Igen! — akár a Benkő talicskája, úgye?

Róka elvörösödik és szívesen magába nyelne minden elhangzott és majd elhangzandó bölcselkedést. Mindenki nevet, de azért többen is vannak a teremben, akik most kerülik Kis Kovács tekintetét és csak úgy maguk elé, óvatosan, mértékletesen kuncognak. Na, de ezen a talicska-histórián csakugyan nevetni kell, még annak is, aki nem hallomásból ismeri a történetet, hanem annakidején tevékeny szerepet játszott benne... Vagy két éve ősszel, kukoricatörés idején, Benkő egyszer kint felejtette a talicskáját az udvar széliben, mindjárt a kapun belül. Máskor be szokta tolni a szín alá, azonban ezúttal valahogyan kintmaradt. Róka barátunk, akinek a portája a Benkőével határos, éjnek idején kint járt az udvaron, valamely halaszthatatlan tennivalóját intézendő és egyszercsak megpillantotta a holdfényben búslakodó talicskát: és mielőtt végiggondolta volna a talicskaszerzésből és a talicska gazdájával való közvetlen szomszédságból eredhető veszedelmeket, valami ellenállhatatlan erőnek engedelmeskedve (később ezt mondta!) kicsoszogott a saját kapuján, megragadta a talicskát és korához nem illő sietséggel tolta hazafelé. Minden rendben lett volna, hiszen oly gyorsan ment a dolog, igazán egy pillanat műve volt az egész: hanem az átkozott talicska nyikorgott, mintha egy egész szekérkaraván vonult volna végig a főutcán. Rókában megállt a szusz. Egy szempillantás alatt elöntötte őt a verejték. Rohadt vacak! — dühöngött és leírhatatlan kívánságokkal árasztotta el Benkőt, aki oly feledékeny, hanyag, tűzrevaló rossz gazda, hogy nem keni meg a talicskáját. Felébred a fél falu, nahát, a mennydörgős mennykő csapná főbe a trehány gazembert! — ott van ni, Kerekesék már mozgolódnak...

És valóban, az utca túlfelén lévő házban nyílt az ajtó, valaki kidugta fejét és a sötét ajtónyílásból egyszerre belefehérlett a holdfénybe az az öltözék, amiben nyugovóra szokott térni az ember. Rókának nem volt más választása, egyetlen bámulatos ugrással benn termett az udvarában, ügyet sem vetve rá, hogy gatyája félszára a kiskapu kilincsén ragadt: és lélekzetvesztve nyargalt be a házba, ott is az utca felőli szobába és félrerántotta a függönyt és onnan kémlelt kifelé, hogy a szomszéd ugyan észreveszi-e azt a büdös talicskát. Persze, hogy észrevette. Hát hogyne, mikor ez a Kerekes avval szokott dicsekedni, hogy milyen jó szeme van, ő volt a legjobb lövő a katonaságnál... Na, szóval, kijött a hídra, körülnézett a csendes éjszakában, visszament az udvarára, aztán megint kijött, mind közelebb merészkedvén a gazdátlanul heverő talicskához: mignem egyszercsak láthatóan elszánta magát, megkapta a talicska nyelét és mintha puskából lőtték volna ki, nekilódult. Róka, aki eleinte dühvel és átkozódva figyelte Kerekest, most majd eldőlt a röhögéstől. Úgy kell neked, tolvaj, disznó — vihogott bele az ablakba — jó volna a másé, ugye! Tudniillik, az árulkodó talicska megint oly szörnyűséges nyikorgást vitt véghez, hogy Kerekes egészen megrémült és a kerítése előtt a partra lökte a talicskát és berohant a házba. Kisvártatva Róka meglepetten vette észre, hogy Kerekesék első szobájában is félrehúzódik a függöny és vagy hárman leskelődnek kifelé. Bitangok! — dühöngött újólag, mert Kerekes futását látva abban reménykedett, hogy majd később mégis csak megszerzi a talicskát, ha másként nem, fölemeli és becipeli az udvar végibe, ahol soha nem bukkanhat rá avatatlan szem. No, de nem ért rá tervezgetni, mert a nyikorgásra más is felébredt. Fóris János kucorgott a kapuja mögött ingben-gatyában, cigarettája parazsa fel-felszikrázva vöröslött, aztán egyszercsak elhajította a cigarettát, óvatosan kinyitotta a kaput és lábújjhegyen, mintha tojáson lépkedne és nyakát kinyújtva, szemét meresztve közeledett a talicskához. Tyű, de sötét csirkefogó! — elhaladt vagy tíz lépéssel odább, mintha semmi dolga sem lenne a talicskával, aztán megint visszaballagott szép nyugodtan, pedig ludbőrözhetett a gazember a hűvös éjszakában, de tette magát, mintha meg sem kottyanna néki a hideg: végre is annyit jött-ment, kerengett a talicska körül, mint a darázs a szőlőszem körül, hogy egyszer csak villámgyorsan elibe állt, megragadta és futott előtte, mint akit kerget a tatár. Hanem hát a talicska húzás közben is épp úgy nyikorgott, mint tolás közben. Fóris hátranézett rémülten és ellökte magától az igénytelen szállítóeszközt, mintha parázsba nyúlt volna. A talicska ottmaradt féloldalra billenve, a Kerekes meg a Fóris háza közt, éppen középen... Rókát meg majd hogy meg nem ütötte a guta. Hát ezek nem akarnak lefeküdni? Mire használják az éjszakát? A rosseb enné le a nyughatatlan bőrüket... Szidta őket, mert Fóris is elhúzta a függönyt és ő is kibámult az éjszakába, mintha az volna a rend, hogy ilyenkor az utcát nézegesse az ember. Hanem ekkor új vállalkozó akadt, Bartos Ferenc személyében. Ez a Bartos, ez mideniknél ravaszabb volt, mert egyáltalán nem tartotta sürgősnek a talicskaszerzést, egy egész pipa dohányt kiszívott a kapuja mögött és Rókának már elgémberedett a keze, a lába, a dereka és mindene a hűvös szobában és bizonyára a másik két néző is kezdte unni a leskelődést, amikor végre Bartos nekidurálta magát és nyugodtan, higgadtan, egyenesen odament a talicskához, megragadta és meglódította. De e pillanatban odalett a nagy nyugalma. Az ő kezében is nyikorgott a talicska, de hogyan! — áthatóan, élesen, bánatosan, nyöszörögve, élőket és holtakat segítségül híva. Bartos még két lépésre tolta. Tán abban reménykedett, hogy elhallgat. De biz nem hallgatott. Mikor megint tolni kezdte, megint nyüszített. És Róka minden szenvedéséért kárpótolva érezte magát, mert láthatta, hogy Bartos fölemeli az öklét és égnek mereszti a szemét és megátkozza a szerencsétlen talicskát... És aztán megegyszer próbálkozik! Nahát, gondolta Róka, ez az ember igazán megérdemelné, hogy legalább a háza elő tolhassa, ebben van kitartás... De a talicska most is elképesztően sírt és hörgött, mintha egyszerre tíz malacot nyúztak volna elevenen: és Bartos nem bírta idegekkel ezt a sátáni csikorgást, odavágta a talicskát, bele is rúgott és kiszívott pipájával a foga közt, berohant a házba... Sokáig tartana végig mesélni, hogy Benkő talicskája minémű kalandokon esett által, gazdája feledékenysége és az alvégiek álmatlansága miatt: elég az hozzá, hogy hajnali háromig éppen kilenc kézben fordult meg és ez a kilencedik kéz, a Daru Andrásé, igen veszedelmes kéznek bizonyult, mert Daru — elődeinek dicstelen sorsán okulva — egy félmarok kocsikenőcsöt is vitt magával és jobbról-balról takarosan megkente a talicskát. Azonban, mikor tolni kezdte (a betyár talicska most meg sem nyikkant!) történetünk valamennyi szereplője kint termett az utcán és nekiesett Darunak: na megállj, te gazember, hát hová viszed a Benkő talicskáját? Na, de ezt a Darut sem a gólya költötte. Jámborul végigtekintett a didergő, vacogó, gatyás gyülekezeten és a talicska gazdájának portájára mutatva, imigyen szólott: oda, ni! — láttam, hogy ti is próbáltátok, de sehogysem tudtatok betalálni a Benkő kapuján!... Igy történt. És az alvégieket nem is az keserítette el, hogy a talicskát végre is egyiküknek sem sikerült megszereznie (bármelyikük a mellényzsebéből kiránthatta volna tíz új talicska árát), hanem az, hogy mindnyájan tudták, hogy Daru is el akarta lopni a talicskát és Daru is mindnyájukról tudta ugyanezt és mindenki befogta a száját, mert be kellett fognia és ott álltak az utca közepén megsemmisülve, leleplezve, ingnél-gatyánál is pucérabbra vetkeztetve, egymásnak kiszolgáltatva... Azóta aztán Róka, mikor az alvégiek tisztességét emlegeti, erről a kis históriáról (és nagyobb históriákról is) szívesen megfelejtkezik.

Lám, most is ez a szándéka.

— Folytassük a gyűlést! — sürgeti Kis Kovácsot, de mindjárt meg is bánja, mert Kis Kovács neki adja meg a szót.

---

* Részlet a „Gyűlés az alvégen" c. regényből.

Egy és más…

Hírül vettem, hogy nagyon távoli rokonom, a nyolcvanhét éves M. bácsi kórházban fekszik s felgyógyulását illetően az orvosok nem sok reményt táplálnak. Utoljára vagy tizenöt esztendővel ezelőtt láttam a bácsit, de mert negyvenen felül az embert az ilyesfajta hírek mélyen érintik, elhatároztam, hogy meglátogatom. Megismer-e az öregúr? — kérdeztem magamban, amikor beléptem a kórházi szobába s megilletődve álltam meg ágya mellett. Megismert. Felült az ágyában:

— No nézd csak! — mondta és kezet nyújtott — hát te még élsz?

★

Téma a noteszemből:

Iró alkotóházba vonul alkotni. Az alkotóház gyönyörű. Álomszerű kastély, őspark közepén. Iró gőzfűtéses szobát kap, hatalmas íróasztallal. A szoba ablakán bezuhog az őszi napfény. A légben a hervadó természet bódító lehellete. Egészen távolról a szférák zenéje. A koszt valami csodálatos A rekamié ruganyos. Hideg-meleg víz. És mindez napi 12 forintért.

Iró egy napot pihen, aztán leül az íróasztalhoz. Hófehér famentes papiros. Parker-töltőtoll. Finom cigaretta.

Hiába.

Tehetségtelen.

★

Egy barátom valamelyik este vendéglőben vacsorázott, ebből az alkalomból meséli:

— Szóval rendeltem kérlek egy halászlét, hozzák a halászlét, egy tányér piros lé, abban kérlek semmi sem volt, csak erő. Persze, murit csináltam, így aztán kaptam bele egy kis szálkát is.

★

Ilyet még nem láttam. Szembe jött velem a minap egy nő az utcán, nagyon csinos fiatal nő. Teljesen leborotvált szemöldöke helyére fekete krétával bozontos szemöldök volt festve.

Szegényke. Mennyit szenvedhetett a szépívű, keskeny, sajátnövésű szemöldöke miatt.

★

Az optimista férfi:

— Most már biztos, hogy belémszeretett, különben szólt volna, hogy még mindig nem szeretett belém.

★

X. Y. emlékirataiból:

„Abba fáradtam bele, hogy ilyen kis képességekkel ilyen szép karriert csináltam…"

★

B. I.-vel udvariassági versenyben vagyok. A verseny tárgya: melyikünk köszön előbb a másiknak. Ha megpillantjuk egymást, tébolyultan kapunk a fejfedőnkhöz, hogy mélyen megemelintve kifejezzük kölcsönös nagyrabecsülésünket. Fájdalom, az utóbbi időben mintha baj lenne a reflexeimmel. Mindig ő köszön előbb egy századmásodperccel. Most aztán elhatároztam, hogy az utcán állandóan köszöngetve fogok járni. Hátha B. I. váratlanul kilép egy kapu alól.

★

Az az általános nézet, hogy az emberi test 18—20 éves korában éri el a teljes fejlettség állapotát. A csontporcogók ezidőtájt már megkeményednek, s a további növekedés lehetetlen. Ez a nézet téves. Az én fejem — noha már kétszer húsz is elmúltam — még egyre növekszik. Tavaly például még kaptam a fejemre való svájci sapkát, idén már ugyanez ügyben hiába jártam be a Röltex-üzleteket.

★

Sokkal messzebb tartanánk már, ha mindenki olyan szenvedéllyel s oly elvakult kitartással dolgozna, mint az úttestet kövező munkás, amikor a villamos közeleg, s neki abba kellene hagynia a munkát, hogy a villamos továbbmehessen.

Tabi László

Nyugat-Németországban sok önkéntes visszavonja jelentkezését

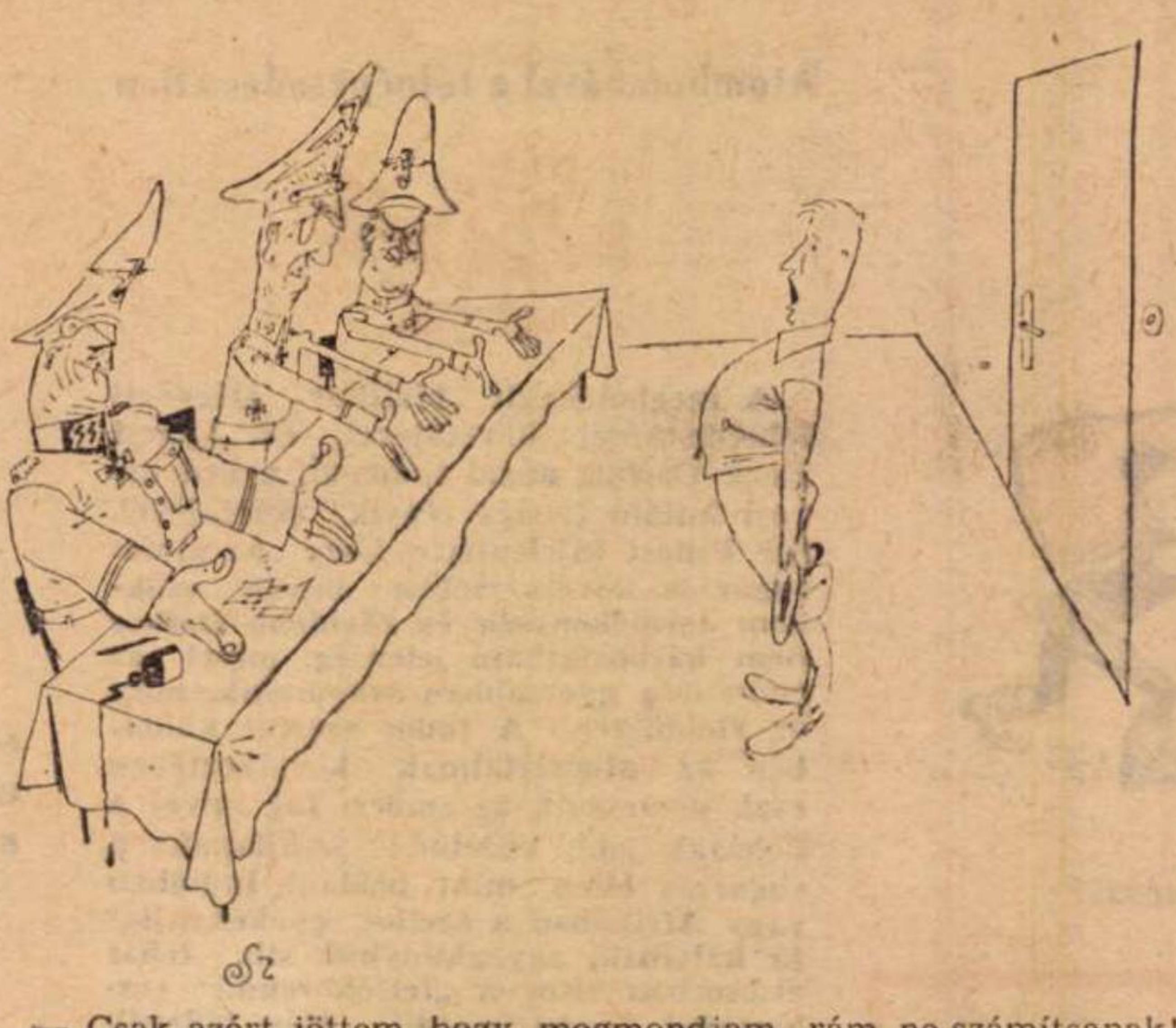

— Csak azért jöttem, hogy megmondjam, rám ne számítsanak!

Ahol nincs fedett gépszín

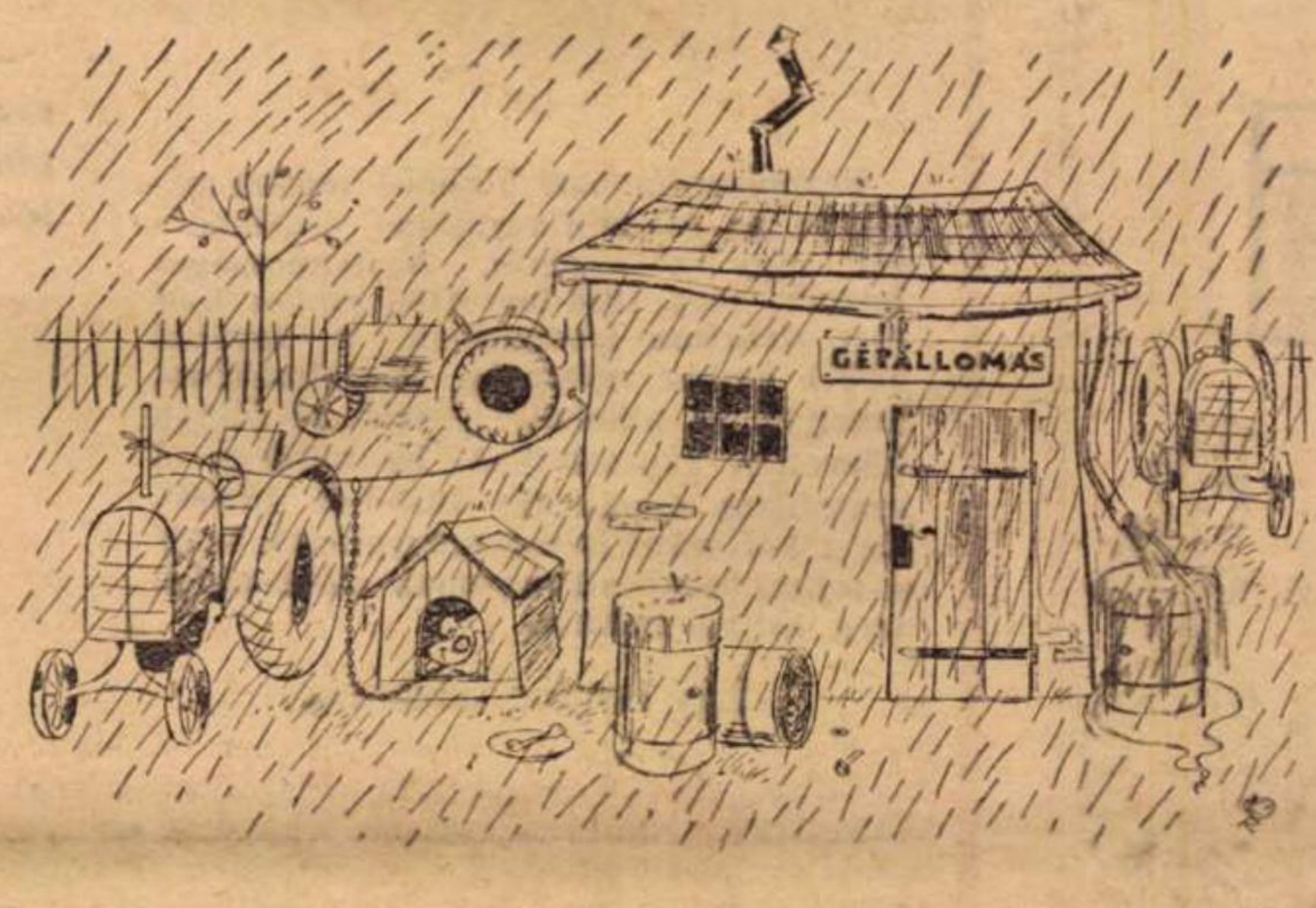

Könnyű a Hektornak, nehéz a traktornak…

Don Quijote visszatér

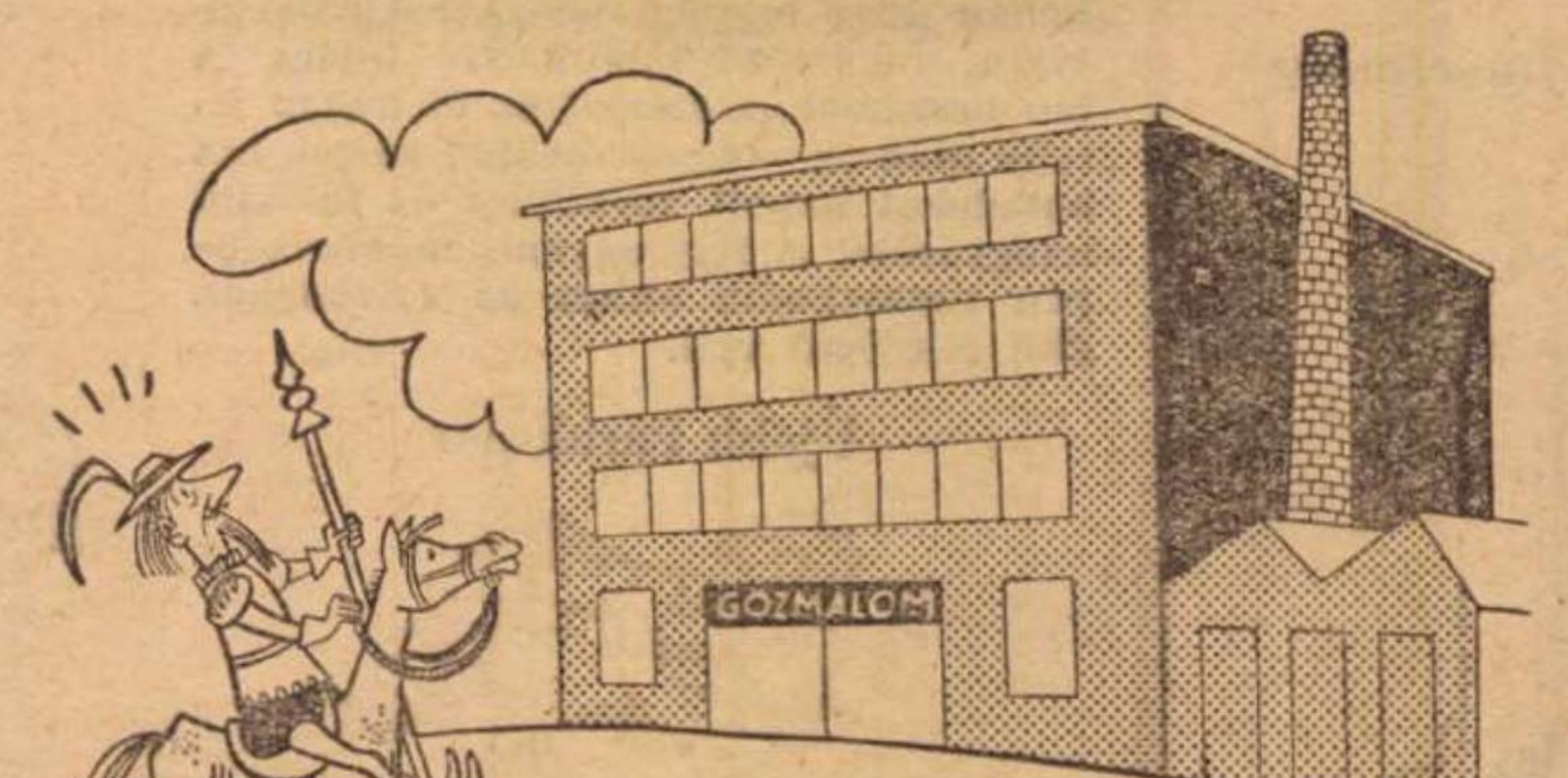

Női dolgok XLIV.

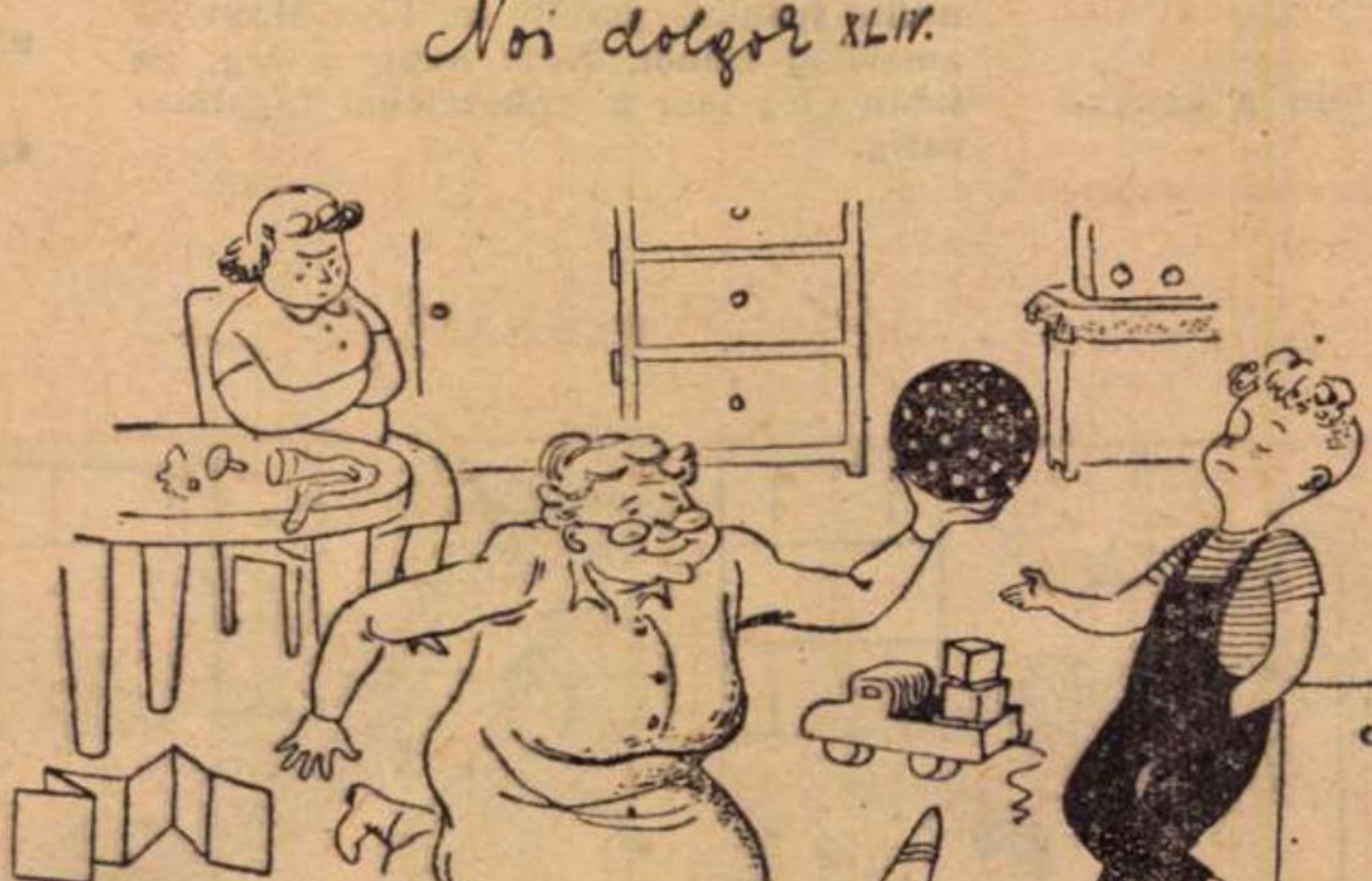

— Tessék csillagom, ne hajolj le folyton… Még megárt!

(Vasvári Anna rajza)

Nem a kanna a hibás?

A bányászat az első félév kiváló teljesítményei után a harmadik negyedben lemaradt.

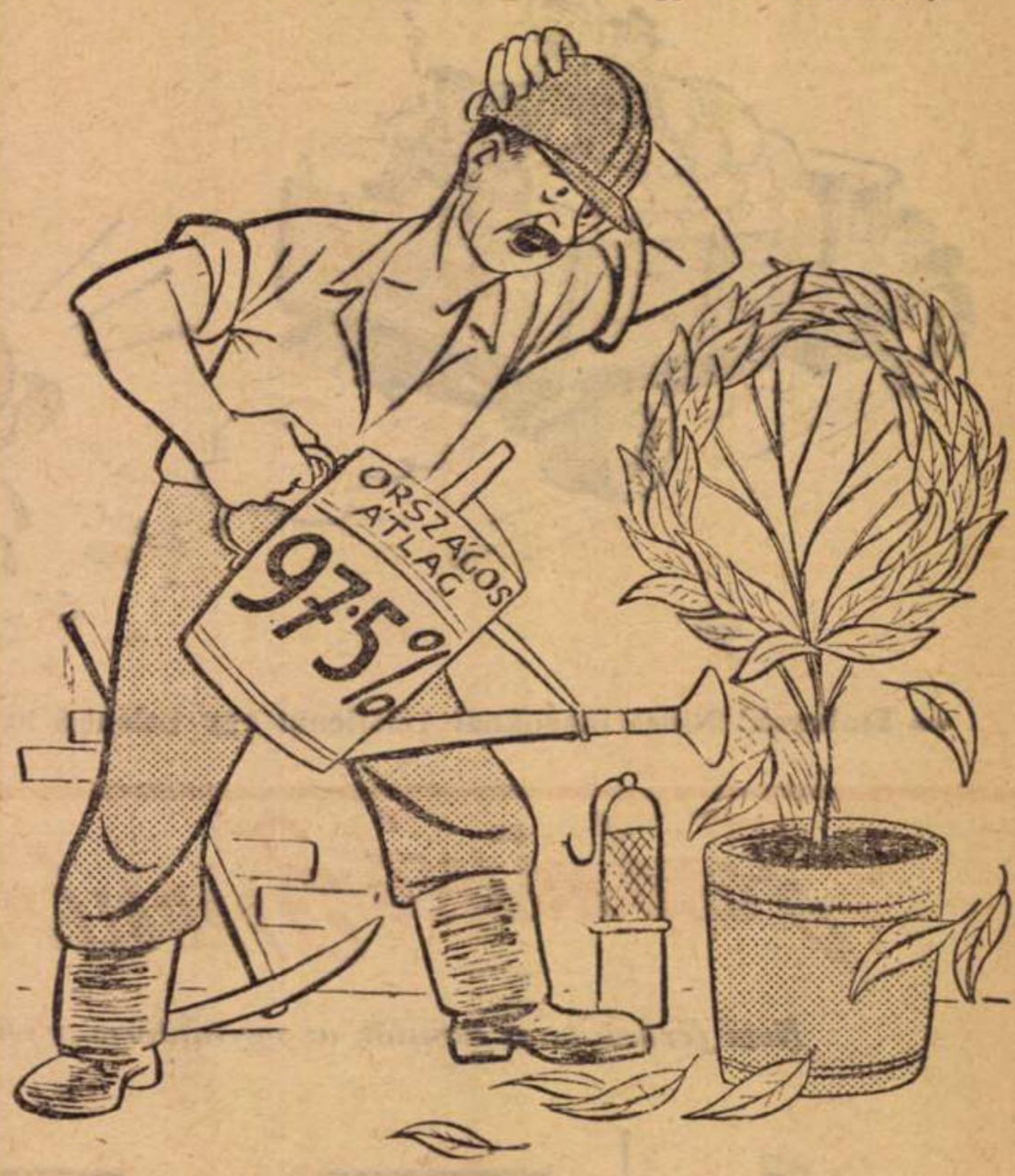

— Nem értem! **Folyton** locsolom, mégis egyre hervad…

Sorompó

A vasutas, aki itt teljesít szolgálatot, nagyon ideges ember, az errejárók pedig nagyon nyugodt emberek, így eshet meg, hogy a vonatnak még híre sincs, a sorompó mégis elzárja már az utat. Most is két szekér álldogál a sorompó előtt, friss szénával megrakva. Az útkanyarulatnál pedig feltűnt már a harmadik.

Pára, a hatalmas szürke ló, Varga Jánost, az alvégi Vargát, vagy ha így sem ismerik, hát a falu aranykalászos gazdáját húzza szekerén. A gazda már messziről örülne a sorompónak, ha az ott álldogáló két szekérben nem a tsz szekereit vélné felfedezni. Alaposabban szemügyre veszi őket.

— Azok bizony… a baj hozta elém őket… — mormogja csak úgy magának és amint megállásra szólítja a lovat, rögvest úgy tesz-vesz, mint akinek halaszthatatlan a dolga. Hadd tudják meg, hogy ő nem kíván beszélgetni. Nagyon jól tudja, miről is beszélnének, mert mostanában egy sora van minden beszédnek: a tsz. Arról pedig ő már szólott eleget…

De lova, a Pára, nem tesz különbséget az otthoni széna meg a tsz széna között és rögtön megérzi, hogy ez a széna, itt az orra előtt, friss széna. Azt pedig nagyon szereti, annyira, hogy kinyújtva a nyakát belekap az előtte illatozó szénába. Mivel a ló is csak a saját feje után megy, így Pára teste is megindul előrenyújtott feje után. Nem sokat ment, talán két lépést. Azt is igen aprózva, de ennyi elég volt ahhoz, hogy a szekér is meginduljon. A szekér sem ment sokat. Éppencsak annyit, hogy a derekában álldogáló gazda felbukfencezzen.

— Pára ne! — kiált a lóra onnan alulról, de a Pára oda se hederít, eszi a szénát tovább.

Az eddig csendben bámészkodó csoporttagok nem állhatják szó nélkül az esetet.

— Ejnye, János! Látod, még a lovad is idehúz, csak te makacskodsz — így az egyik.

— Nincs ám annak esze! — vág vissza Varga — meg aztán én parancsolok neki — teszi hozzá és bizonyításképpen nagyot ránt a gyeplőn.

— Aztán te is parancsolhatsz egyszer annak a szegény lónak okosat — mondja az, aki még nem szólott.

— Hát ha okos olyan helyre menni, ahol… — szólna Varga valami bántót, de biztonság okából megvárja, amíg a befutó vonat elcsendesedik. Akkor megismétli szépen tagolva minden szót, mert ha bánt az ember, akkor bántson.

— Mondom, ha okos olyan helyre menni, ahol gazt vetnek a kukoricába köztesnek… — elhallgat, várja a hatást.

Az elevenjükre tapintott valóban, mert a két ember hirtelen egymás szavát meg sem várva, mondja a magáét:

— Az tavaly volt… mindig csak ebbe kapaszkodsz… megnézhetnéd az ideit… háromszor kapáltuk… — meg így, meg úgy.

Közben a vonat elindul, s talán vele egyidőben indul a vita is a három szekeres között. Most már semmire sem figyelnek; se sorompóra, se vasútra, se lóra, hanem csak szedik elő egymás meggyőzésére az érveket.

— Én a nyáron házat építettem… Én motort vettem az előlegből — így a csoporttagok, de Varga sem hagyja magát.

— De én senki cselédje sem vagyok. Én a magam fődjin élek, ha szűkösen is… Majd ha egy ingem, egy gatyám lesz, belépek…

— Na, János leszerepűtél — mondja az egyik — azt hittem, büszke ember vagy, aki odaáll és azt mondja: nem jöttem érték nélkül, mint a kódis, ezt hoztam…

A másik még hozzáteszi:

— Gyenge beszéd ez, azt hittük elvbül nem jössz közénk, aztán kisül, hogy az asszony beszél belőled…

Ez talált! János gazda a vasutasnak felel:

— Hé vasutas! Mi lesz mán? Meddig álljak itt? — kiáltja bele minden mérgét.

A vasutas lassan, kényelmesen búvik elő kis házából. Jól megnézi az ingerült gazdát, mintha most látná először. Közben magában örül, hogy most az egyszer nem ő az ideges, hanem más. Aztán szép csendesen megszólal:

— Egyszerre de sürgős lett! Ha már három vonatot kivárt, várja ki ezt is türelemmel — még hozzáteszi mosolyogva. — Sose lehet tudni, mire jó egy ilyen sorompó…

Gera Mihály

Látja már a különbségét

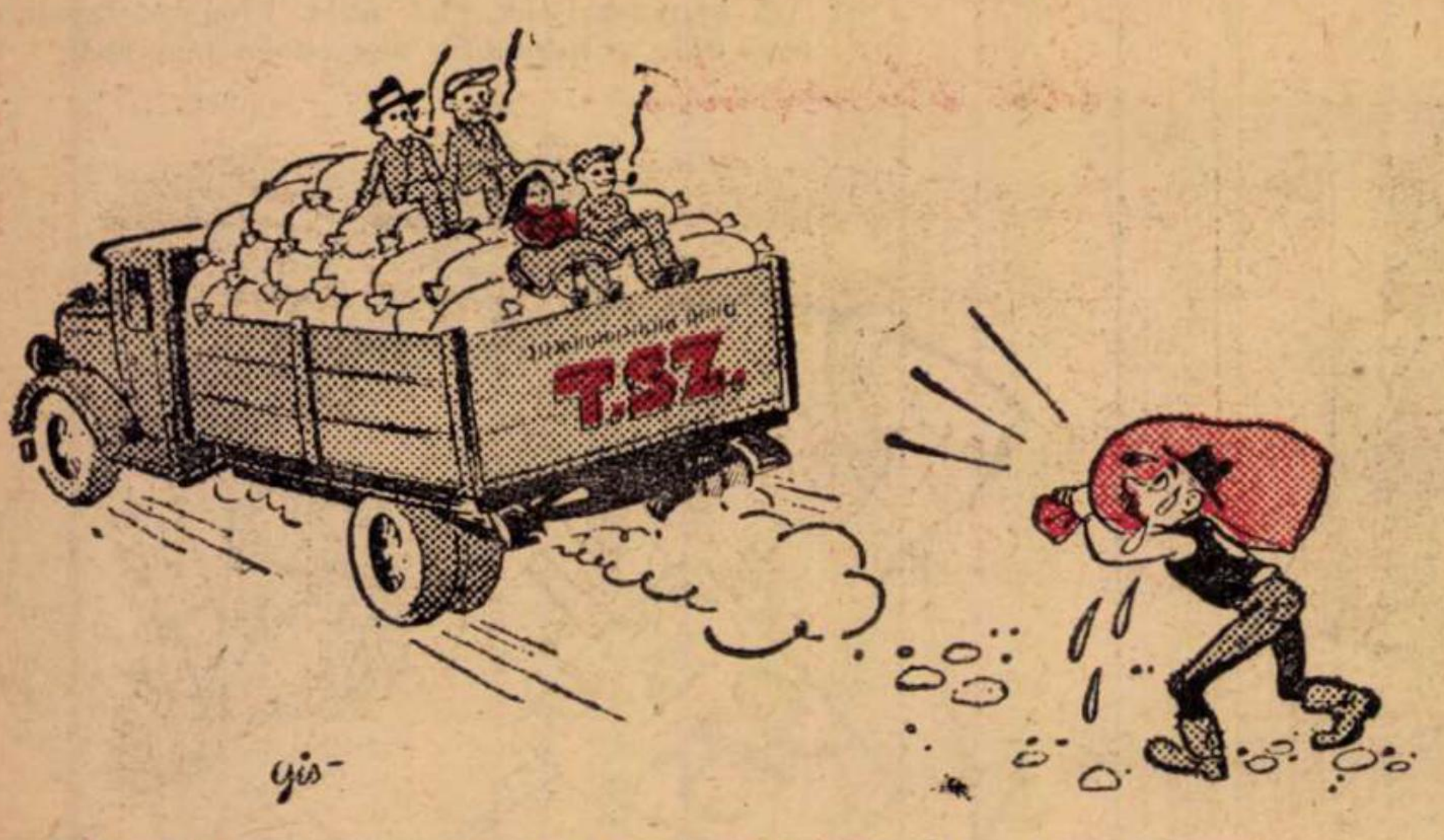

— Emberek! Nincs maguknál véletlenül egy belépési nyilatkozat?

Fonó község 3 problémája

Nem férnek be a tanulók az egytantermes iskolába

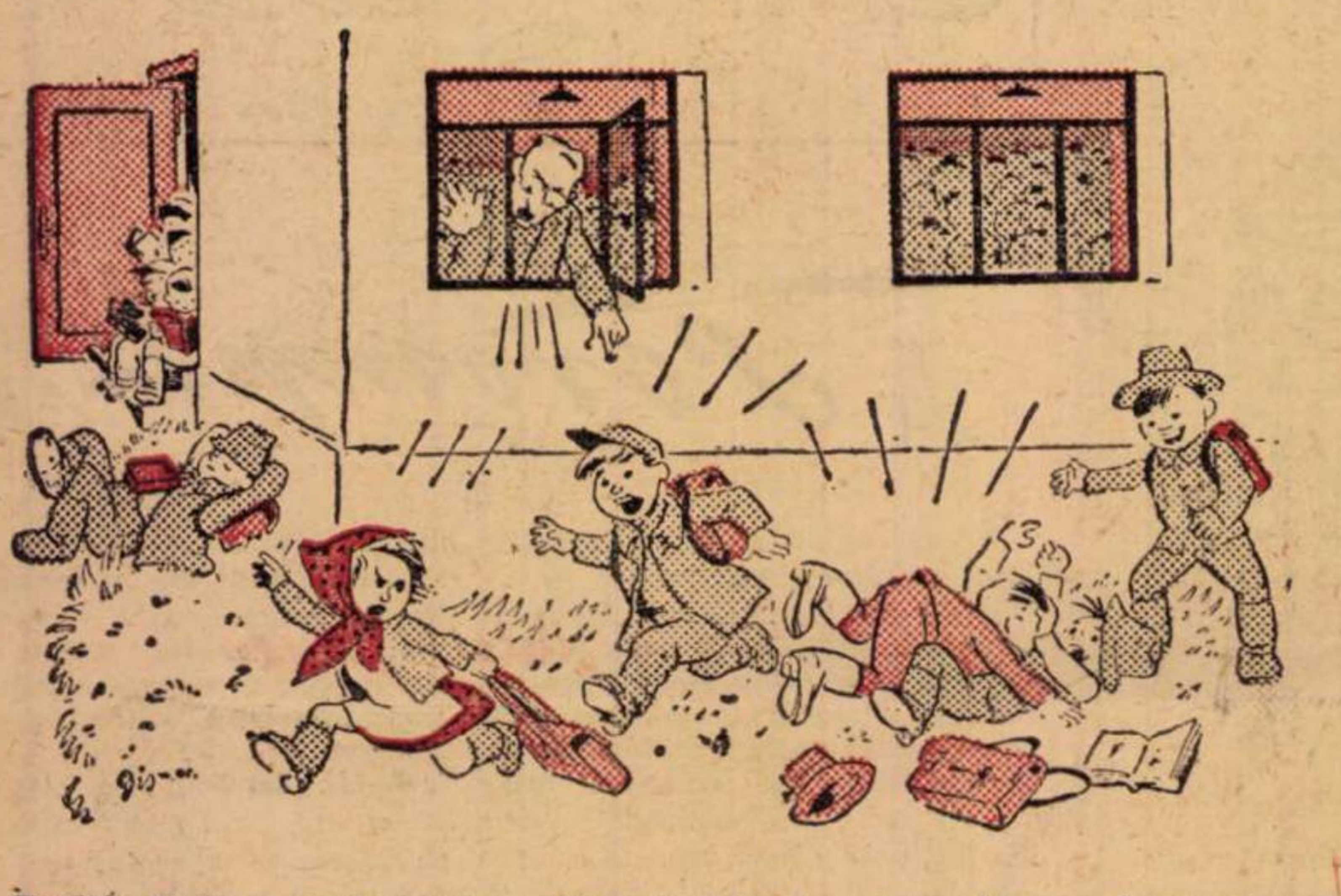

Tanító: Kovács, ne kergesd a Bözsikét, inkább azt mondd meg, hogy mennyi hatszor hat?

Évek óta víz alatt áll 40—50 hold legelő

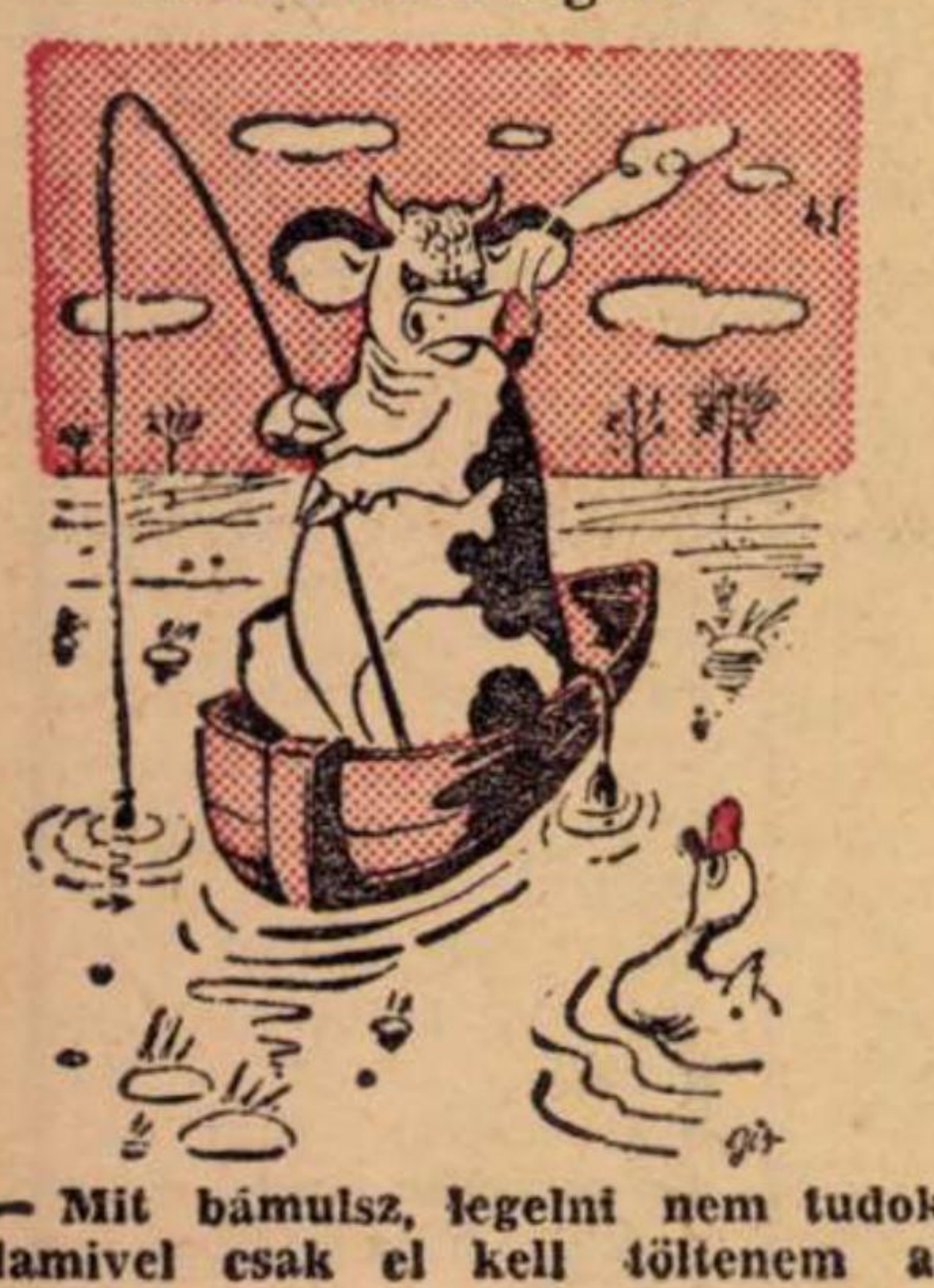

— Mit bámulsz, legelni nem tudok, valamivel csak el kell töltenem az időt...

A göllei péküzem figyelmébe

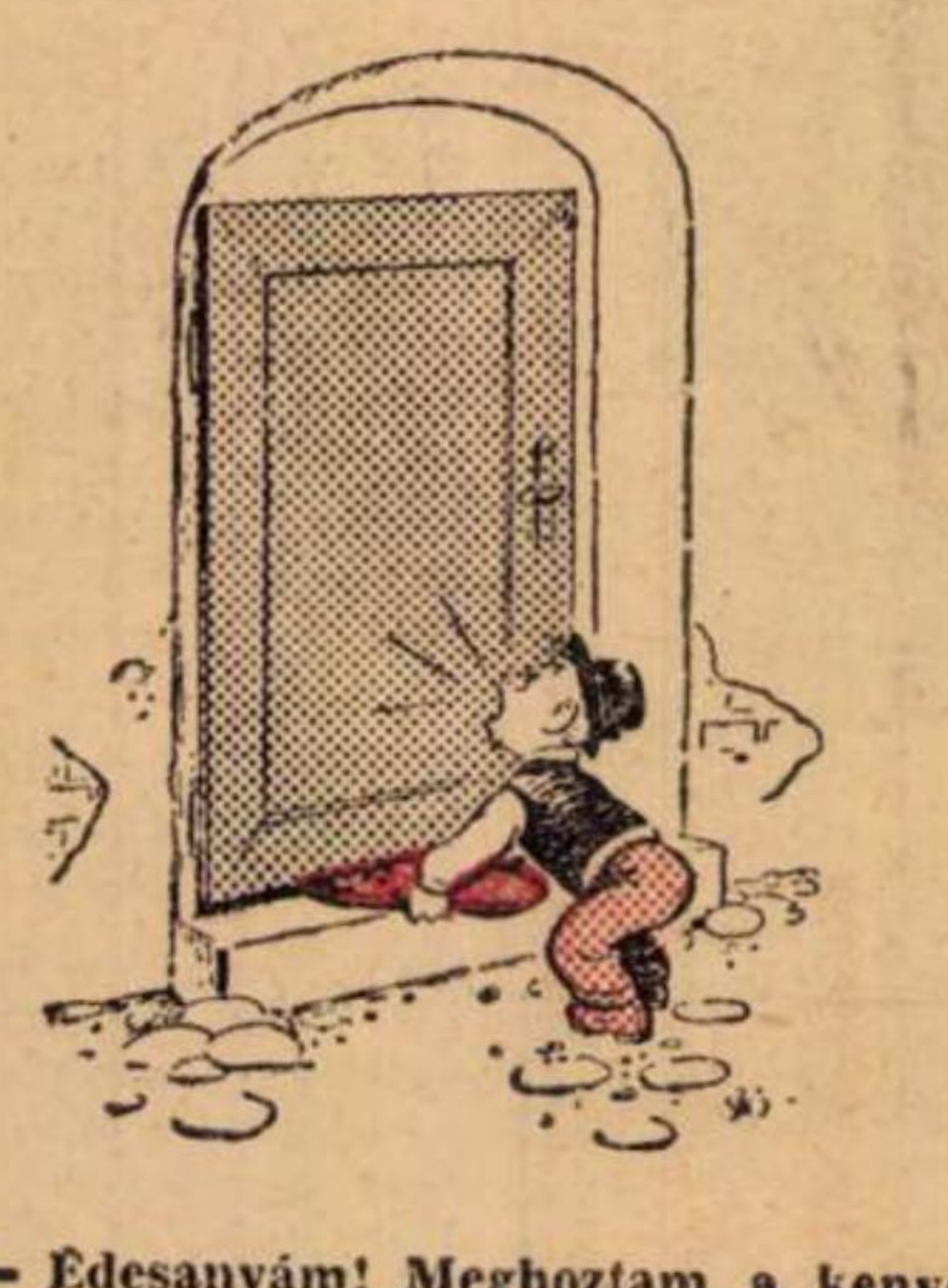

— Édesanyám! Meghoztam a kenyeret, vegye át!

Külföldi szemle

Atombombával a túlnépesedés ellen

A megboldogult Malthus elégedett lehetne kései követőjével, Sir Ernest Rock Carling angol tudóssal, a brit orvosi kutató tanács egyik vezetőjével. Sir Ernest kijelentette, hogy „az atomsugárzás következtében beálló csökkent termékenység és rövidebb életkor nem kárhoztatható jelenség, mivel az emberiség gyorsabban szaporodik, mint az élelmiszer." A tudós szerint különben az atomártalmak következtében csak nemesedik az emberi faj, mivel a kőházak jobb védelmet nyújtanak a sugárzás ellen, mint például Indiában vagy Afrikában a szellős, gyékényajtajú kalyibák, agyagkunyhók stb., tehát elsősorban nem a „felsőbbrendű" emberfajok között pusztít. Még kiderül, hogy az atom- és hidrogénbomba a fajnemesítés üdvös eszköze.

Francia alkohol-statisztika

Franciaországban különös módon mérik le az alkoholfogyasztás emelkedését vagy csökkenését. Nyilvánosságra hozták, hogy 1954-ben 4106 ember halt meg delirium tremensben, s további 12 071 ember másfajta bántalmakban, amelyek az alkoholfogyasztással állnak közvetlen kapcsolatban. Ez mintegy 5 százalékos emelkedés 1953-hoz képest. Ez a két szám is megmagyarázza, hogy a tejivó Mendes-Francenak előbb-utóbb meg kellett buknia.

Egy boldog házasság

A „New York Herald Tribune" jelenti Chicagóból, hogy egy Mr. Korzen nevű férj válókeresetet indított felesége ellen, mivel az 28 kilót hízott az esküvő óta. A bíróság arra kötelezte a feleséget, Mrs. Lillian Korzent, hogy 5 hónap alatt fogyjon vissza esküvői súlyára, vagyis 85 kilóról 57 kilóra. A lap beszámolója szerint az öt hónap letelte után az asszony további három hét haladékot kapott további 8 és fél kiló lefogyására. A férj ugyanis mindenképpen ragaszkodik ahhoz az asszonyhoz, akit feleségül vett.

Újabb Faruk-per

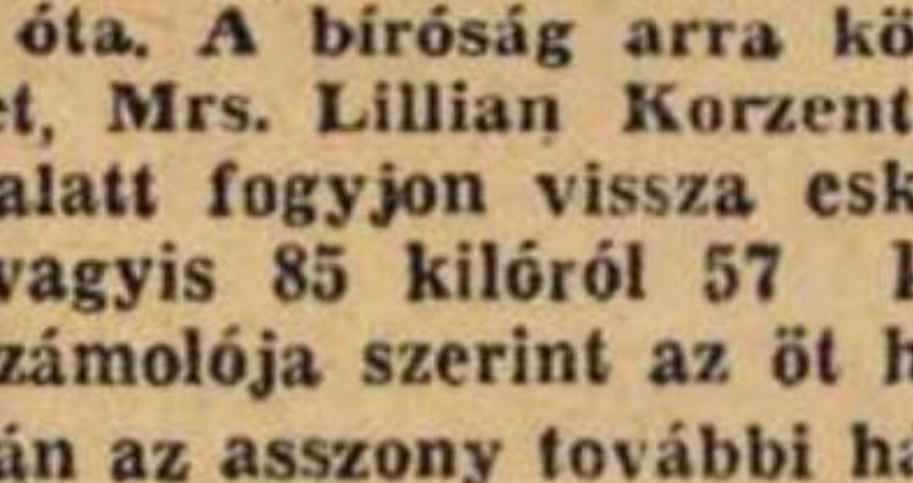

Faruk, a volt egyiptomi király főként kártérítésekből él. Rendszerint beperli azokat, akik könyvet írnak róla. Mivel a könyvek sok előnytelen részletet közölnek az egykori bohém uralkodóról, egy kis erkölcsi kártérítés imitt-amott mindig csurran-cseppen. Most 5 millió frankra perelte be Elsa Maxwell amerikai írónőt. Nem nagy összeg, de talán elég lesz a legközelebbi rágalmazásig.

Egy igazgató vidám estje az üzemi rendezvényen

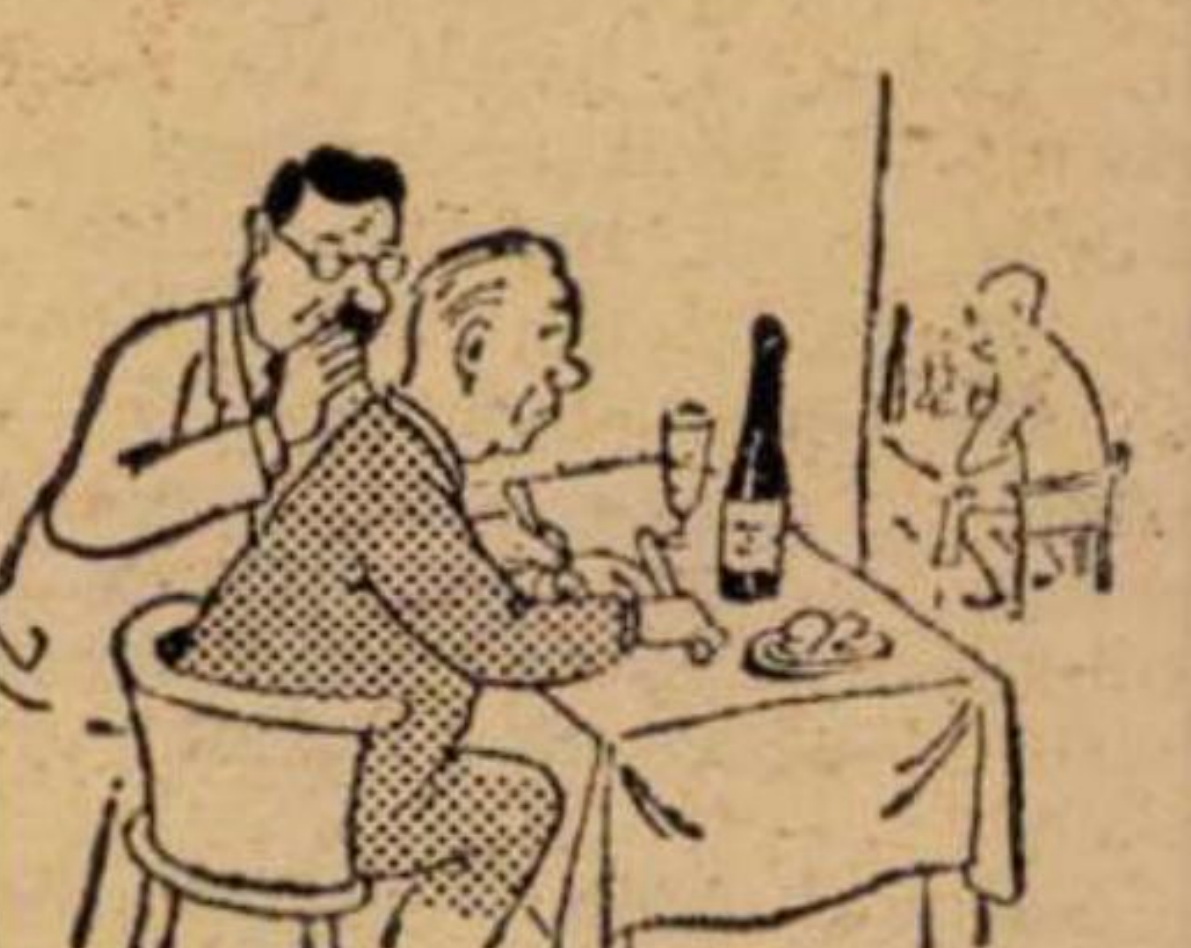

— Az igazgató elvtársnak már régen el akartam mesélni, hogy az újrendszerű könyvelési módszerem bevezetése nagyon hasznos volna!...

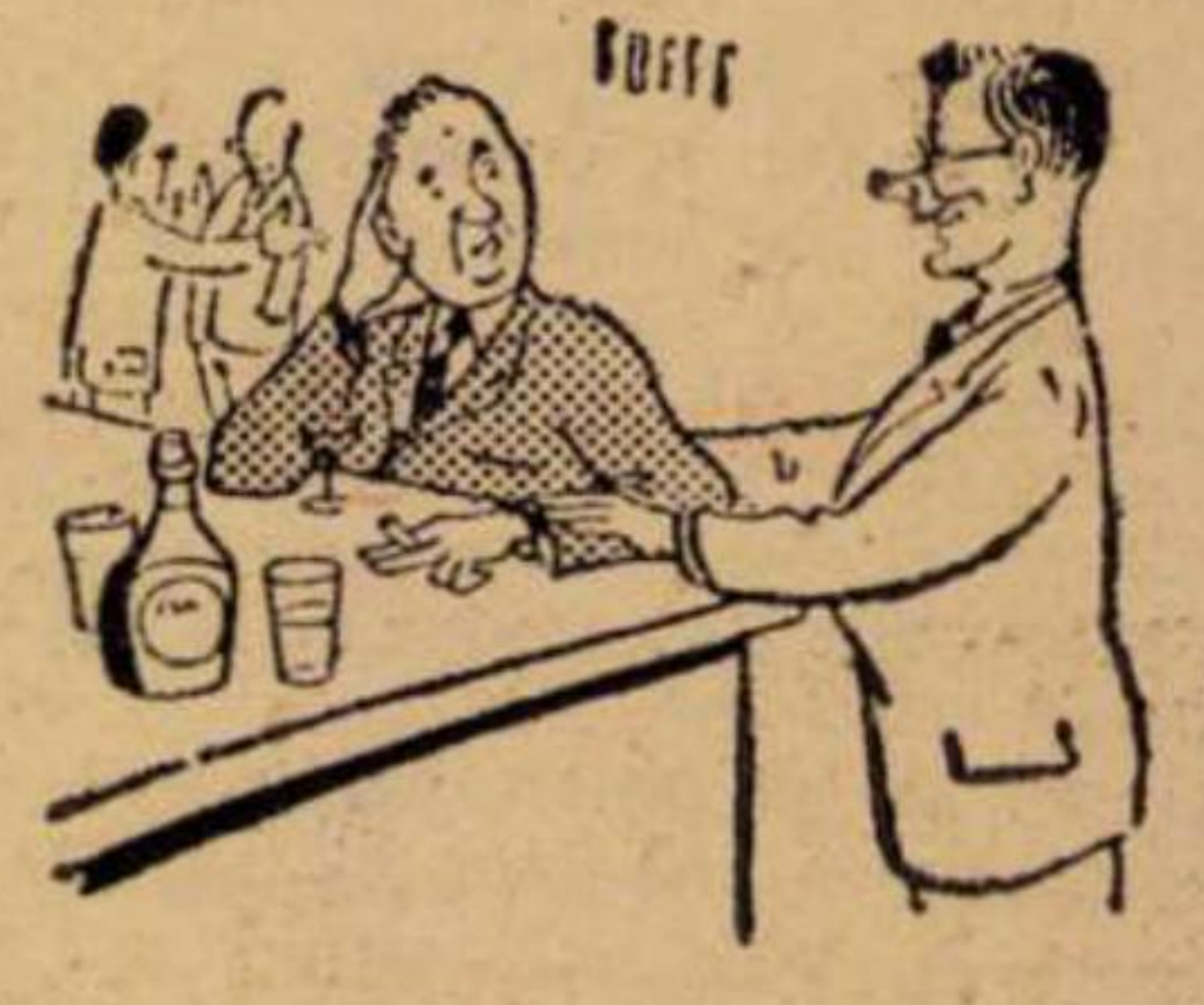

— No, itt végre nyugodtan megtárgyalhatjuk műhelyem anyagellátásának problémáit, amire eddig sosem volt idő...

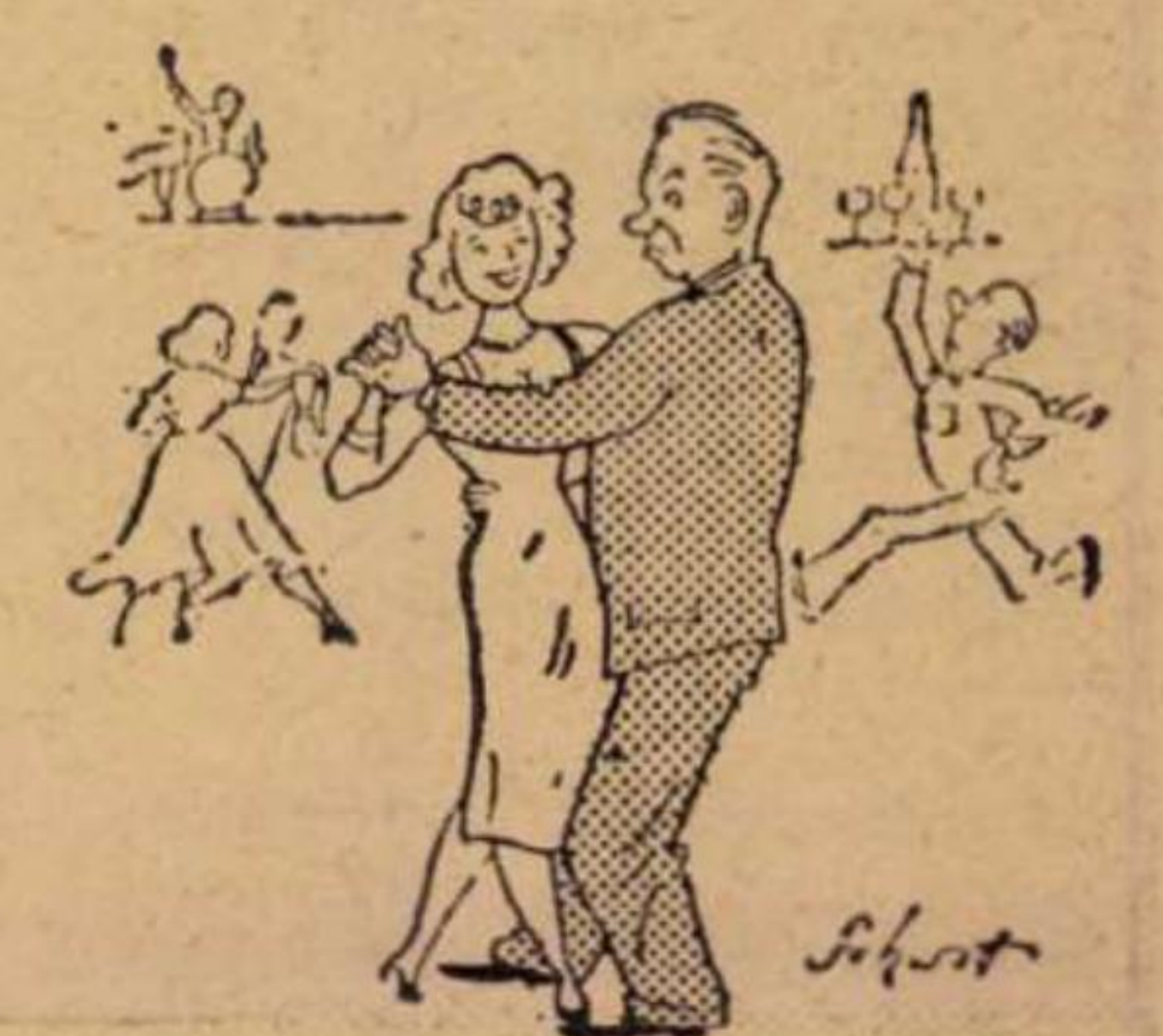

— Remélem, igazgató elvtárs holnap lejön az üzembe és megvizsgálja az én norma-panaszomat!...

Ez aztán a nagyvonalúság!

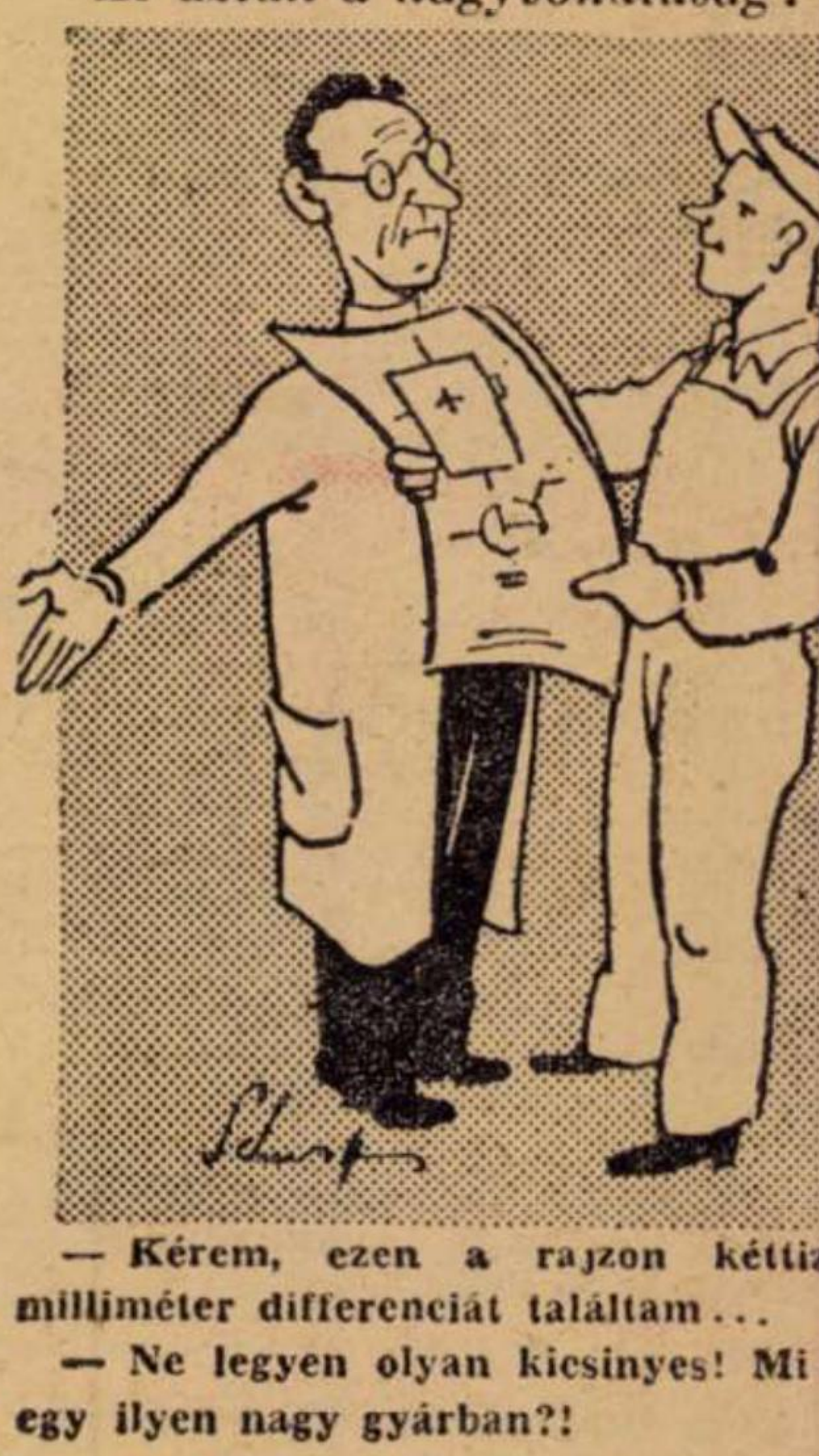

— Kérem, ezen a rajzon kéttized milliméter differenciát találtam...

— Ne legyen olyan kicsinyes! Mi az egy ilyen nagy gyárban?!

Kartárs Károly Kalandja

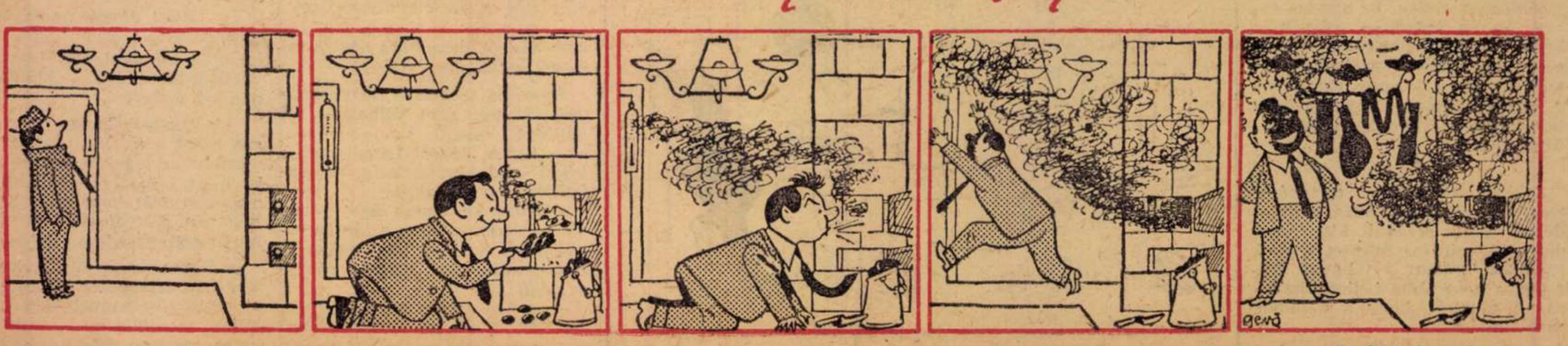

(Gerő Sándor rajza.)

Éljen a technika! II

Országúton

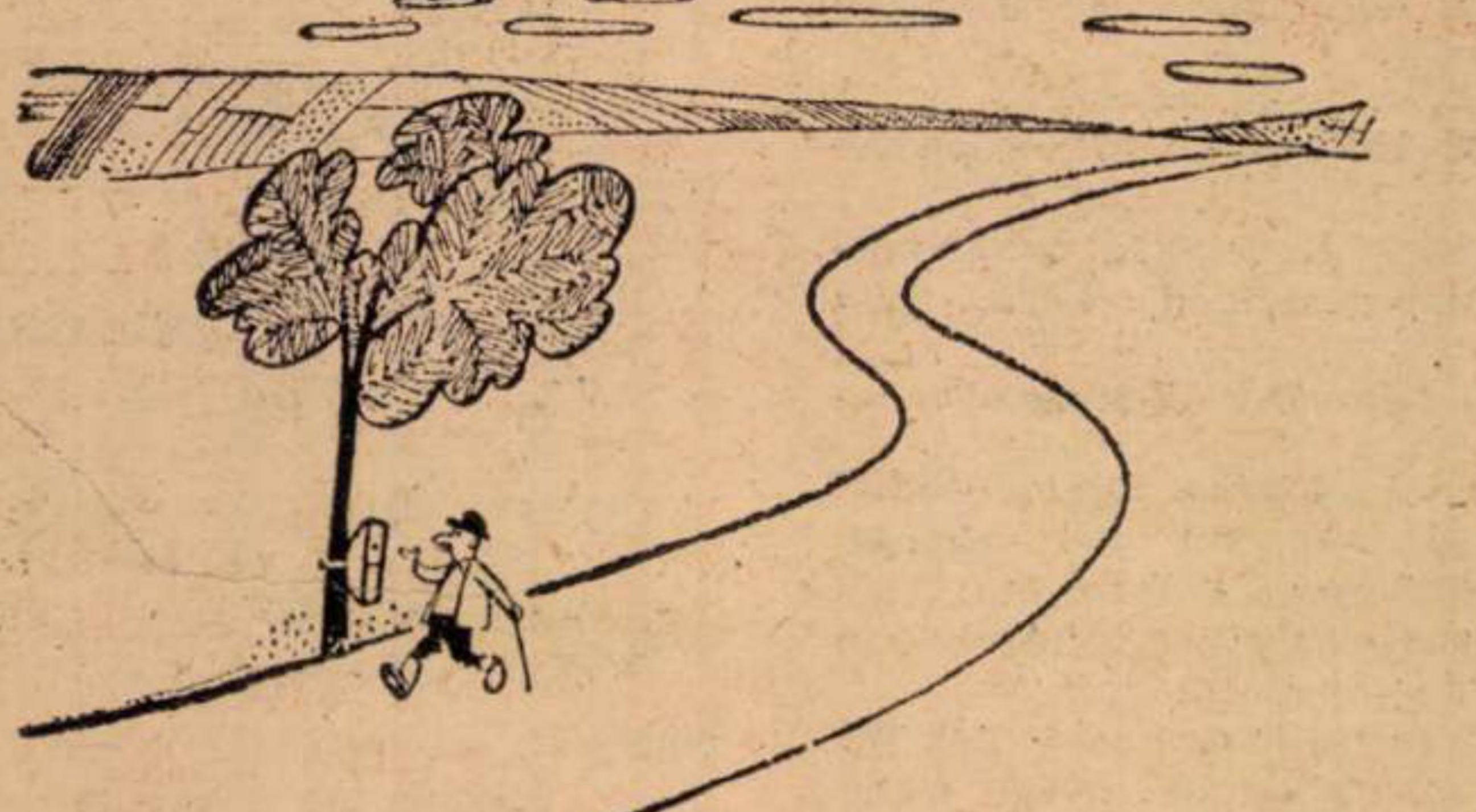

Esti sétarepülés

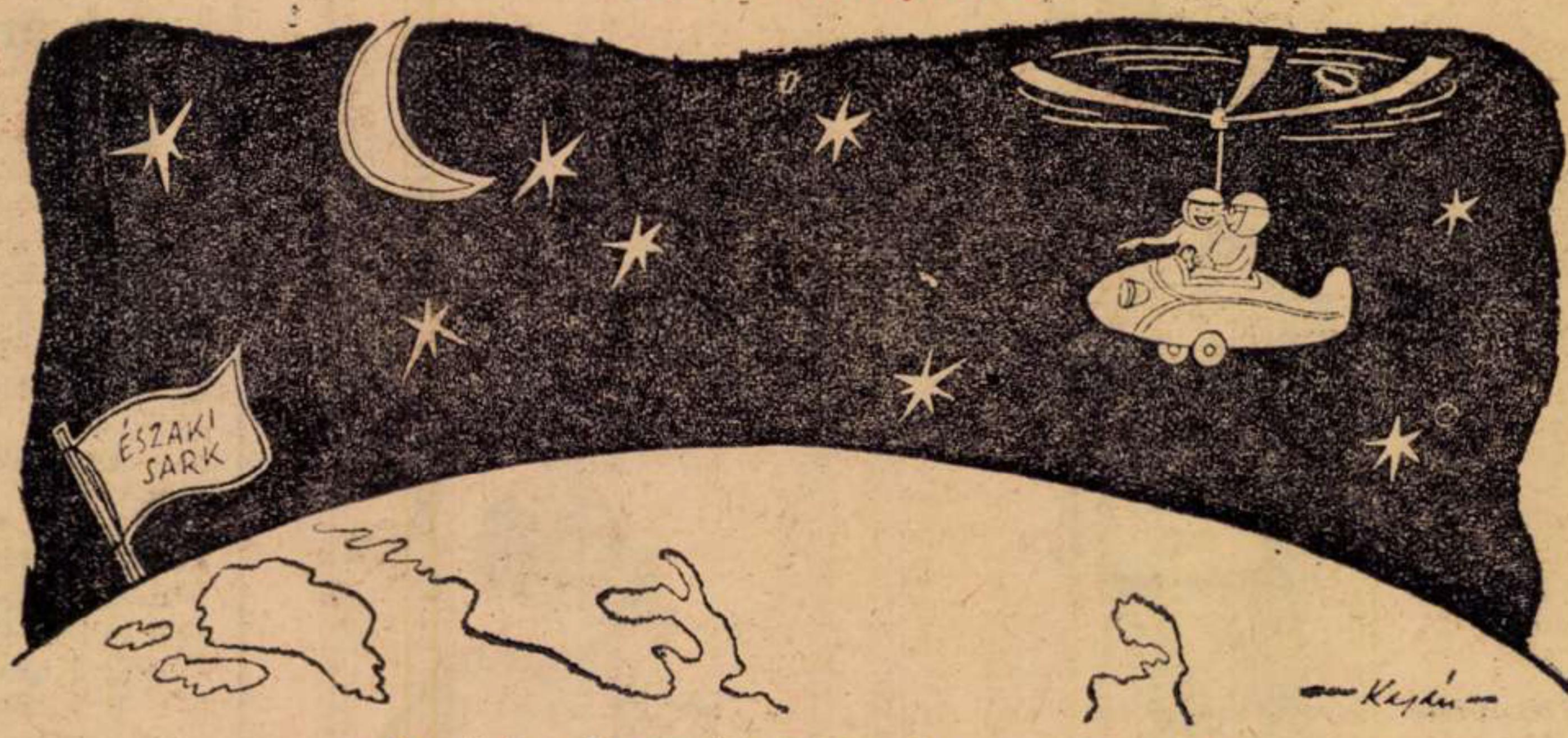
ÉSZAKI SARK

— Menjünk még egy kicsit Mancika, olyan szép idő van…
— No jó, nem bánom, de csak a sarokig!

Képek szöveg nélkül

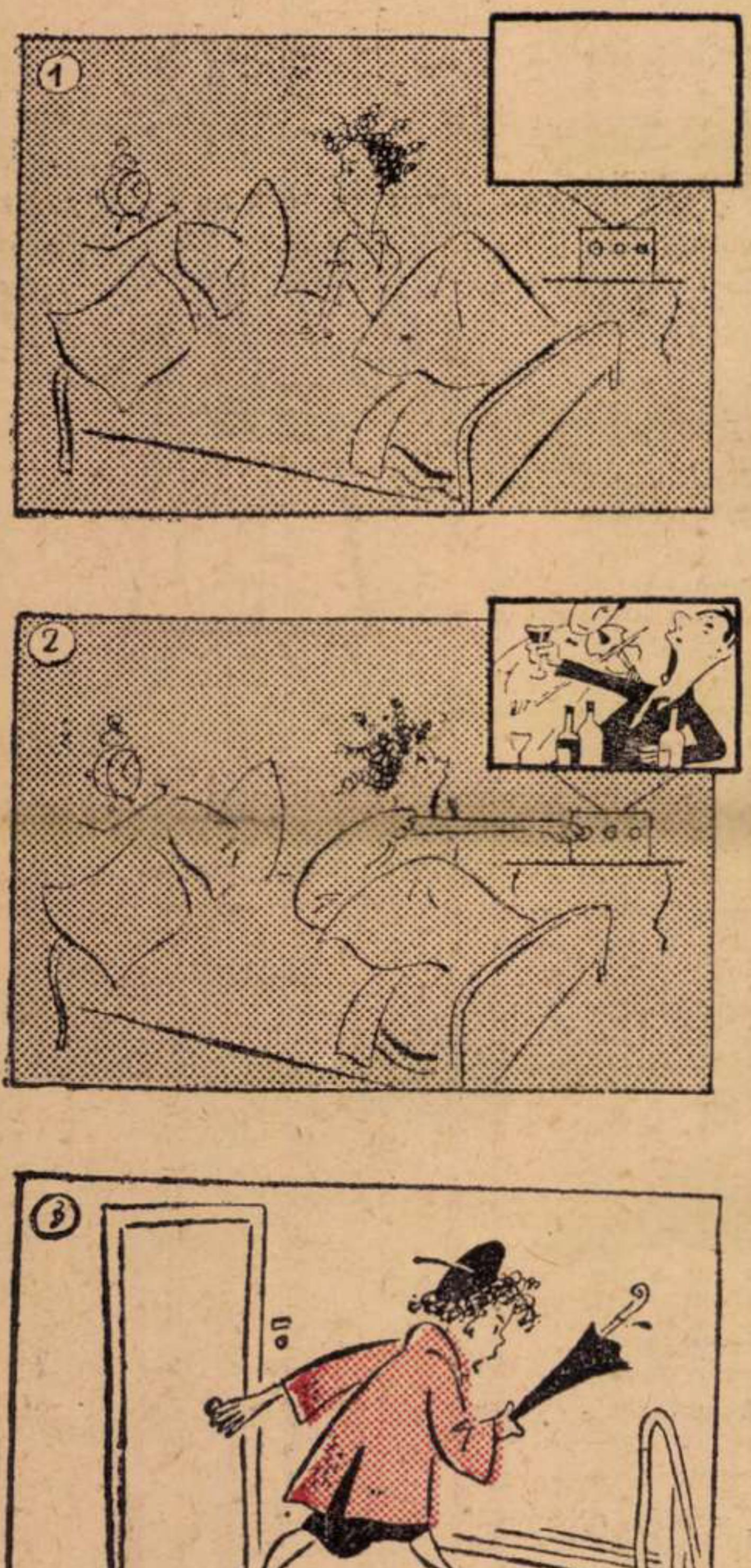

Semmi sem lehetetlen

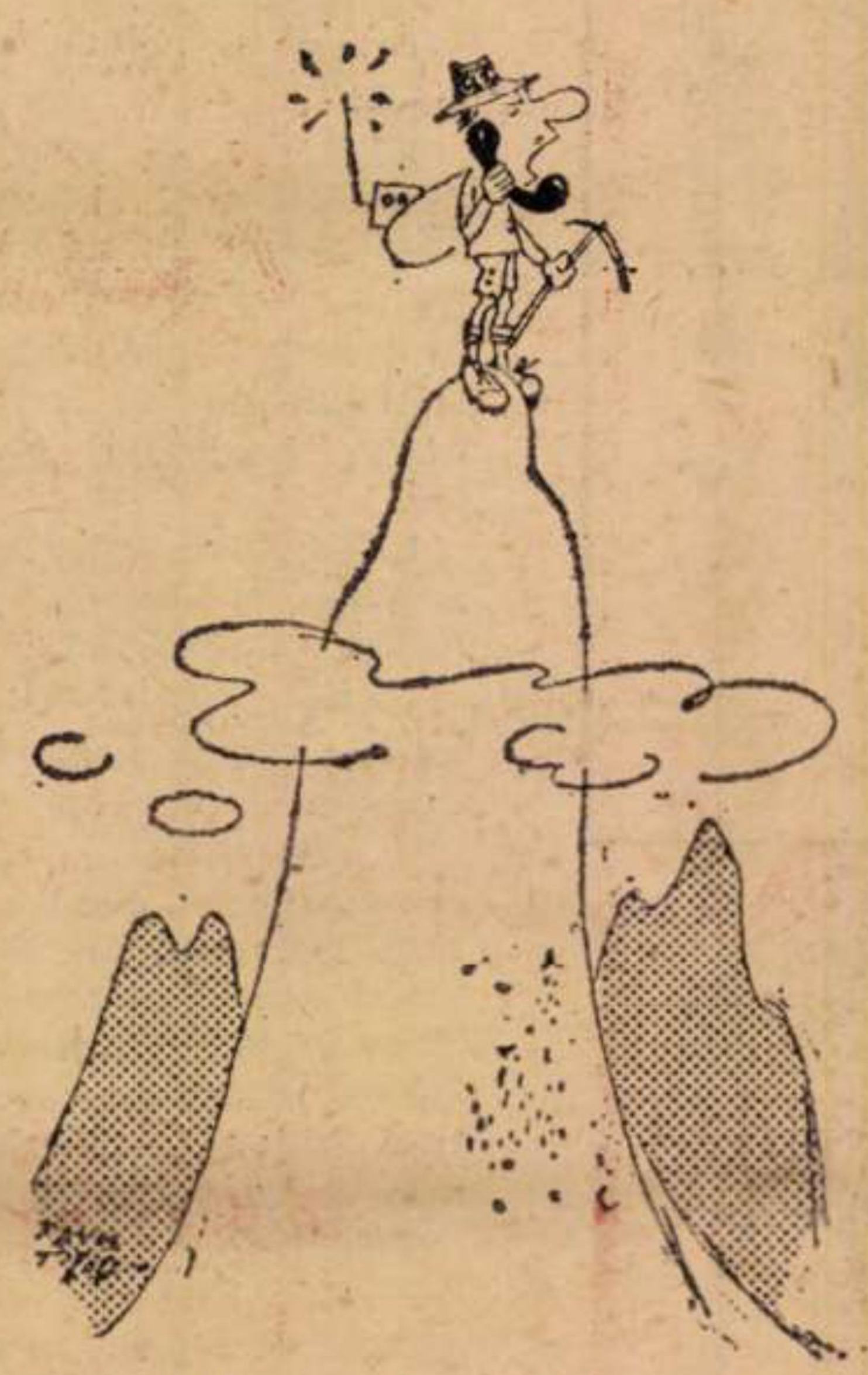

— Halló, kérek egy helikoptert…

Izgalmas mérkőzés

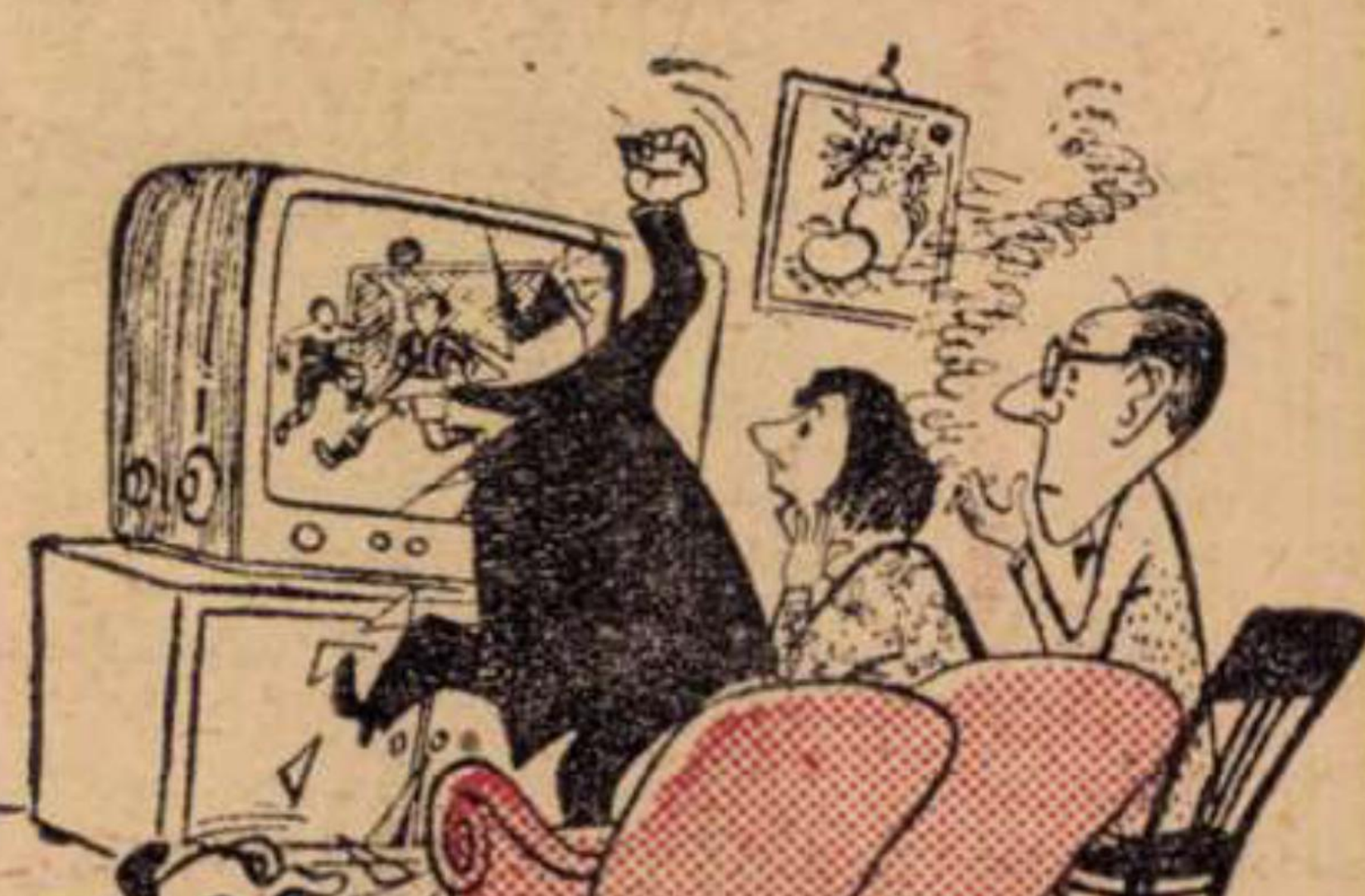

— Pfuj bíró!

Praktikus porszívó

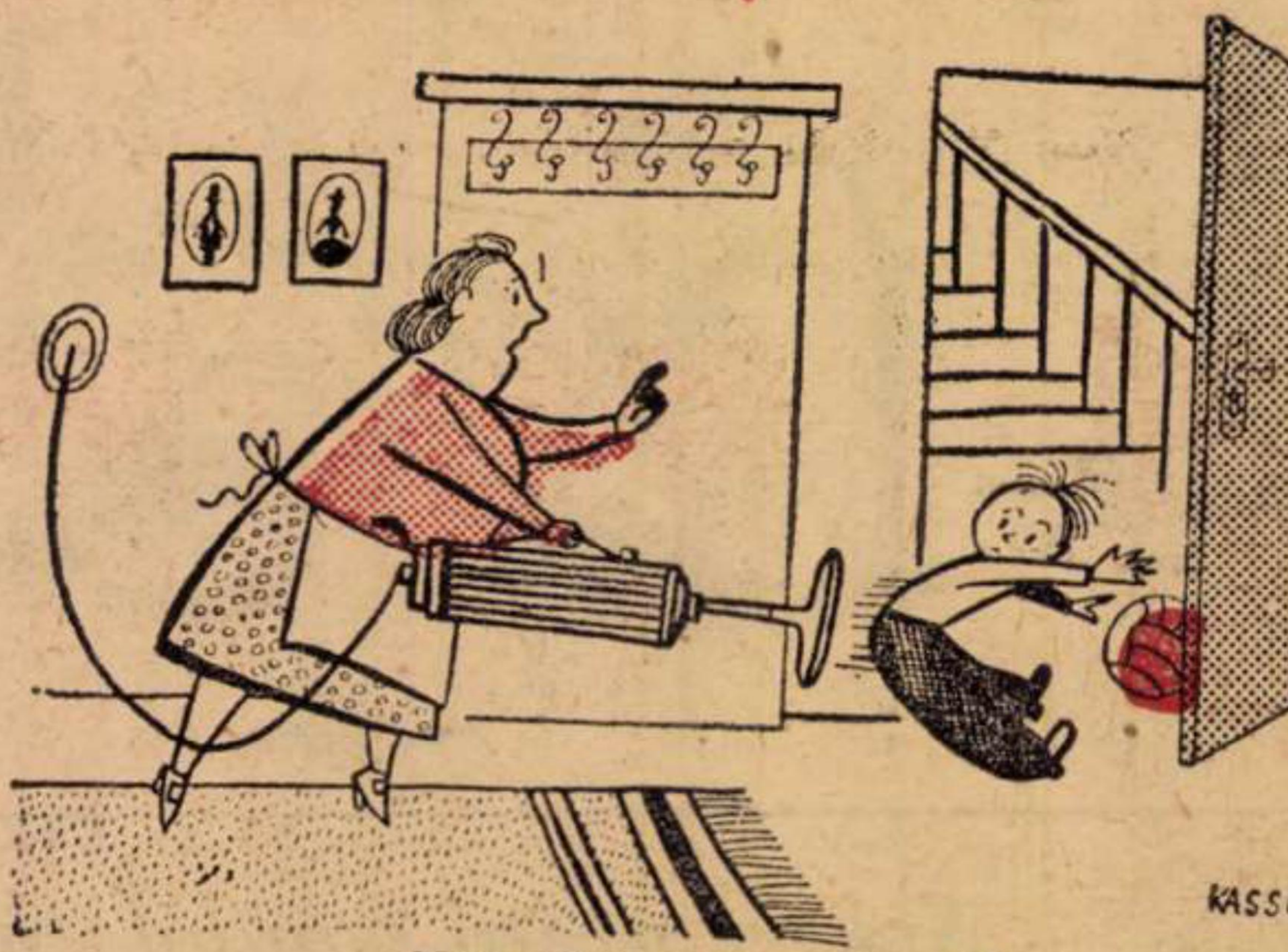

— Nem jössz vissza azonnal?

Az „ihlet" percei

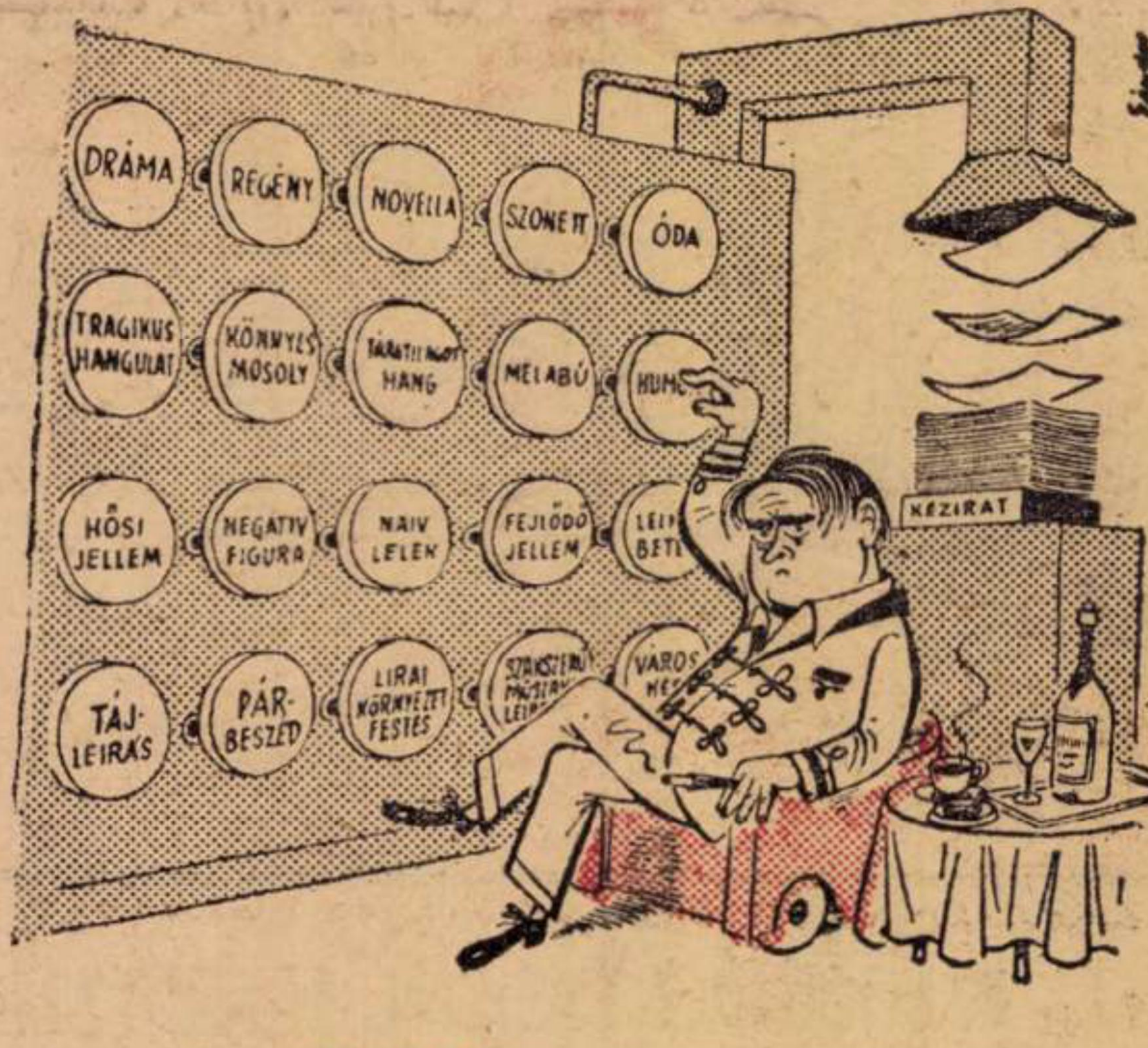
DRÁMA
REGÉNY
NOVELLA
SZONETT
ÓDA
TRAGIKUS HANGULAT
KÖNNYES MOSOLY
HANG
MÉLABÚ
HŐSI JELLEM
NEGATÍV FIGURA
NAIV LÉLEK
FEJLŐDŐ JELLEM
TÁJLEÍRÁS
PÁRBESZÉD
LÍRAI KÖRNYEZETFESTÉS
VÁROS
KÉZIRAT

Szomszédasszonyok

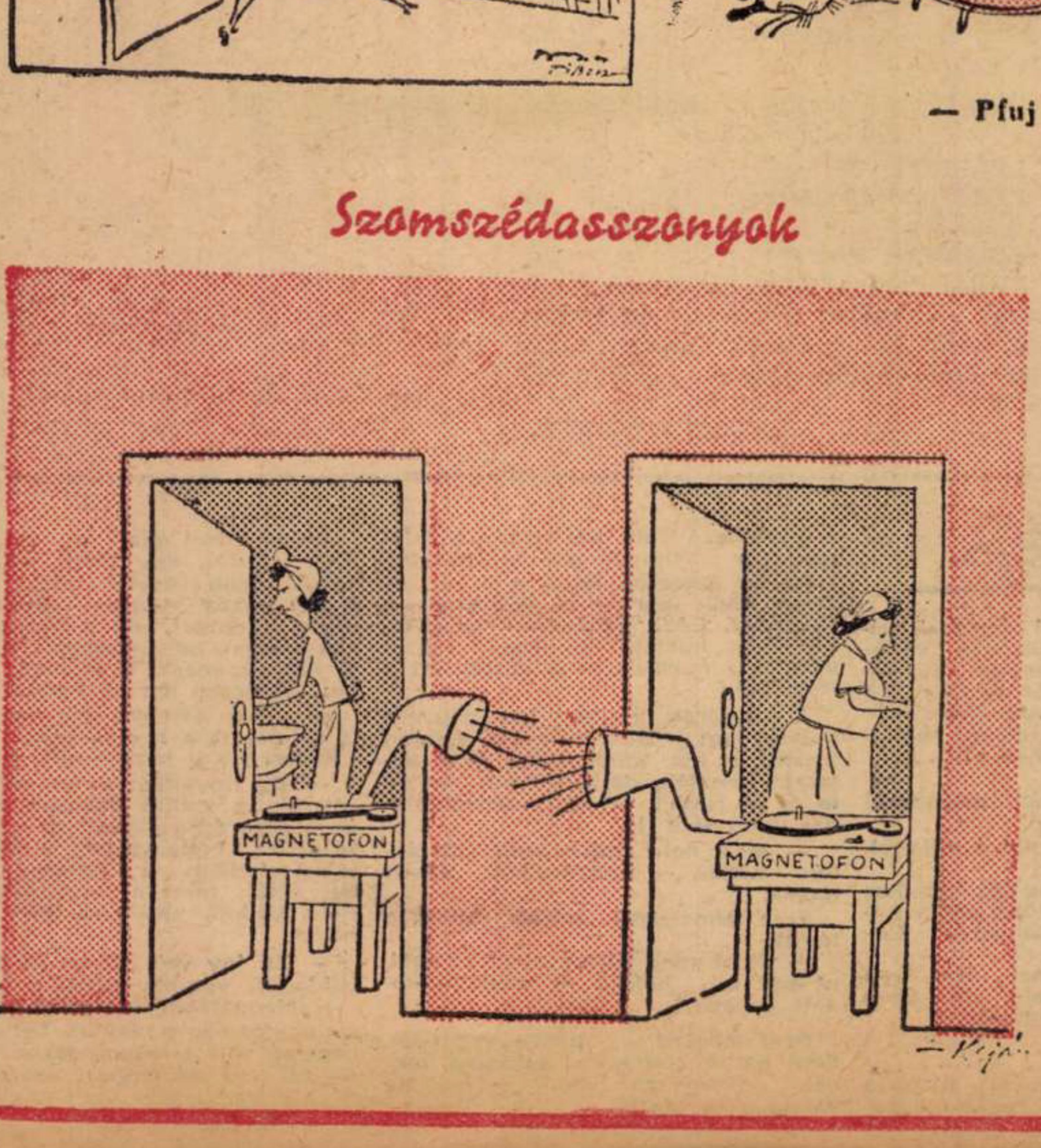
MAGNETOFON
MAGNETOFON

Rejtély

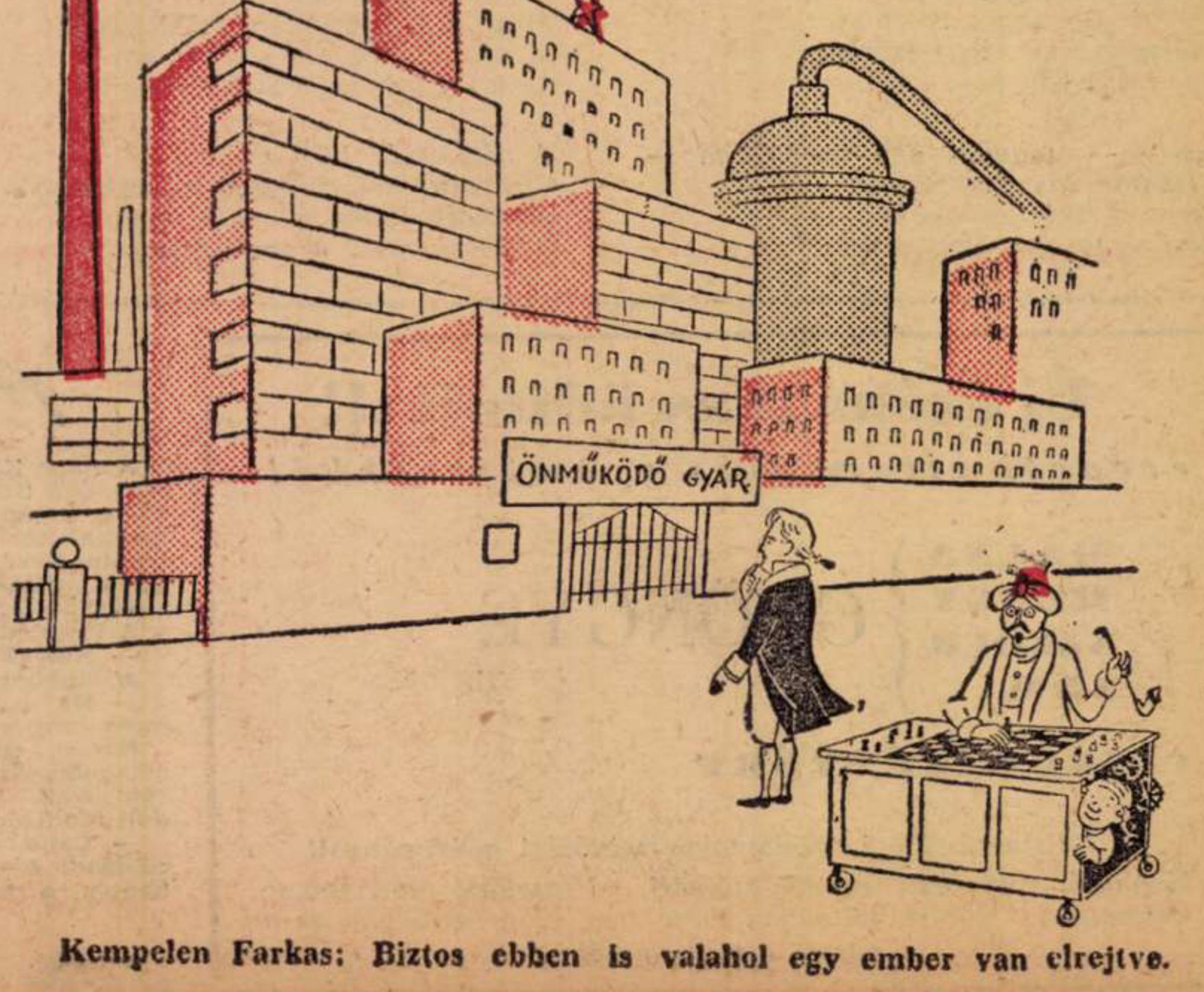
ÖNMŰKÖDŐ GYÁR

Kempelen Farkas: Biztos ebben is valahol egy ember van elrejtve.

KÍNAI „SRÁCOK"

Toncz Tibor rajzolóművészünk „Hat hét Kínában" című, a Műcsarnokban nemrég megnyílt és nagy érdeklődést keltő kiállításáról.

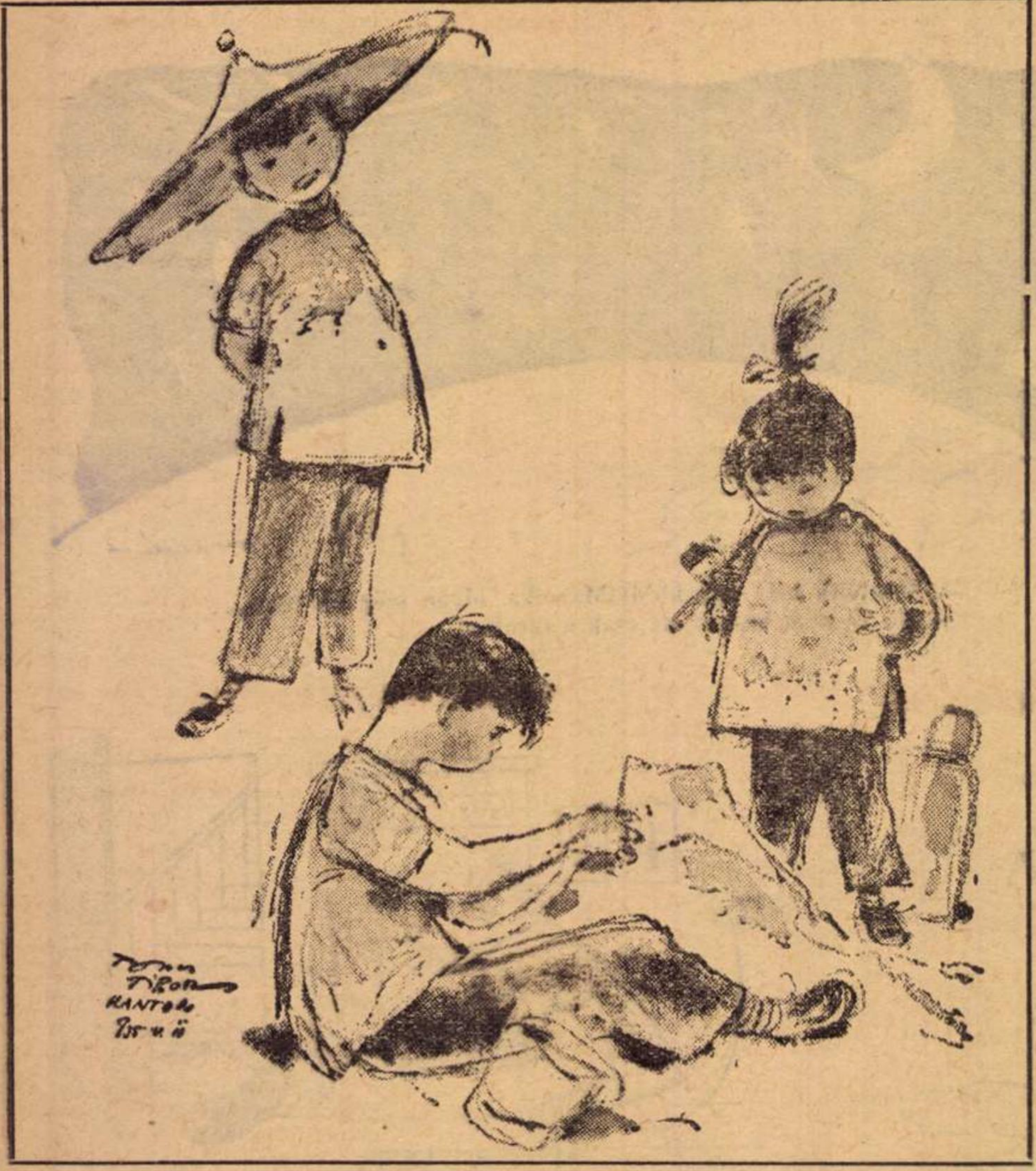

Szüret utáni gondolatok

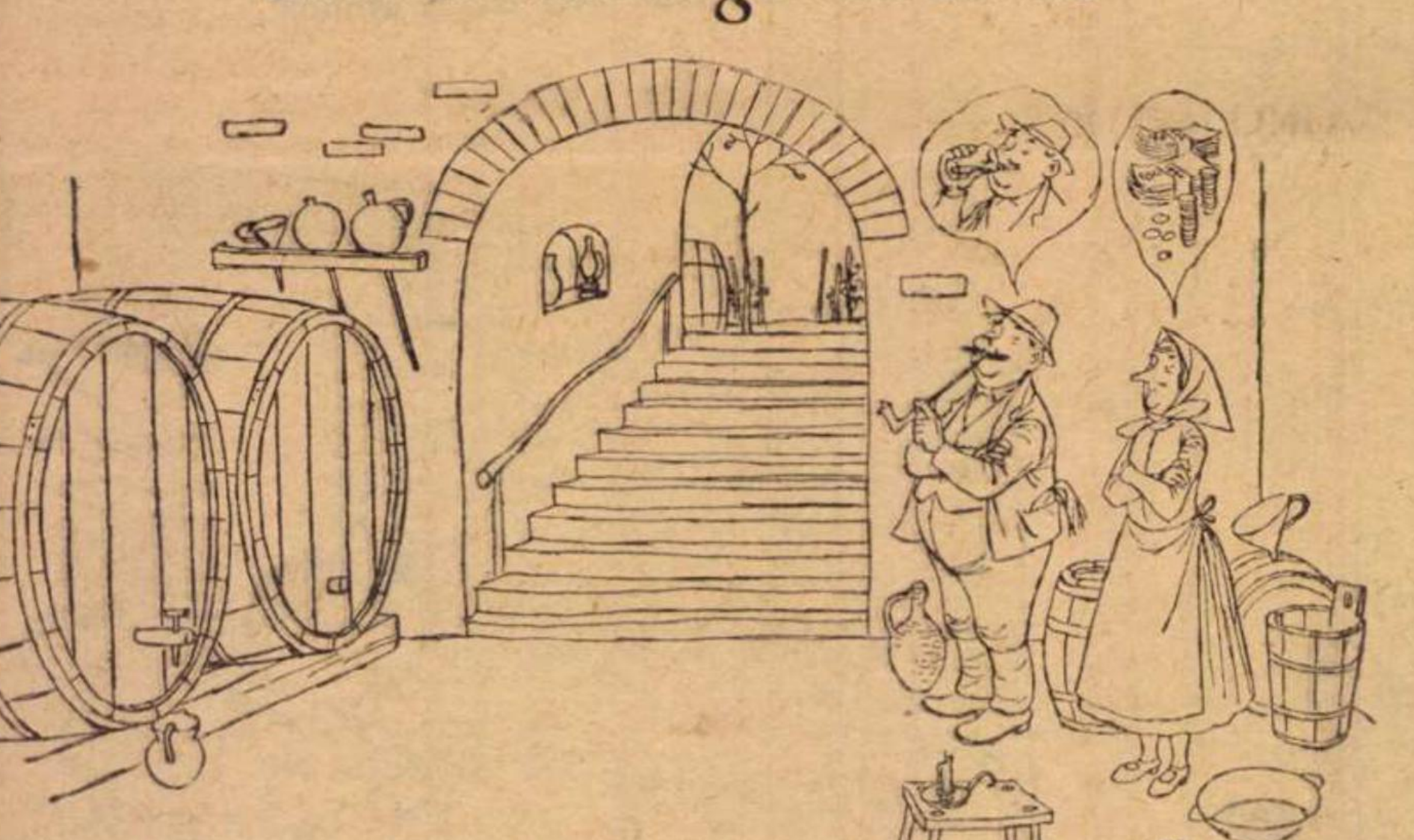

MIKLÓS DEÁK KRÓNIKÁJA

Cigarettarekordok

Csehszlovákiában, írják,
Egy új gép nagy sikert arat,
Gyártván ezernégyszázötven
Cigarettát egy perc alatt.

„Hm" — mondja egy ismerősöm —
„Férjemről is írhatnának!
Bárha ő nem automata,
Elszív egy nap alatt százat."

Műértő utasok

A Keleti pályaudvar
Szép lesz, hogy nem lelni mását:
Megkezdték a csarnokban a
Sérült freskók javítását.

A várakozók közt ezután
Gyakran halljuk majd e szókat:
„Bárcsak késne a vonat, hogy
Megnézhessük a freskókat..."

Ludas Matyi KABARÉJA

Korán jössz haza...

FÉRJ: Mondd, anyukám, holnap mikor jössz haza?

FELESÉG *(elgondolkozva):* Holnap? Mi van holnap?

FÉRJ: Csüt... nem, péntek...

FELESÉG: Holnap korán otthon leszek!

FÉRJ: Remek! Elmehetnél a kályháshoz... Holnap lesz időd, korán jössz haza...

FELESÉG *(tétován):* El kellene menni, de...

FÉRJ: Füstöl a kályha, mint a Vezuv! *(Szemrehányó hangon.)* Azt akarod, hogy Zola Emil sorsára jussak?... J'accuse!... Egyszer hazajössz és én holtan fogok neked ajtót nyitni...

FELESÉG *(megadó hangon):* Jó! Elmegyek a kályháshoz, bár mosni akartam.

FÉRJ: Azért még moshatsz... Ugyis korán jössz haza... Csak mossál, mossál... Már nincs tiszta ingem... Hovatovább a meztelen nyakamra fogok nyakkendőt kötni...

FELESÉG: Majd holnap kimosok pár inget...

FÉRJ: Lesz időd, korán jössz haza! A felöltőmről hiányzik három gomb, nem azért mondom, de hiányzik hét gomb... Felvarrhatnád! Ugy nézek ki, mint egy ágrólszakadt... Rongyokban kell járnom... Nem csodálnám, ha az utcán kezembe nyomnának húsz fillért...

FELESÉG: Légy nyugodt, felvarrom a gombokat, kimosom az ingeket... De mikor takarítsak?

FÉRJ *(gyorsan):* Mikor? Holnap! Ugyis korán jössz haza, nem?... Már nagyon ráfér erre a lakásra egy alapos takarítás... Minden csupa por... Porporpor... Szahara... Lassan eltemet mindent, mindenkit... Ugy kell majd kiásni engem... Hát ezt akarod? Tegnap beleakadtam egy pókhálóba. Nem tudtam kiszabadulni, gúzsba voltam kötve... Bicskával kellett elvágnom a köteleket...

FELESÉG: Már megint túlzol!

FÉRJ: Én? Én túlzok? Nem túlzok szivem, ez tény... Konkrétum!... Holnap takaríts! Nem lehet már tovább halasztani!

FELESÉG *(fásultan):* Jó, mosok, varrok, takarítok... Takarítok, mosok, varrok...

FÉRJ: Holnap, úgy-e? Mivelhogy úgyis korán jössz haza...

FELESÉG *(türelmetlenül):* Nem tudom, mit csináljak előbb?!

FÉRJ: Megmondom. Rakd rendbe az íróasztalomat... Lehet, hogy ott a papucsom... Tegnap kerestem, de hiába... A fogkefe is eltűnt... Lehet, hogy ott van a könyvek alatt, vagy valamelyik könyvbe beletettem könyvjelzőnek...

FELESÉG: Ha lesz időm, rendbe rakom azt a szemétdombot!

FÉRJ: Ugyis korán jössz haza, miért ne lenne időd?

FELESÉG *(szomorúan):* Igaz, korán jövök haza...

(Egy-két pillanatig szótlanul ülnek egymás mellett.)

FELESÉG: Te mit csinálsz holnap?

FÉRJ *(szórakozottan):* Holnap? Mi van holnap?

FELESÉG: Péntek!

FÉRJ: Péntek? Műsoros este lesz nálunk... Hívnálak téged is, de tudom, hogy nem lesz kedved... Örülsz majd, hogy lefeküdhetsz aludni... Ugye, szivem?

MIKES GYÖRGY

Egy ház,

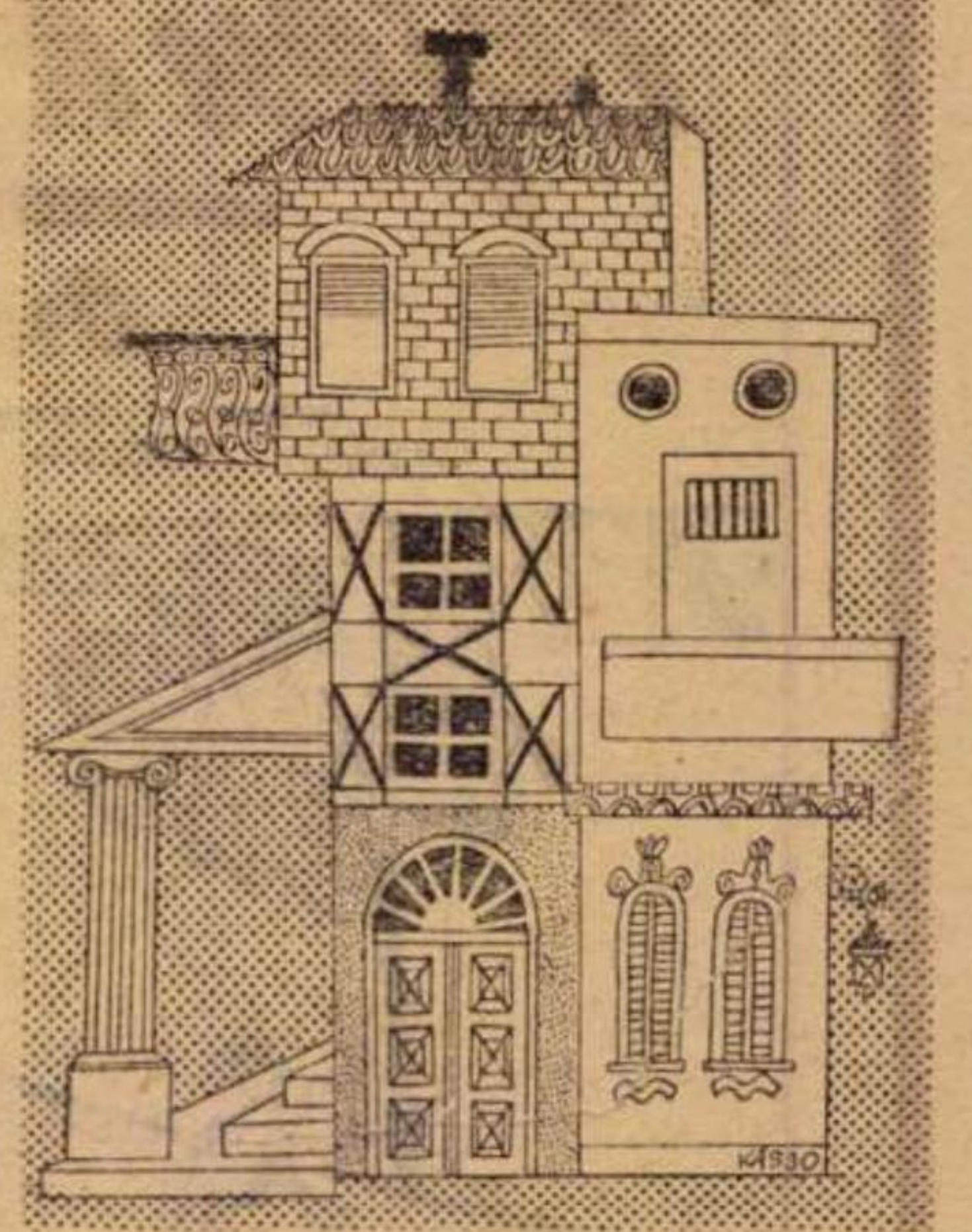

amelynek az építkezése közben hatszor változtatták meg a tervet

Egy ember,

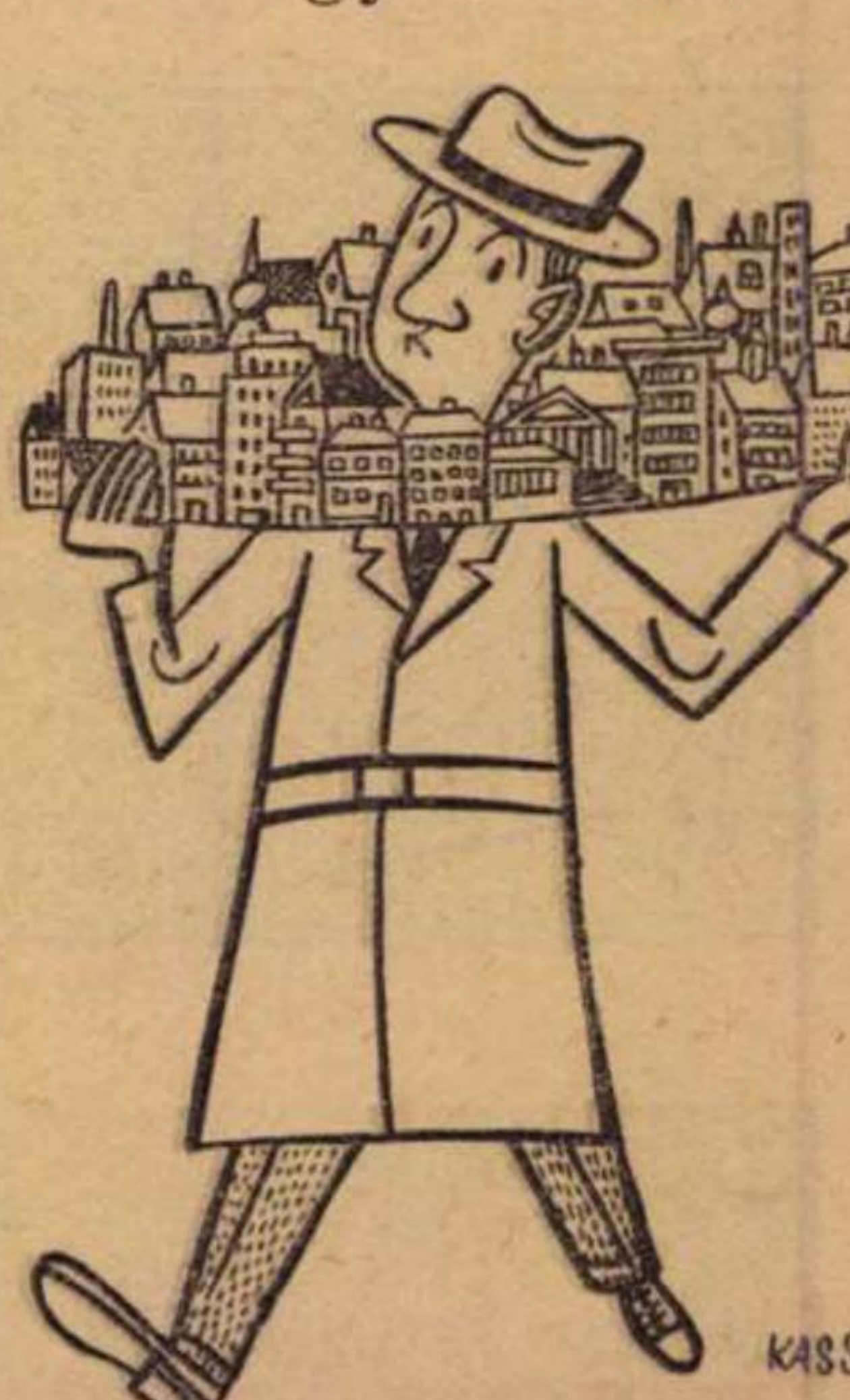

aki mosógépet akar vásárolni, s ezért nyakába veszi a várost.

Az égben is?

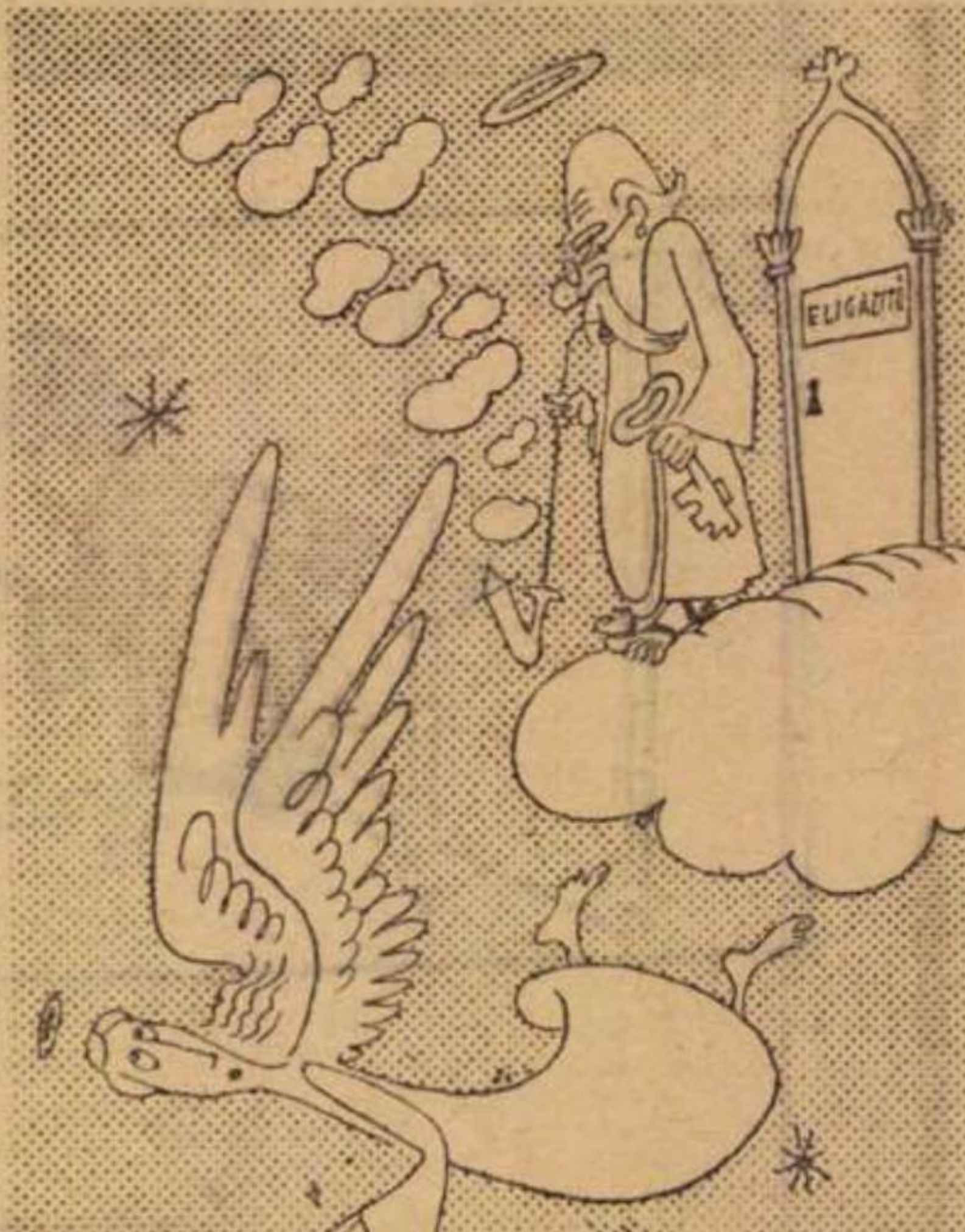

— Hova, hova már megint?
— Kiszállásra, Péter bátyám!

Új szénsavas üdítőital!

eredeti vitamindús gyümölcsökből

MÁLNA
MEGGY
SZEDER
SOM
GYÖNGYE

CITROMÍZŰ SZÖRP

A Kőbányai Sör és Malátagyár minőségi gyártmányai!

Kapható: budapesti vendéglátóipari, Utasellátó üzemekben, Csemege és Közért boltokban, büfékben, eszpresszókban és a vasúti étszolgálatnál.

Arckép

Amikor Karcsi bácsi műszak végén, este tízkor végigvezette váltótársát a műhelyen, bement a villanykapcsoló-fülkébe és sorban oltogatni kezdte a negyven fülke égőit. A hetediknél felordított valaki:

— Túlórázunk, ne oltsd el!...

A tizenkettediknél:

— Hülye! Itt éjjelesek maradtak!

A huszonegyediknél:

— Ne babráld ott azt a villanyt, mert megjárod!

Karcsi bácsi nyugodt, komótos mozdulatokkal felgyújtotta ezt a három égőt. Aztán mosolyogva fordult utódjához:

— Látja, szaktárs, ezt így kell csinálni! Ahol üvöltenek, ott égve hagyja. A többit el kell oltani.

★

A másik idekívánkozó história falujáráson történt. A harci helyzet a következő volt: két gazda a faluban már hónapok óta bejelentette, hogy be szeretne lépni a szövetkezetbe, csak mérjék ki pontosan a földjüket. Régi, évtizedes pereskedés folyt köztük. Mindegyik azzal vádolta a másikat, hogy elszántott a földjéből.

A falujárók kivitték kis prizmás műszerüket. Mérnökük fél délután izzadt, a két szomszédos föld választó vonalán, de akárhová verette le a festett cölöpöt, valamelyiknek nem volt jó.

— Most neki adta, amit elszántott tőlem — vádoskodott János gazda.

Erre félméterrel odébb tették a karót.

— Most meg tőlem akar elrabolni egy fél holdat — méltatlankodott Bálint.

Nem lehetett zöldágra vergődni. Régi haragosok ezek, sohasem fognek megegyezni velük — mondta valaki a tanácstól.

Akkor ment oda a műszerhez Karcsi bácsi. Egy kicsit igazgatta a karót, idébb verette, odébb verette. A két gazda egyre fanyarabbul nézte a dolgot, de a végén, hogy, hogy nem, belenyugodott. Öt percig tartott az egész. A mérnök zavartan kérdezte Karcsi bácsit:

— Hogy csinálta ezt elvtárs? Bele se nézett a műszerbe.

Karcsi bácsi mosolyogva bólintott:

— De figyeltem a két ember arcát. Ha a Bálint földjére mentem, az ő arca fancsalodott el és a Jánosé virult ki. Ha viszont a Jánosé felé közeledtem a karóval, az övé lett sötét, mint a novemberi felhő és a Bálinté virult ki, mint a tubarózsa.

— Ez így volt nálam is. De hogy boldogult végülis velük?

— Megvártam, míg mind a kettő arca egyformán savanyú. Lehet, hogy nem az volt a legpontosabb mérés. De ott volt az emberi igazság.

g. N. Z.

Kulturfront

(Jelinek Václav, csehszlovákiai testvérlapunk, a prágai Dikobraz főszerkesztője, a közelmultban egy társasutazással Budapesten járt. Erről a kirándulásról lapjában az alábbi illusztrált cikkben számolt be:)

Budapesten töltöttem 36 órát

(Illusztrálta: Nosvalda Milos)

8 óra.

Végigmentem az utcán és megállapítottam, hogy Budapesten néha magyarul is beszélnek. Egyébként orosz, cseh, német, svéd, angol és egyéb nyelvű mondatfoszlányokat hallani. A margitszigeti fürdőmedencénél legalább hét nyelven csendült fel: „Itt meleg víz van.

11 óra.

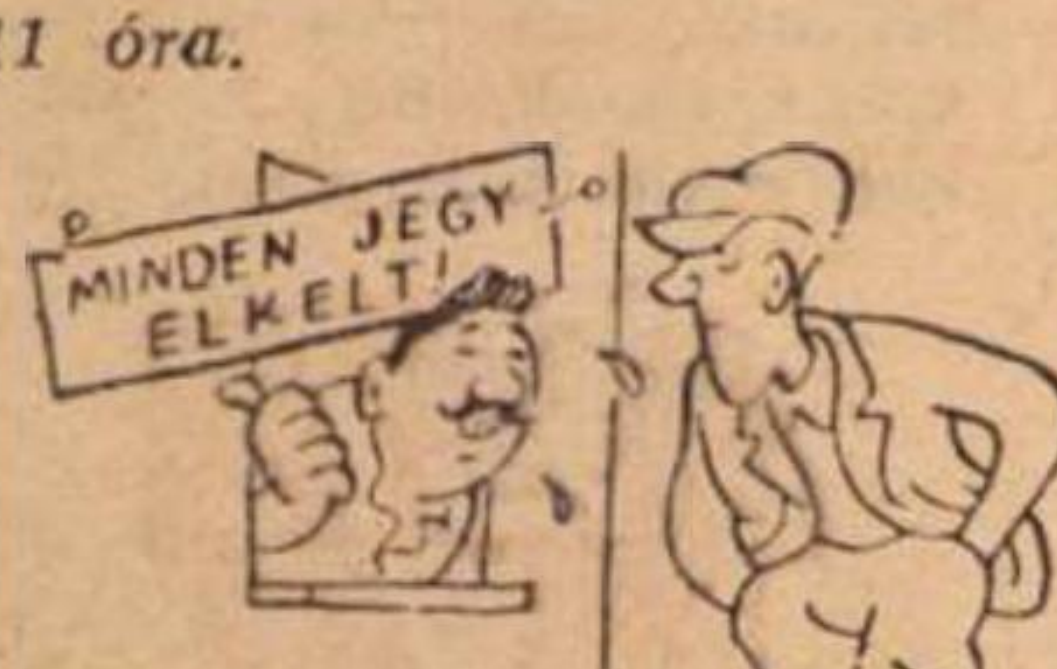
MINDEN JEGY ELKELT!

Itt látható a magyar labdarúgósport egyik rajongója, aki későn ébredt. Miután 36 órát töltöttem Budapesten, készséggel lefordítom önöknek a tábla feliratát. Ez a szurkoló nem kapott jegyet a szovjet—magyar mérkőzésre, de megvigasztalódott, mondván: „Jól van ez így, hadd nézzék a külföldiek! Hátha megismétlik majd a magyarok számára is!"

14 óra.

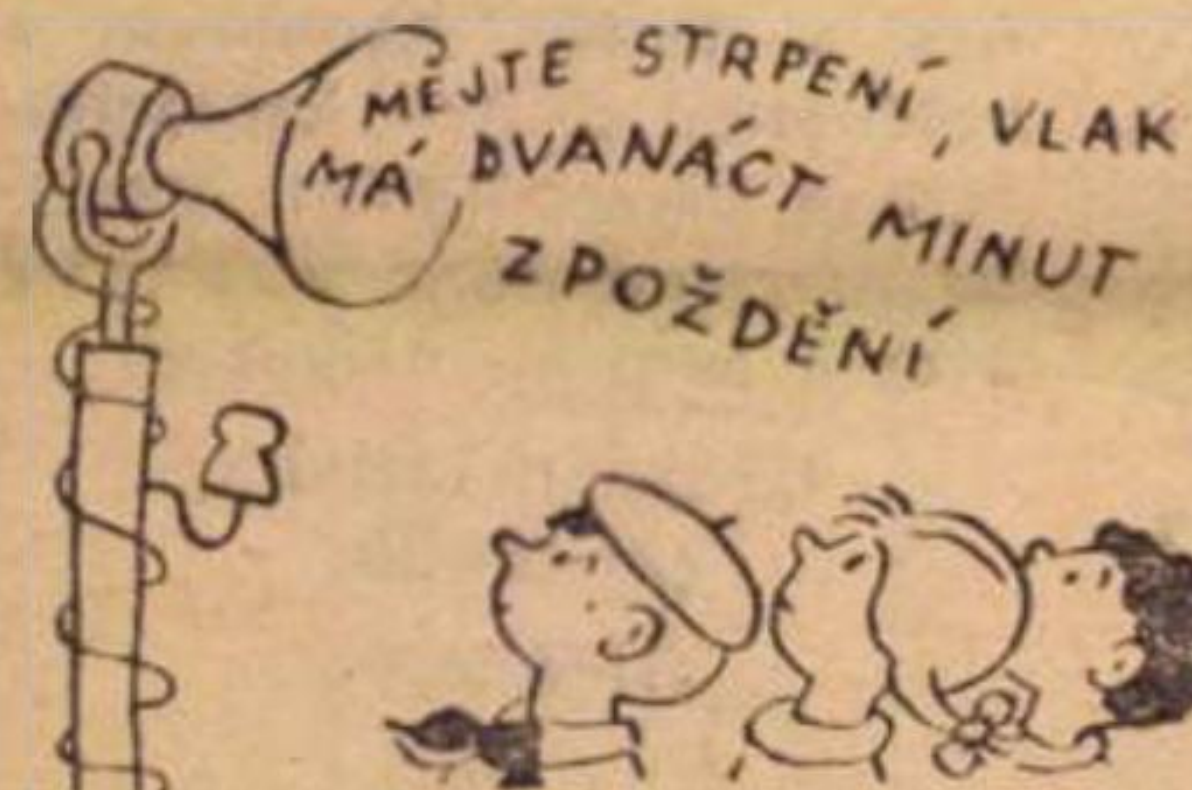
MĚJTE STRPENÍ, VLAK MÁ DVANÁCT MINUT ZPOŽDĚNÍ

Uttörő-kisvasút szalad a Széchenyi hegyen. A főnöktől a bakterig, a távirdától a sinekig minden olyan tökéletes, mint a felnőtt vasúton. A hangszóró még ilyesmit is bemond: „Türelem! A vonat tizenkét percet késik."

17 óra.

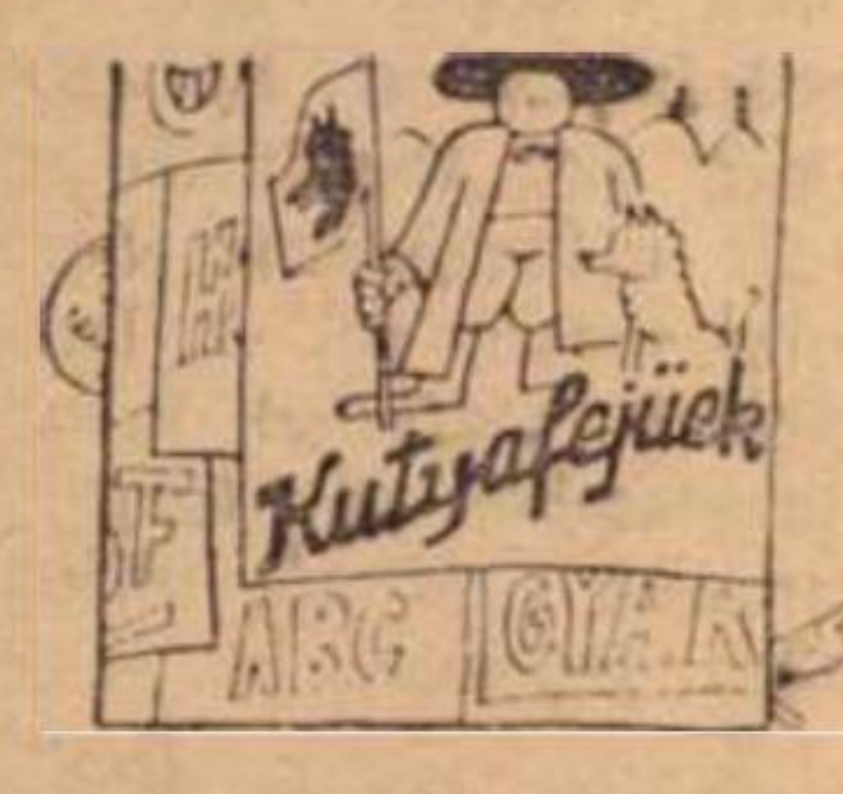

Egy csehszlovákiai vendég így morfondírozott a hirdetőoszlop előtt: „Jirásek Alois a miénk. De mikor írt ő ilyen furcsacímű filmet? Hiszen alig lehet kimondani: Kutyafejűek . . ."

19 óra.

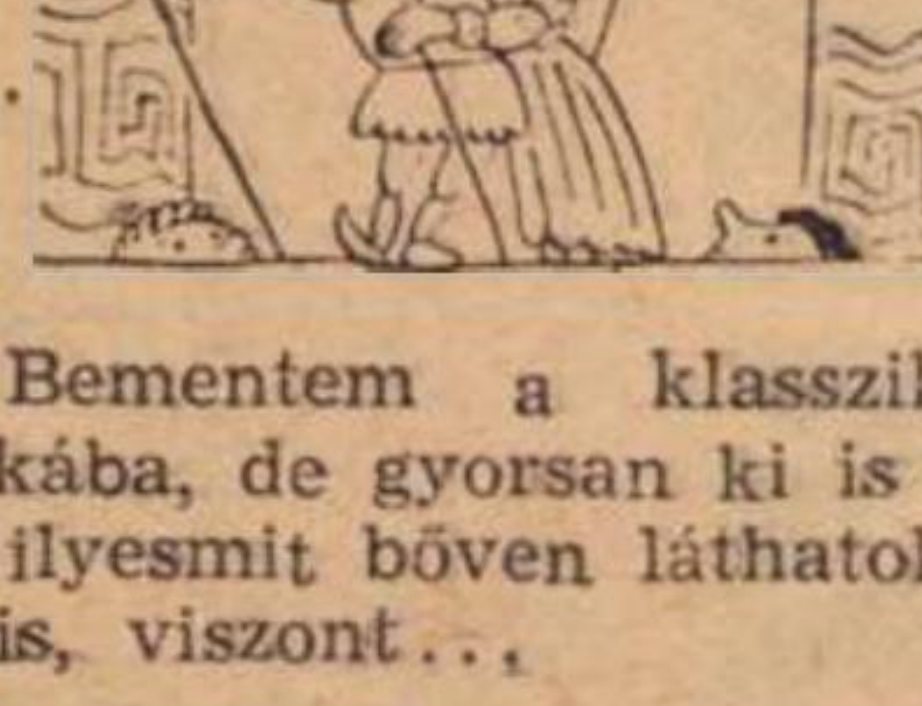

. . . Bementem a klasszikusok hajlékába, de gyorsan ki is mentem, ilyesmit bőven láthatok otthon is, viszont . . .,

22 órakor

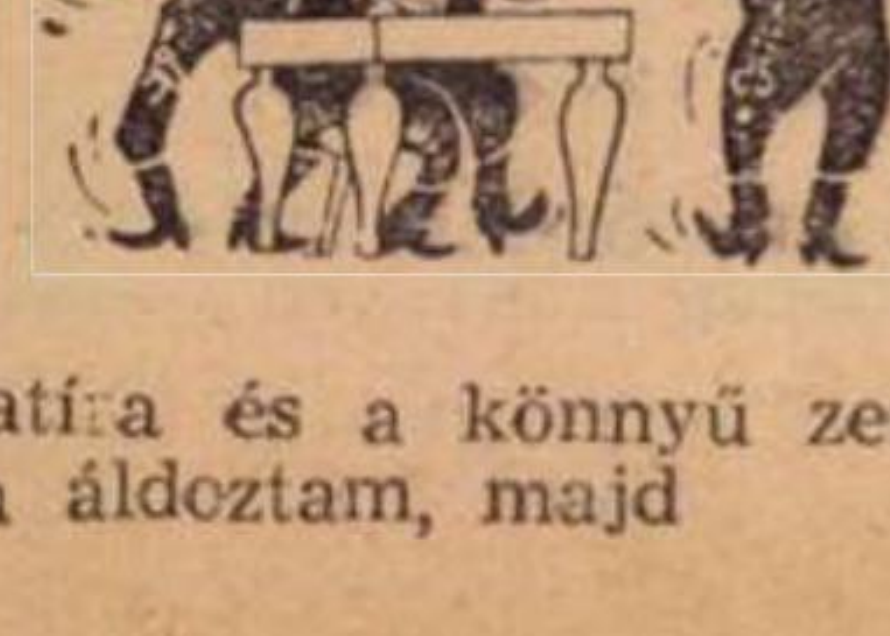

a szatíra és a könnyű zene oltárán áldoztam, majd

24 órakor

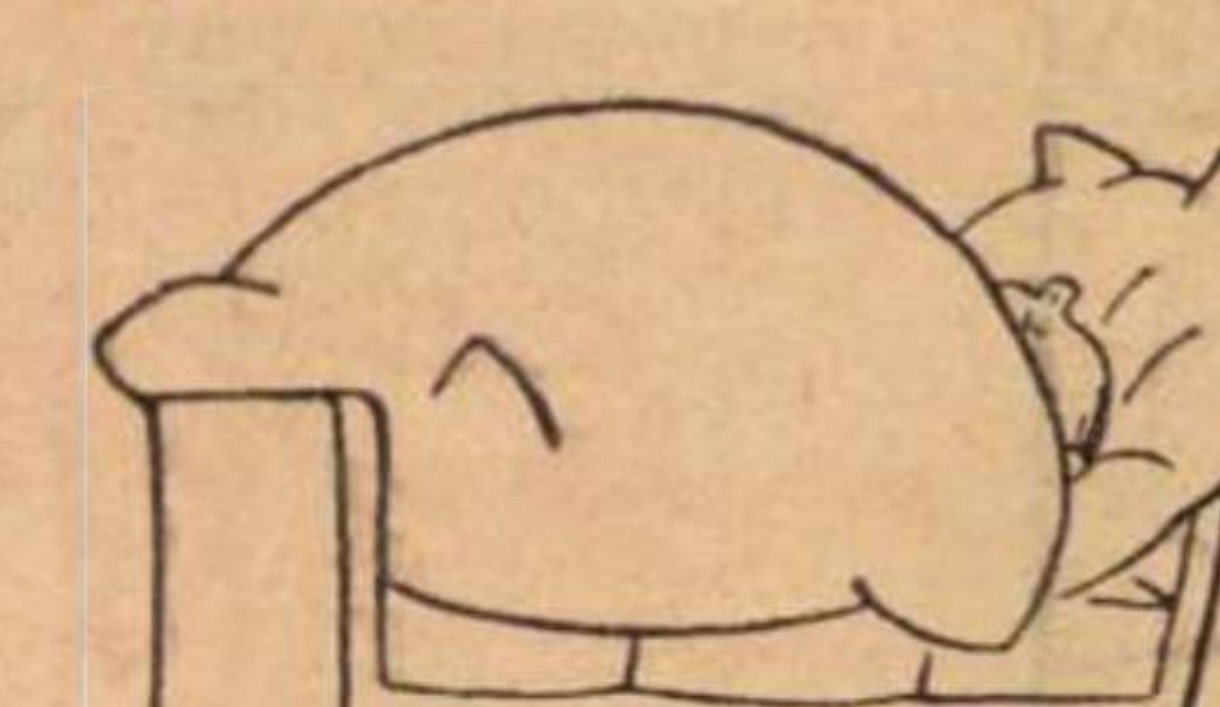

megérdemelt pihenőre tértem.

8 órakor

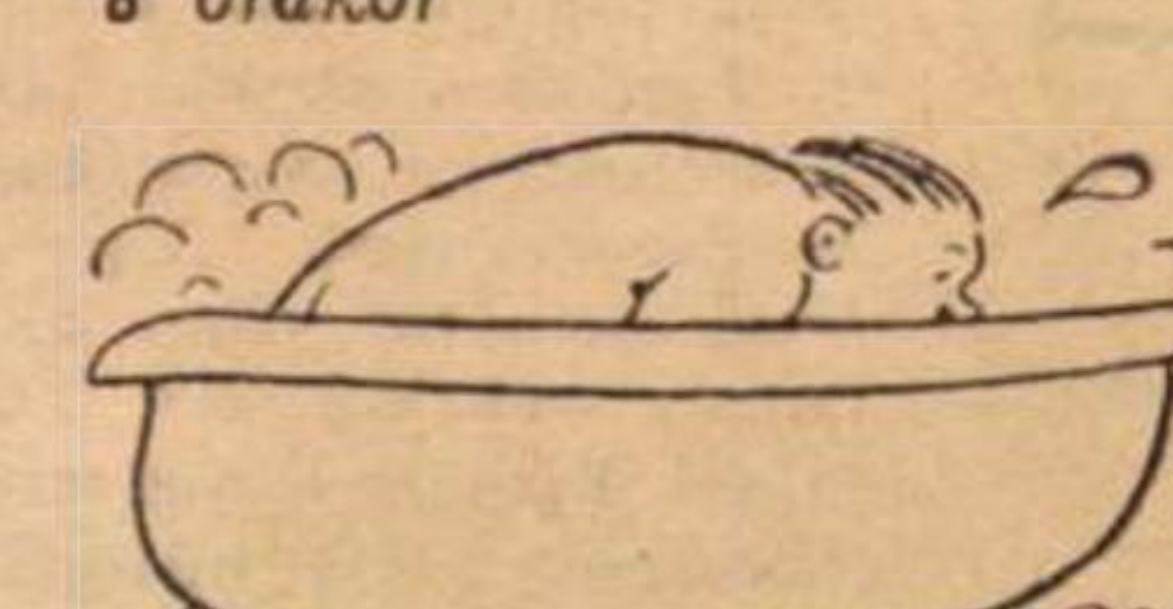

forró fürdőben lubickoltam. Ezt csinálja utánam Prága! Sándor Károlynál, az ismert magyar karikaturistánál laktam és az ő fürdőszobája, mint sok más környékbeli fürdőszoba, közvetlenül a Margitsziget természetes hőforrásából kapja a forró vizet.

10 óra.

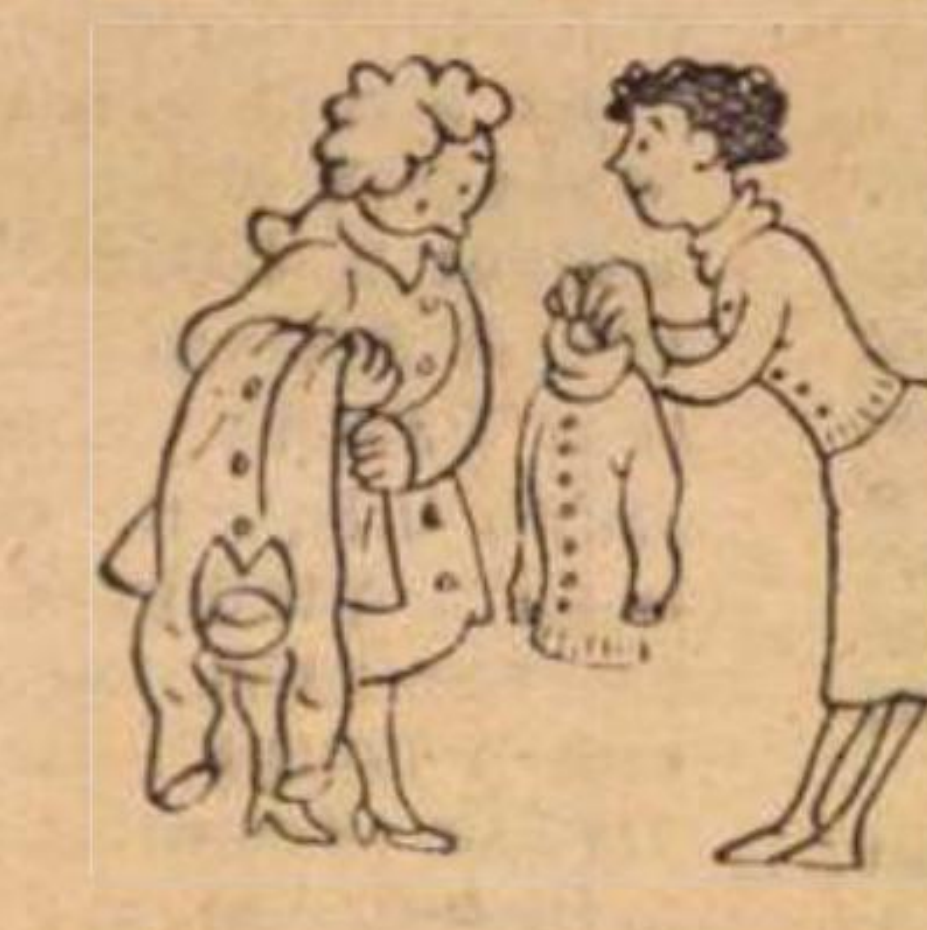

A külföldi vendégek gyorsan barátkoznak a bennszülöttekkel. Az ember könnybelábadt szemmel nézi, hogyan értik meg egymást nyelvismeret nélkül is, amikor apróbb ajándéktárgyakat cserélnek. (Kardigán, kombiné stb.)

12 óra.

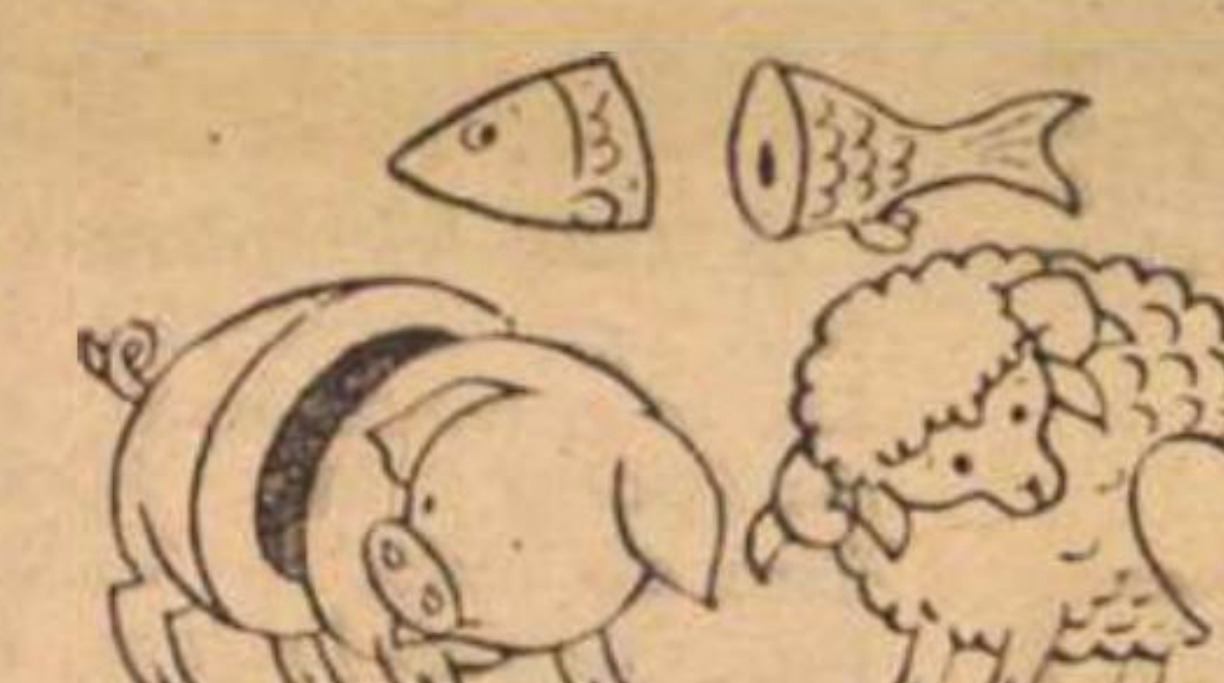

A Vörös Csillag szállóban karikaturista barátom ceruzája fordította le számomra az étlapot.

21 óra.

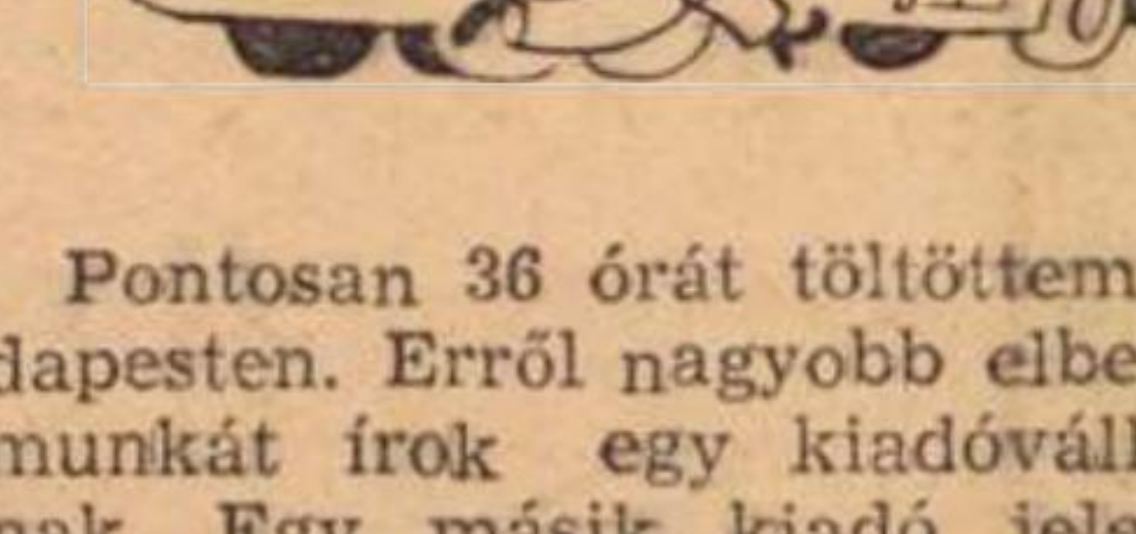

Pontosan 36 órát töltöttem Budapesten. Erről nagyobb elbeszélő munkát írok egy kiadóvállalatnak. Egy másik kiadó jelenteti meg a magyar műépítészetről szóló tanulmányomat. Bőségesen volt időm foglalkozni a magyar sporttal, megírom a történetét; történelmi munkámra egy harmadik kiadó pályázik. A magyar—csehszlovák kapcsolatokról szóló filmemet rövidesen forgatják. De ezenkívül előzetes szerződést kötöttem egy szakkiadóval a magyar mezőgazdaság kérdéseivel foglalkozó könyv megírásáról. Bocsánat, most már abba kell hagynom: küldöttség keresett fel, azirant érdeklődtek, magammal hoztam-e a Népstadion terveit, mert azonnal hozzá akarnak látni az itteni felépítéséhez. Sajnálom, nem hoztam magammal . . . erre már nem volt időm, öt perccel tovább kellett volna Budapesten maradnom . . .

(Fordította: Berezna Sándor)

Az előrelátó múzsa csókja

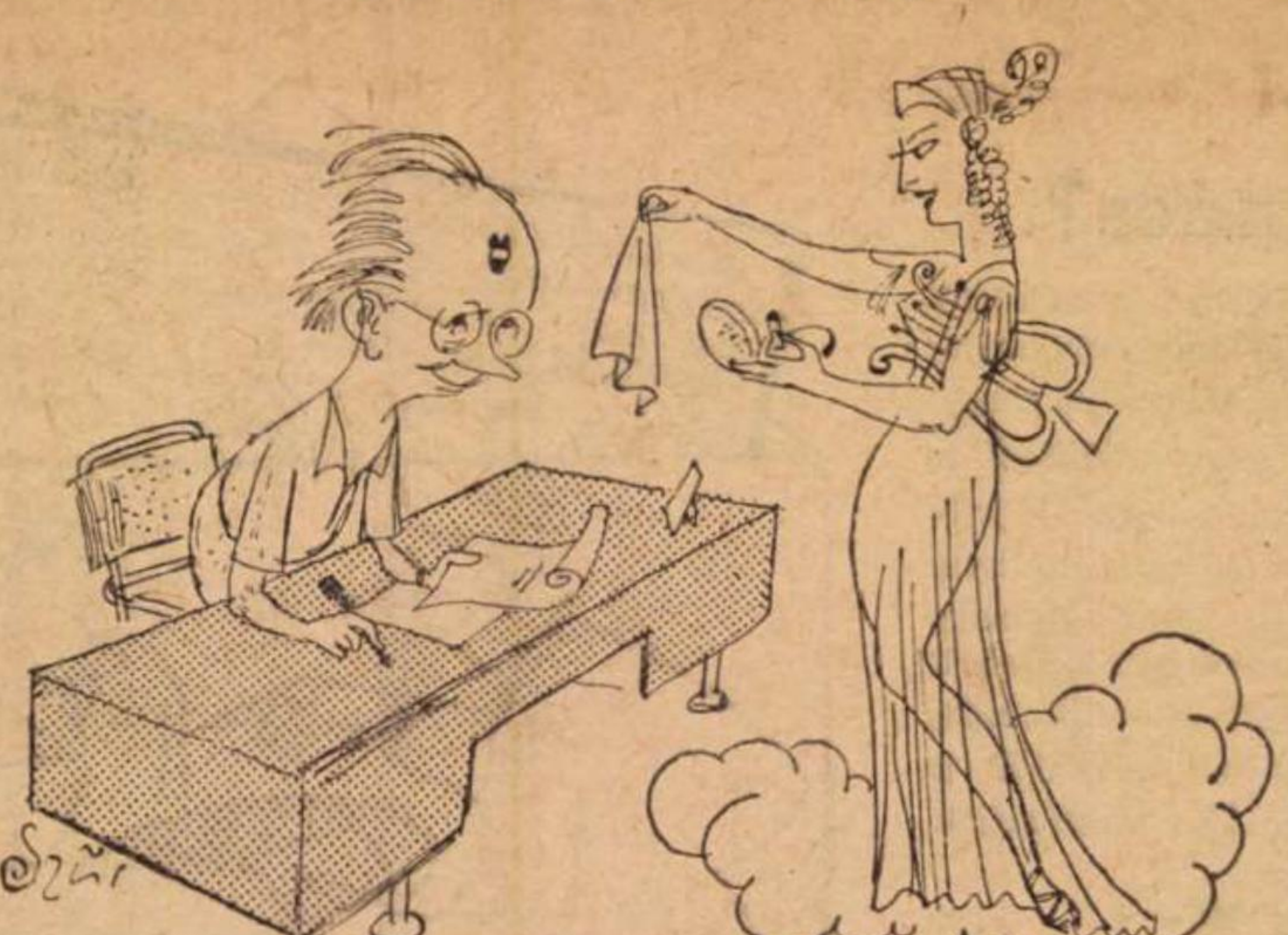

— Kedves poétám, nős maga?
— Igen.
— Akkor törölje le a homlokát . . .

Kaposvárott megnyilt az Állami Csiky Gergely Színház

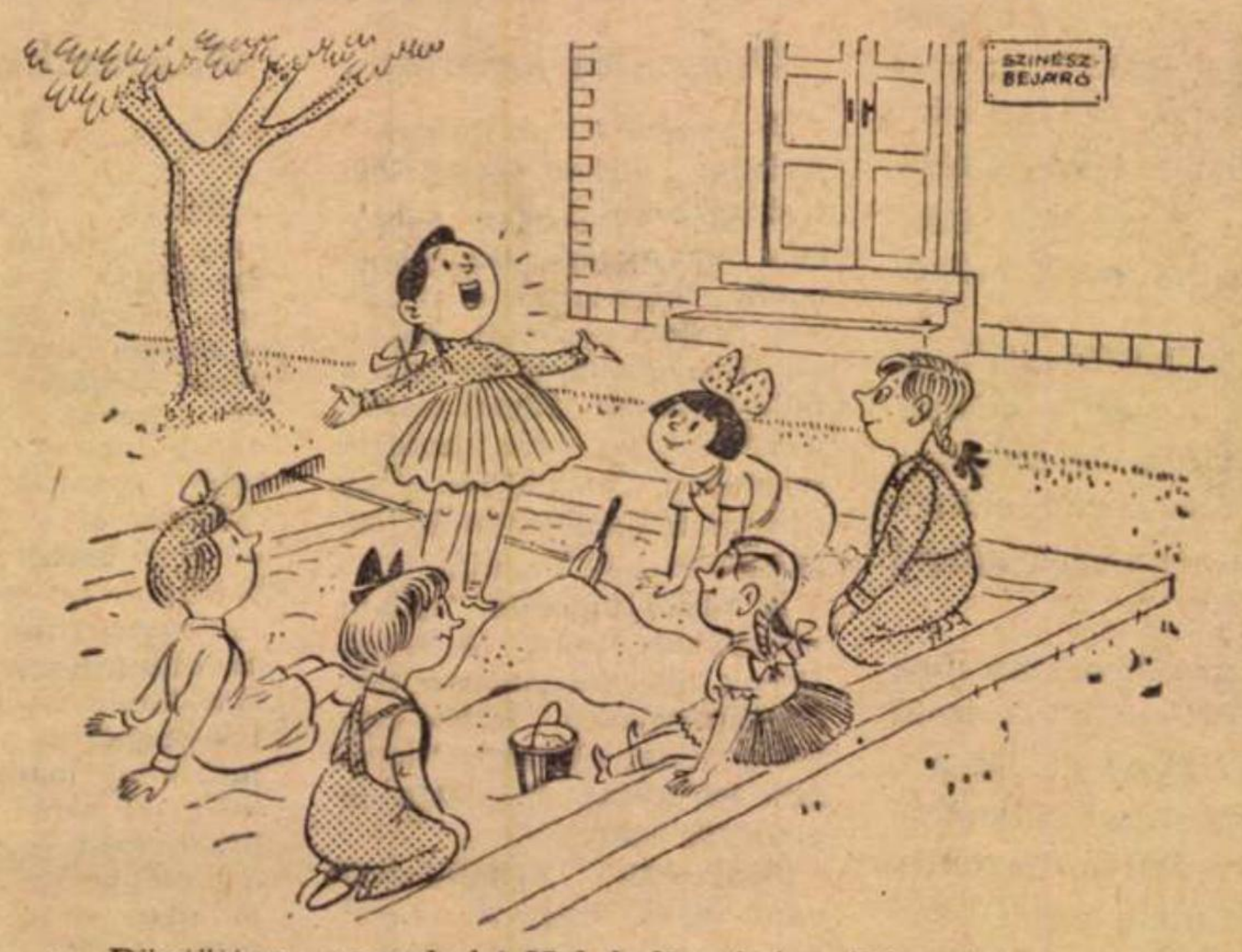

— Döntöttem, gyerekek! Helybeli színésznő leszek!

SAJNOS EZ ÍGY VAN

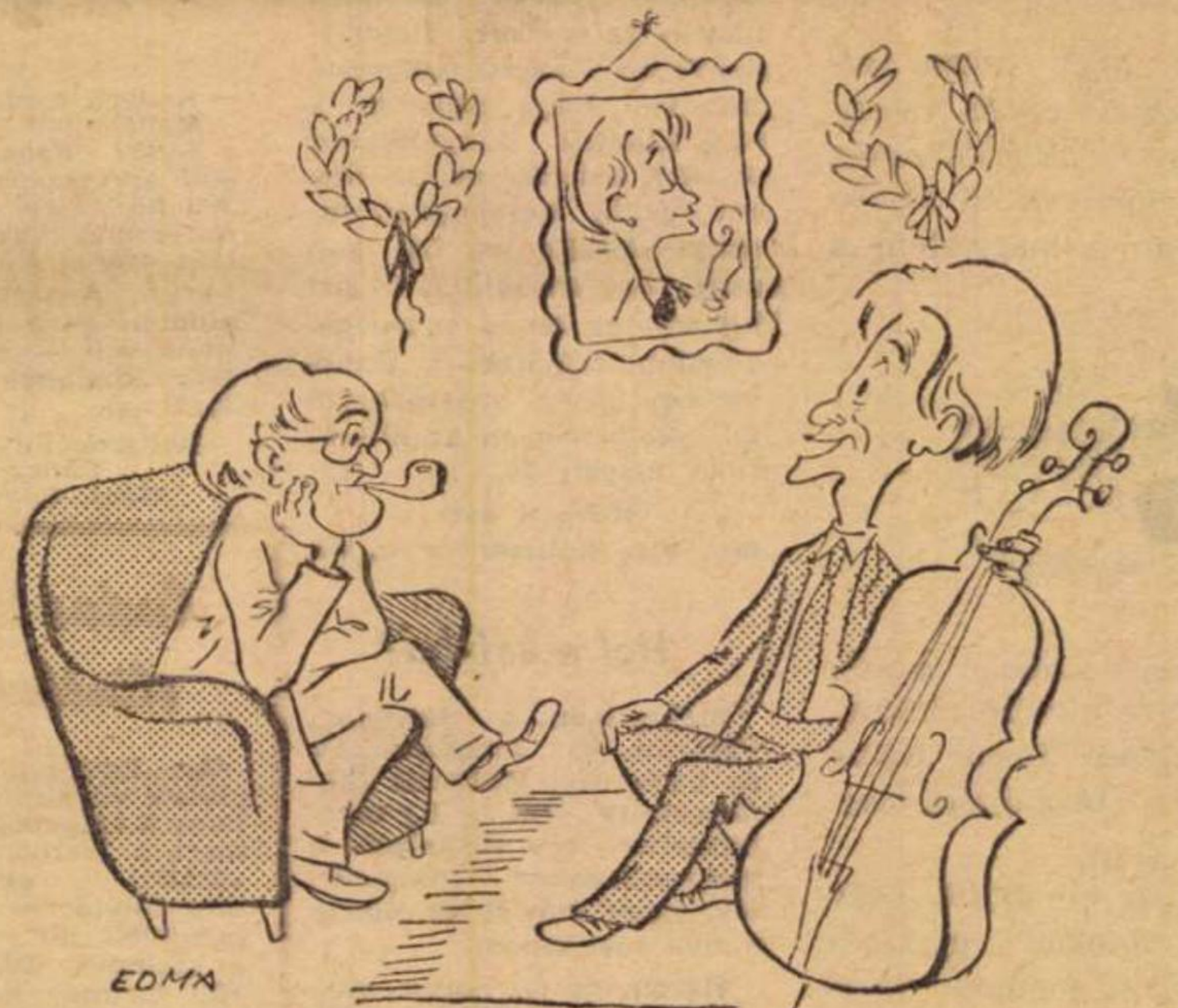

— Hat éve nem jelent meg rólam rossz kritika.
— Csupa jót írtak?
— Dehogy. Semmit . . .

Akiknek szívesen tapsolunk

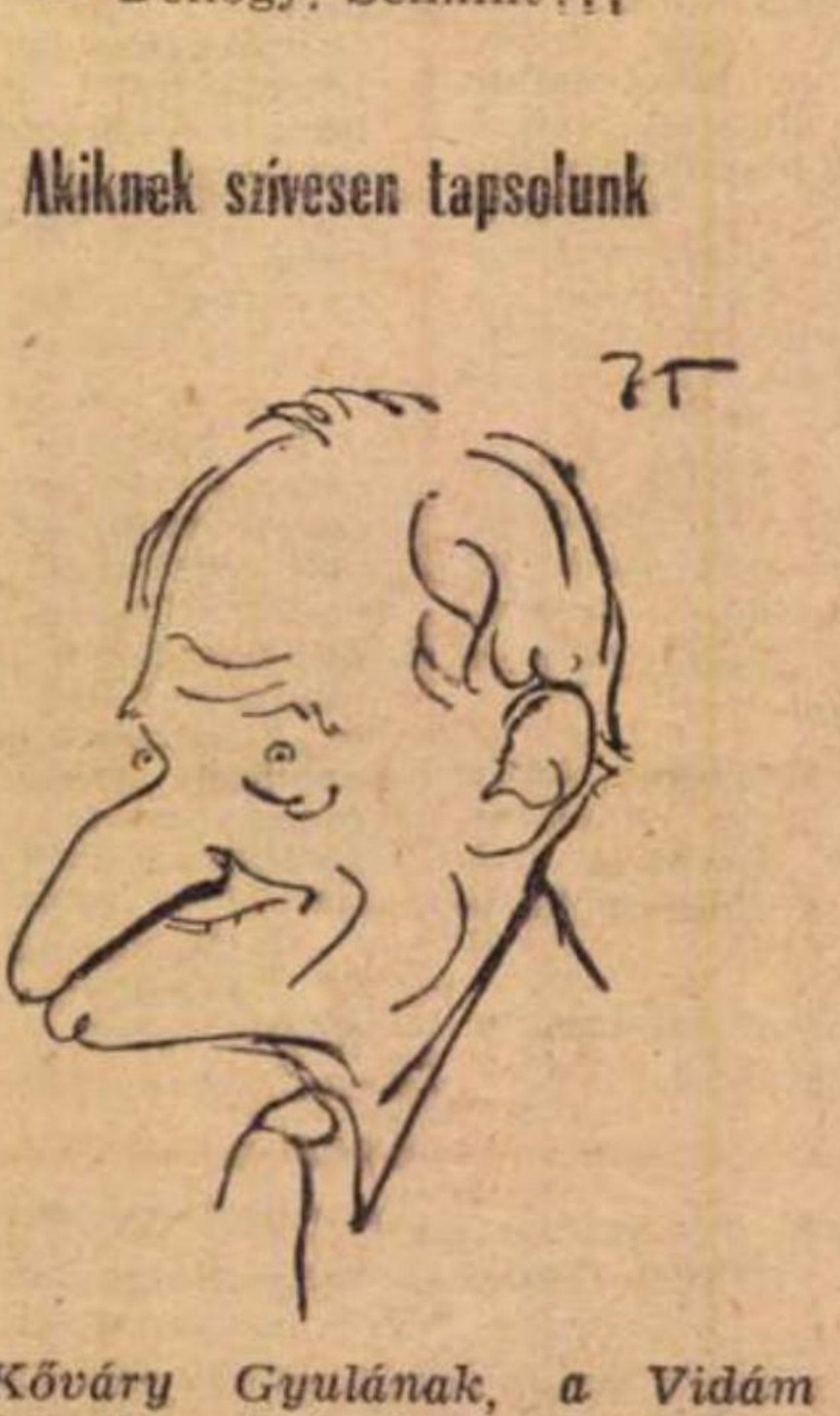

Kőváry Gyulának, a Vidám Szinpad művészének ötvenéves színészi jubileuma alkalmából.

Egy film születése a sajtó tükrében

Időszámításunk előtt 870-ben:

„Jólértesült berkekben azt rebesgetik, hogy Üst Lajos „*Burgonya*" című zenés darabjából, mely hajdanán fél- Etelközt lázba hozta — rövidesen filmet készítenek."

Időszámításunk előtt 31-ben:

„Megkezdték a „*Krumpli* forgatását. Az egész estét betöltő operett valószínűleg „*Gül Baba*", vagy „*Ella krumpli*" címmel lát majd napvilágot."

Időszámításunk után 1247-ben:

„A filmgyár felkéri mindazokat, akiknek eredeti tejdesztillátor, vagy narghilé van a birtokukban, hogy kölcsönzési díj ellenében bocsássák a vállalat rendelkezésére. — A fenti tárgyakra a „*Hej, kolompér*" külső felvételeinél van szükség."

Időszámításunk után 1780-ban:

„Mária Terézia halála miatt az új, szines produkció laboratóriumi munkái néhány hétig szünetelnek."

Időszámításunk után 1955-ben:

„Előreláthatólag még a téli idényben vetíteni fogják a „*Babakrumplit*". A szöveg — mint ismeretes — Nász Elemér műve, Üst Lajos dallamdús melódiáira; Érdekességként megemlítjük, hogy a részeges korabeli cipőfűzőügynököt, Pillangó Erik alakítja benne."

Időszámításunk után 2452-ben:

„Az immár klasszikus „*Ellababa*" megfilmesített történelmi tárgyú alkotás premierjére — úgy hírlik — csak később kerül sor, mert az egyik jegyszedő influenzás lett."

Időszámítás után 6791825-ben:

„Tekintve, hogy tegnap a Föld végleg kihült, s ezáltal minden szerves élet, így az emberi élet is megszűnt rajta — a „*Krumpli-Gül*" várvavárt bemutatója, sajnos, elmarad!"

Dalmáth Ferenc

A humor könyvéből

Valaki megkérdezte Tristan Bernardot, hogy miképpen szokott dolgozni.

— Sajnos, én nagyon lusta vagyok — felelte Bernard — és éppen ezért nagyon keveset dolgozom.

— És nem tudja leküzdeni a lustaságát?

— De igen — viszonozta a humorista — csakhogy nekem rettenetes erőfeszítésembe kerül ez a küzdelem, úgy, hogy mire már legyőztem, magam annyira elfáradok, hogy képtelen vagyok dolgozni . . .

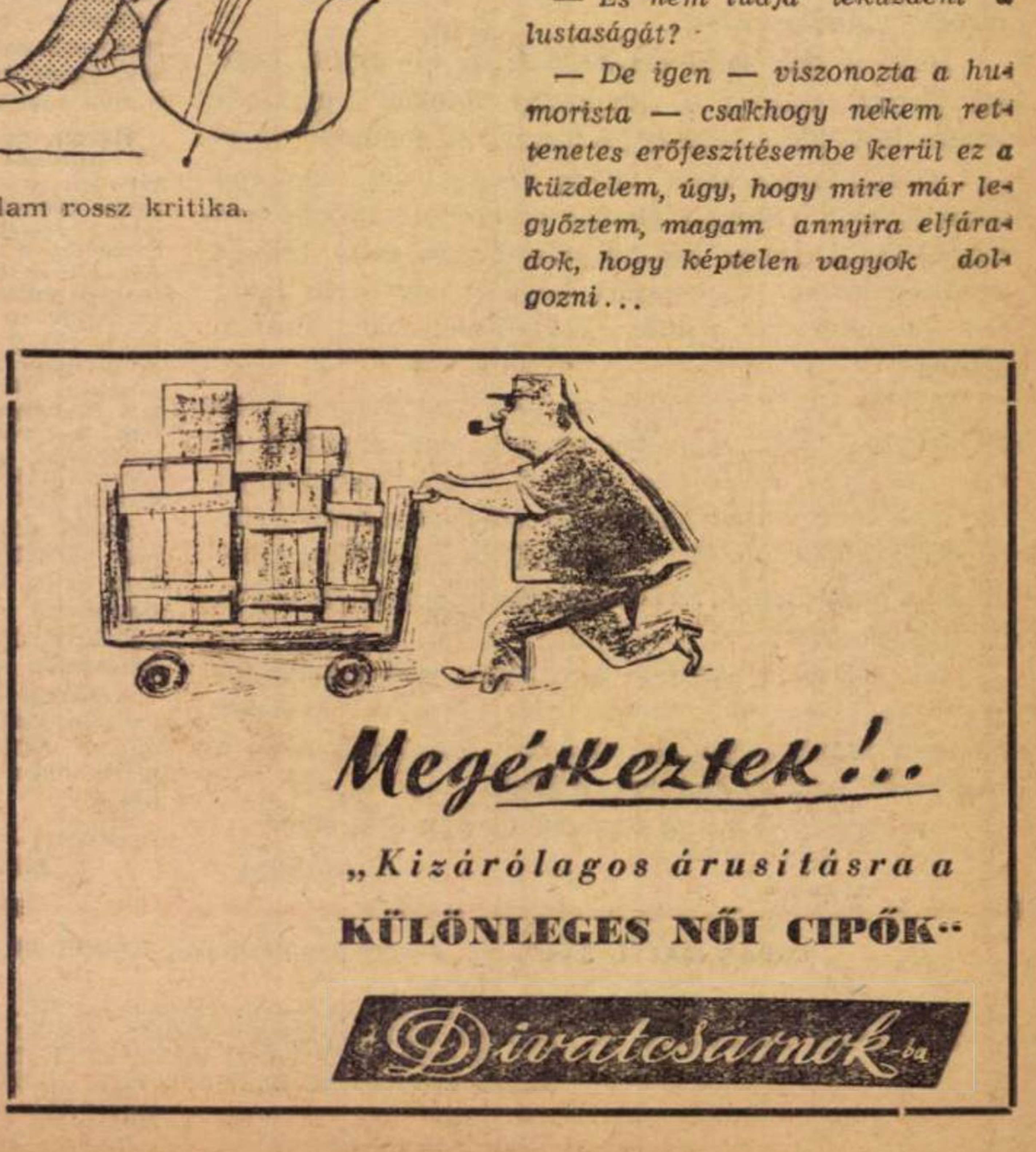
Megérkeztek! . .

„Kizárólagos árusitásra a

KÜLÖNLEGES NŐI CIPŐK"

Divatcsarnok-ba

Le a bürokráciával!

Önkiszolgáló tanács?

Megtorlásképpen talán nem vágják ki azt a közel tucatnyi, lassan már őszi avart pergető, gömbölyűre nyírt akácfát a nagyberki tanácsháza előtt, ha megírom, hogy az akácok vonzottak be az országútról a tanácsház kiskapuján. Megnézem — gondoltam —, milyen az élet a közösségnek ilyen idillikus környezetben szerényen meghúzódó kicsiny lakában Somogyország kellős közepén. Bemegyek hát a kisudvarba, fordulok egyet-kettőt, majd lenyomom a bejárati ajtó kilincsét. Zárva. Az órámra nézek: félegy. Nyilván elsiették a vikendet, ezen a napsütéses október 15-i szombaton.

Olyan szép az idő, hogy a korai zárórát szóvá se tenném, hiszen emberek vagyunk . . . A szárnyas szürke ajtó kilincse alatt azonban meglátom az ici-pici kulcsocskát. Ez aztán figyelmesség! Igazi magyaros vendégszeretet: ha nincs is itt senki, az ügyfelek azért bemehetnek. A gazda ritka finom lelkivilágára vall ez és mélységes bizalomra — mindenki iránt. Valóságos „önkiszolgáló tanács", egyes pesti boltok mintájára!

Már csak kíváncsiságból is kettőt fordítok a kulcson és benyitok. Egy kicsit erősebben ver a szívem a szokottnál, tudom, hogy tilosban járok, de még reménykedem is: talán él még az éberség az előszobán túl, ott, ahova innen a hivatalos helyiségek ajtajai nyílnak . . .

A nagyberki tanács dícséretére mondom, na meg az igazság kedvéért is, hogy a „VB-elnök" feliratú szoba annak rendje s módja szerint zárva volt. De azt már aligha lehet józan ésszel dícsérni, hogy a tanácshivatal másik két helyiségét tárva-nyitva hagyták. Jó negyedórát időztem ott, gyönyörködtem egy Olympia 8-as, széleskocsijú, masszív írógépben, kinyitottam a szekrényeket. Átnéztem egy-két évtizedre visszamenőleg néhány kötet halotti anyakönyvi kivonatot, aztán meg a házassági anyakönyvi kivonatokat. Meg kell hagyni, szép díszkötésben őrzik, rendben tartják . . .

Az egyik tolóajtós szekrényben nagy halom személyazonossági igazolvány-fényképet és egyéb nyomtatványt találtam. Az 5000-es számú *„Közbiztonság, közrend és rendészeti igazgatás"* címet viselő fiókba már nem is mertem belenézni, hátha megsértem a hivatali titkot!

Mindezt sok más kellékkel együtt abban a szobában láttam és tapintottam, amelyre kívülről, ízléses, metszett üvegtáblákon, aranybetűkkel ilyen feliratok díszelegtek: *„Marhalevélkezelő", „Begyűjtési megbízott", „Adóbeszedés"*.

Hogy a nagyberki tanácsházán is elhigyjék, hogy ott jártam, csupán a „kiadmány hiteléül", egyetlen adatot írok ide a begyűjtési megbízott gondosan vezetett asztali naptárából: *„12-én Oszkai téesz tag egy vágómarhát"*. Sajnos, Oszkai elvtárstól elfelejtettem megkérdezni, pedig később találkoztam vele: végülis beadta-e azt a vágómarhát, hogy a nagyberki tanácsot legalább a pontos begyűjtésért meg tudjam dicsérni.

A VB-titkár szobájában nem volt más értékes elvinnivaló, mint egy táskaírógép, egy néprádió és két állólámpa. Először a nagy Olympiát, majd a kis táskaírógépet vettem a hónom alá, kimentem a tanácsháza elé az utcára és elindultam az akácok alatt, de nem szólt senki . . . Boldog gyanútlanságban élnek itt Nagyberkiben.

Én meg nem akartam sem lopni, sem a tolvajlás gyanújába keveredni. Visszavittem hát a két írógépet, letettem mindegyiket a helyére. Ezért van most a nagyberki tanácsházán két írógép.

Az éberségről pedig nem szólok egy szót sem.

(Földes)

Levelek, rajzokban

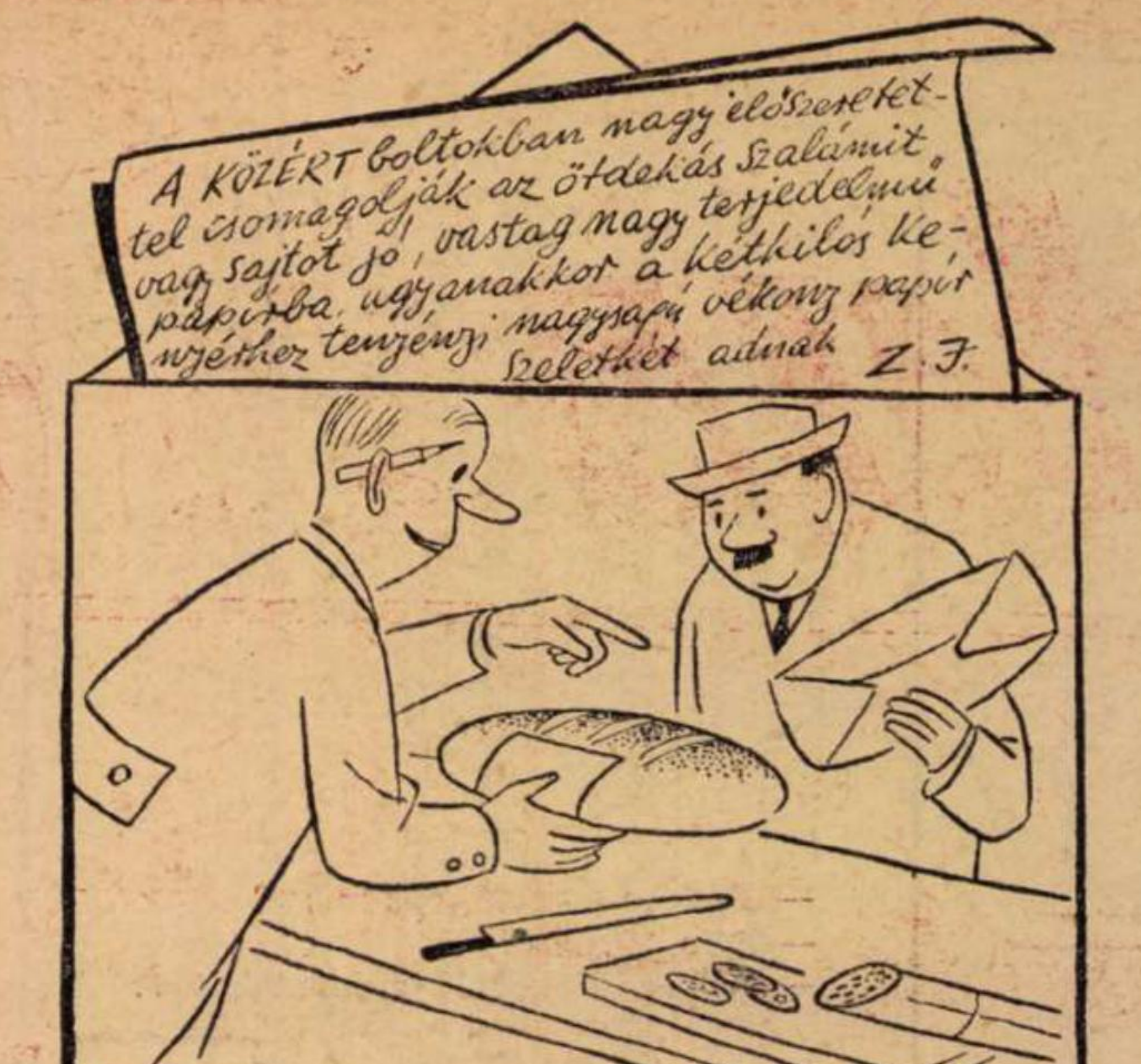

A KÖZÉRT boltokban nagy előszeretettel csomagolják az ötdekás szalámit, vagy sajtot jó, vastag nagy terjedelmű papírba, ugyanakkor a kétkilós kenyérhez tenyérnyi nagyságú vékony papír szeletkét adnak Z. F.

— Aztán majd tessék felcserélni a csomagolást . . .

Öngyujtós javaslat

A népszerű és tagadhatatlanul kitűnő Gamma-öngyújtót országszerte sokezren használjuk. Ugyanenynyien fogyasztjuk a tűzkövet is és ugyancsak ennyien mérgelődünk, amikor a félig használt tüzkő az öngyújtónak az erre szolgáló furatában elakad, és a 45 filléres tűzkőből 15—20 fillérnyit el kell hajítani.

A tüzkő ugyanis sokkal vékonyabb, mint a furat. Ennek következtében a tüzkő féloldalasan kopik egy ideig, majd félhosszú korában keresztbe áll, aztán se előre, se hátra.

Hosszasan vitatkozhatnánk azon, hogy a furat bő, vagy a tüzkő vékony. Mindenesetre sokezer öngyújtó-tulajdonost szabadítana meg a bosszúságtól az, ha valamilyen megoldást találnának arra, hogy a tűzkönek necsak a felét, hanem az egészet akadálymentesen elhasználhatnák. Javaslom, hogy adjanak a régi kiadású öngyújtókhoz szükítő betétcsövet, az újakat pedig keskenyebb furattal lássák el. De van még egy megoldás, és azt hiszem, ez lenne a legegyszerűbb: csinálják a tűzkövet egy kicsit vastagabbra! És inkább legyen az ára 45 fillér helyett 50.

Kárpáti Béla
Bp., VII., Rottenbiller u. 33.

Hol a kályha?

Május 9-én, a Helyiipari Vásáron, a Szegkovácsok és Lakatosok KTSZ-nél (Budapest, IV., Tél u. 6.) megrendeltem egy tűzhelyet. A megrendeléskor megígérték, hogy másfél-két hónap múlva megkapom.

Három és fél hónap múlva küldtek részemre; egy teljesen más színű, és formájú tűzhelyet, mint amelyet kiválasztottam. Ezt természetesen nem vettem át. Azóta már több alkalommal megsürgettem, egy ízben személyesen is felkerestem őket, ekkor ígéretet tettek arra, hogy a napokban feladják a vásáron kiválasztott tűzhelyet. Hogy a bizalom helyreálljon, még a kályhához tartozó alkatrészeket — lábak, stb. — is kiválasztatták velem.

Azóta már kétszer telefonon sürgettem és mindkétszer azt a választ adta az ügyvezető elnök: tegnap adtuk fel! Ez másfél hónappal ezelőtt volt.

Kiváncsi vagyok, hogy meddig kell még várnom, míg a KTSZ ígéretek helyett, végre elküldi a kályhát.

Keresi József tsz-tag,
Zalaistvánd.

Panaszok a kekszre

1

Remek újítással lepett meg bennünket a Győri Kekszgyár. A hozzánk érkezett nagy csomag keksz belsejébe madzagot sütött olyan ügyesen, hogy egyetlen keksz felemelésével egész tucatot tudtunk arrébb mozdítani. Ezzel a módszerrel a kiszolgálásnál — nem beszélve a vevők örömérői — rengeteg időt is megtakarítunk. Azt már hallottuk, hogy cérnára fűzött kukoricával varjút lehet fogni, de úgy gondoljuk, hogy madzagra fűzött keksszel nem lehet vevőt fogni, méginkább nem lehet megtartani. Hogy mire jó még ez a keksz-füzér, nem tudjuk, mert a gyár nem mellékelt használati utasítást.

Kérjük, hogy a jövőben ezt pótolja!

Kéri Márton szöv. ügyv.
Lajoskomárom

2

Kedves Ludas Matyi!

Mellékelten megküldöm a Győri Kekszgyár kékre sült aprószögét, melyet folyó hó 13-án jóízű kekszfogyasztás közben próbáltam széjjelrágni, de nem sikerült. A szeget sajnálom eldobni — a fémre szükségünk van — s ezért elküldtem Önöknek, adják át a MÉH-nek.

Kekszes üdvözlettel:
Gálicz Béla,
Gánt, Bauxitbánya

Ludas Matyi elintézte...

Az „Eltűnt jutalom" című cikkre válaszolva közöljük, hogy a kifizetés azért késett, mert a jászberényi postahivataltól — adminisztrációs hiba folytán — hiányos címmegjelöléssel érkezett meg a szolnoki OTP-fiókhoz a 100 forintos betétkönyv ellenértéke. Hiba volt az is, hogy a jászberényi postahivatalnak az ügyben küldött felszólamlása tévesen közölte a betétkönyv számát.

Időközben a szolnoki fiók intézkedett, hogy a betétkönyv ellenértékét Dombai Istvánné a jászberényi postahivataltól sürgősen kapja meg.

Országos Takarékpénztár
Fiókosztály

★

A „Kiállítás — sötétben" című közleménnyel kapcsolatban utasítottuk a Műcsarnok vezetőjét, hogy a jövőben körültekintőbben és gondosabban járjanak el a látogatási idő eltelte után is. A villanyt csak abban az esetben oltsák el, ha már meggyőződtek arról, hogy a kiállító-helyiségekben látogató már nem tartózkodik.

Czéh József oszt. vez.
Képzőművész. Főoszt.
Népművelési Minisztérium

Sok bába közt elvész az áram

Mi, az alattyáni Vörös Csillag Termelőszövetkezet dolgozói, még 1954. évi termelési tervünkbe beállítottuk egy villanyhajtásos daráló beszerzését. Akkor még úgy gondoltuk, hogy a darálót és az ehhez szükséges kellékeket hamarosan sikerül majd beszerezni. De nem így történt. Különböző „objektív nehézségek" megakadályozták, hogy tervünk az 1954-es évben valóra váljék, s így az idei tervünkben újra beállítottuk a darálót. Hosszú és küzdelmes utánjárással a villanymotort és a darálót ez év márciusában végre sikerült megszereznünk. De ezzel még nem ért véget az „objektív nehézségek" leküzdése. Ezután következett a tavasztól őszig húzódó állandó telefonálás, valamint a Szolnok megyei Tanács és a Szerelő Vállalat közötti szakadatlan utazgatás, melynek eredményeként végül is megtörtént a hálózat kiépítése. Végre — sóhajtott fel a tagság — már csak a vezeték bekötése hiányzik! S ha ezt az akadályt is leküzdjük, darálónk rövidesen működni fog. De nem működik még ma sem.

Az elmúlt három hónap kevés volt arra, hogy a vezetéket a hálózatba bekössék. A Szolnok megyei Szerelő Vállalat dolgozói az építés után azt mondották, hogy a bekötés a TITÁSZ-ra (Tiszántúli Áramszolgáltató Vállalat) tartozik, a TITÁSZ viszont azzal rázott le bennünket a nyakáról, hogy hozzunk a minisztériumtól és a Szolnok megyei Tanácstól egy olyan nyilatkozatot, amelyben ők elismerik, hogy a szóban lévő transzformátort a cséplés ideje után is használhatjuk.

Néhány ingajárattal ezt is megszereztük és eljuttattuk az Áramszolgáltató Vállalathoz. Itt hősiesen megígérték, hogy „holnapután már forog a motor". Ennek a holnaputánnak már kéthetes szakálla van, de a motor még mindig nem forog. Mivel mi mindenáron darálni szeretnénk, újból felvettük a kapcsolatot a Tiszántúli Áramszolgáltató Vállalattal, ahol kijelentették: az ő dolguk csak annyi, hogy az áramot kikapcsolják addig, míg a Szerelő Vállalat beköti a vonalat.

Ujabb telefonsorozat a Szerelő Vállalathoz. Ez egy szombati napon történt és ők hétfőre igérték a bekötést. Mivel felénk azt szokták mondani, hogy: „hétfőn a fű se nő", így hát kedden telefonáltunk újra a Szerelő Vállalatnak, ahol tudomásunkra hozták, hogy a három szerelőt még a hétfői nap folyamán elindították hozzánk. Ha elindították, majd csak megjönnek,

— gondoltuk, — de nem jöttek. Igy csütörtökön ismét kénytelenek voltunk rájuk telefonálni. Ha nincsenek ott a szerelők, — mondották, — biztosan másutt dolgoznak . . .

Megjegyezzük még, hogy rajtunk kívül a közelben még két téesz működik, a legközelebbi daráló pedig 10 kilométerre van tőlünk, és csak mi magunk ötven sertést hizlalunk, amelyhez okvetlenül szükséges a daráló. Azonkívül a bekötetlen drótok keresztülfutnak olyan földön, amelybe már vetettünk volna, ha a drót nem akadályozná.

Császár István,
tsz-elnök,
Alattyán.

Drága javítás!

A múlt hónapban elvittem egy Csekő-féle iskolai elektroszkópot megjavíttatni a Fővárosi Tanszerjavító Vállalathoz. Megkérdeztem, hogy mennyiért csinálják meg. Azt válaszolták, hogy előre nem tudják megmondani.

A javítást elvégezték és az elektroszkópot kézhezkaptam. Amikor a javítás ára után érdeklődtem, közölték velem, hogy 43 forint 49 fillért kell fizetnem. Nagyon elcsodálkoztam, mert ha ehhez az összeghez még 10 forint 51 fillért hozzátennék, akkor két új elektroszkópot tudnék vásárolni, mert egy új műszer ára 27 forint.

Elismerem, az én hibám, hogy az elektroszkópot a javítási összeg fix megjelölése nélkül otthagytam. De nem téteteleztem fel a Tanszerjavító Vállalatról, hogy a javításért a tárgy bolti áránál jóval magasabb összeget kér.

Miért van ez így?

Gyömrey Kornélné
fizika-számtan szakos nevelő

Bp., XX., Ady E. u.
Ált. Isk.

Ilyet is láttunk

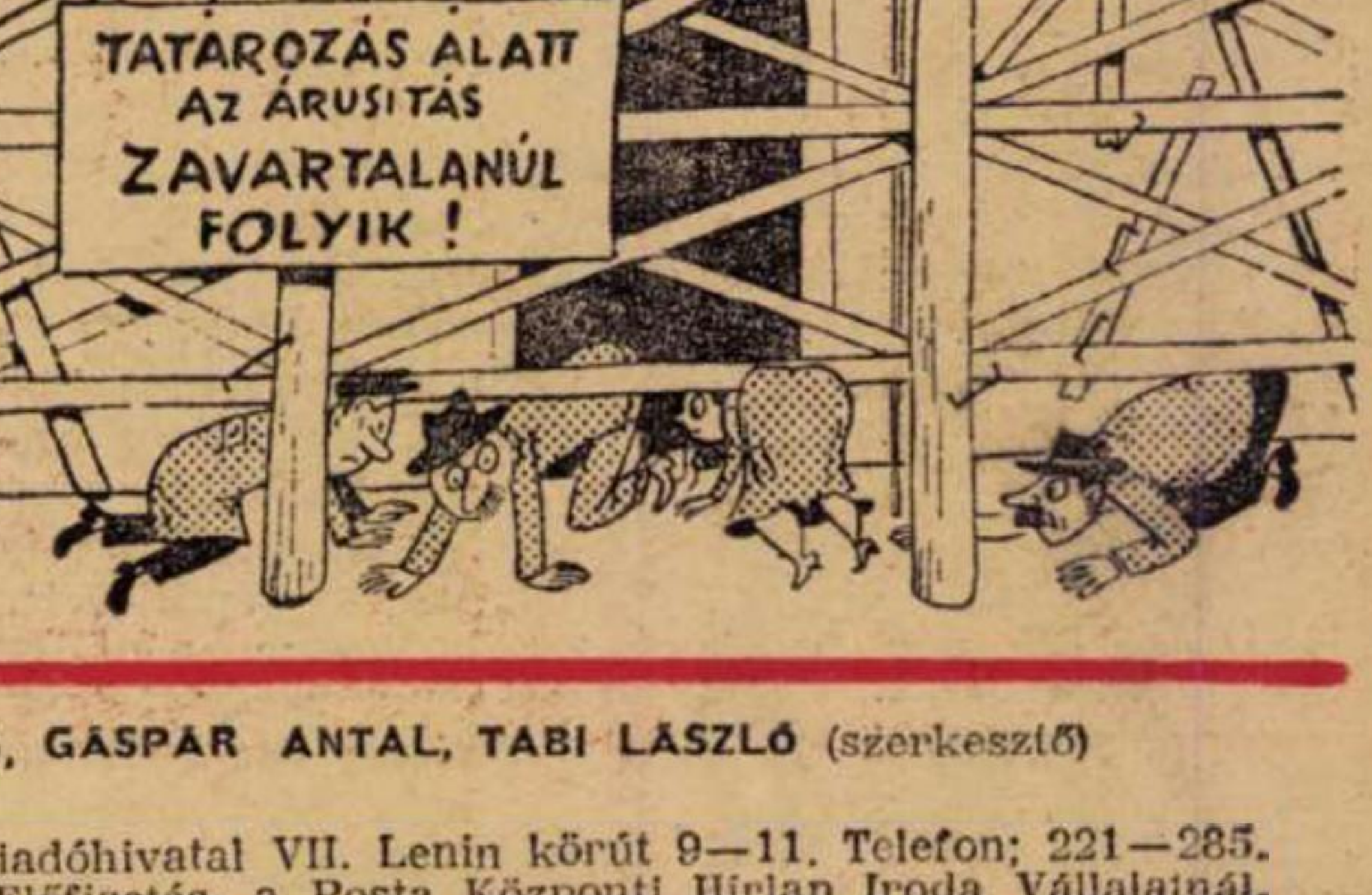

LUDAS MATYI, Szerkeszti a szerkesztőbizottság **GÁDOR BÉLA** (főszerkesztő), **FÖLDES GYÖRGY** (felelős szerkesztő), **GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ** (szerkesztő)
TONCZ TIBOR (művészeti szerkesztő).
A kiadásért felel a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin körút 9—11. Telefon: 222—271, 221—283 — Kiadóhivatal VII. Lenin körút 9—11. Telefon: 221—285.
Terjesztik: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. Előfizetés: a Posta Központi Hírlap Iroda Vállalatnál.
Budapest, V., József nádor tér 1. távb.: 180—850. Negyedévi előfizetési díj: 8.40 Ft. Csekkszámlaszám: 5.170.
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — **Példányszám: 405 000.**
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.